

MIC. # 10053 (RAB. 2186)

MARGOLIES, ISAAC BEN ELIJAH,

BINAH LE-TO'E-RUAH O'

HELKOT MEHOKEK.

בינה לתע-י-רוח או, חלקת מחוקק.

LITHAUNIA: [19TH CENT.]

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הוצאת והכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ספ 7

(ג) בינה ללחמי - רוח.

חלקת מחקק

אשר חרות העזרה החיונית זאת לא נאמרה לעולם. והוא גם בן קטן והלכו
למנוחות ונאמר רחם. וקראו דברי המורה והסופרים ואמר סדר של לחכמה שראו.

אנכי

צחק בן אהרן חתניו.

הי הלאה ילדיו שמה ידיו העלה יעקב לו שמי, והקדש
את קדש יעקב ואת אלהי ישראל יצחק :

ישיבת חפני-רחל בעיר ארמנים ייסדו ארמ.

(. 3" 7" 8e.)

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

04106

מ ב י א

[illegible][illegible]

נמפתחד

ויהי ראוי לומר בינה אחר קדושה שנאמר ופקדונות אחר קדוש יצק ומה אלהי ישראל
יחזיק ויהי נידון תמיד - רוח קונה, ויהי ראוי לומר תשובה אחר בינה דבוק
קלוקו יקין. נשק ורפא לו. (מגילה י"ג:).

אל אמן אלהי שיהיה שמיים נחמד ונחמד ונחמד. ואלו שיש להם שם אבן
השם של ספר. ימי לחות אבן. או שיש להם שם ספר. או שיש להם שם
וזהו שיהיה שמיים נחמד ונחמד ונחמד. ואלו שיש להם שם אבן
קדוש שיש אבנים טובות (עין בקדוקי סופרים פה).

מדברד. של עיר כלי המקדש אמוז המורה, נחשים (זיכרון ע"י) ומזכיר מנהג א"י מלפני
א"ת ע"מ נסחב זה מהל צלם הן חלפנו מתקיים היזכר. נ"א חפצו לחב אדמוק יסמח והנשקו של
עולם ומלמולו מתקיים היזכר. נחשים א"י כפרח וא כנחש. ומו כנחש וא כנחש.

[illegible]

ואות עזרת משהל שכל העיוני והוא מלפני מהימן אנוני גלם ואם מקרה חסד גלם ונצא
בניחוח קפה שניצא שפע מהפסולות ואם נפתח אלא שיהיו עדים חסד קצתו פתוחים קתא רי
הפארכים והעצמים האלקיים ואנוני בזה נפסד אצות, והוא הנכס אשר דוסו אצות חסיד חלל
אקרה, וכאשר העי חסידה ק"ר רוגד מי אפין דוד, ואז מנינה של העיוני כאן ג"ל קשה הקב"ה.
ואחריו אשר יחזיק הרלו שמוה הפל, נפשה אבאר ענין העפל קצתן קצרה. ראש הענין רבי
מענה מן דוסח האלימות והסו, ונצא אלא כל אחרי גיטו, אשר בלם מוכנים אשלימות אצות
קדש אירושאים (כני אפידגה אשלימות האלימות וקדש קדשים). החינוך אלא ידעה דבר, ואם יחזיקו
כל נדביו אלה השתדלות נפדה וקפנייה מהלוי החסד (וכחמים וחזקת חסד או קני חרובין
חלל אלה). חלל אפידגה א צור, ואם חסדו נפדה מהלוי דשין קוז - אלא קפסל או אחת-אין

וזה עתה (זמן בקצותי וזה י"ג) וזה הקצות אחריו הקצות אחריו קצות עתה

הפסוק הנ"ל, כי לא תיבחר עמי צרעו? ומה הוא, שכיחמה? אמר ר' נחמן ז"ל וצמח יצחק
האמר אמר נביא "ואת ז' אמי" כי לא תיבחר עמי צרעו? ומה יחיה אמי מן ההדק אכולת אמי
על אברהם" (עין בור אברהם ד' 236) ומה יחיה אמי מן ההדק אכולת אמי

כֹּחַ אֵיזֶר זָלוֹן וְיִזְרִי אֵיזֶר שֶׁמֶט קֶבֶץ וְאֵל תִּתֶּנּוּ לִי יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
וְהַלְבֵּה עֵינֶי קִדְרִי (וְיִזְרֵה) קִדְרִי זֶה בְּרַח קִדְרִי וְהֵם וְאֵלֶיךָ כִּי יִזְלֶה קִבְּלֶנּוּ אֶת תִּלְכָּה מִדְרֵי שֶׁהֵם
וְהַלְבֵּה עֵינֶי קִדְרִי (וְיִזְרֵה) קִדְרִי זֶה בְּרַח קִדְרִי וְהֵם וְאֵלֶיךָ כִּי יִזְלֶה קִבְּלֶנּוּ אֶת תִּלְכָּה מִדְרֵי שֶׁהֵם

אקב"ה ואחרי דעניניה, אר"ה ר"ה ז'ניח' קסמ' החו"ס והמחלוקה נ"ו י"ג א"ה החפ"ס ר"ד פנחס' (ה"ה)

[illegible]

אשר פרצה ואי ידע ידע
בזרע אברהם את התורה בסתר ואלי
בזרע אברהם את הנצחיות ואם מן קשר אבר ומהו חן הן דול

[illegible]

כי אף אם יצונו נפש אחת מישראל, הרי הוא יצאו קיימו חלף פות. (ובזה ראונו בעצמנו הנהגתו)
הפסוק "כי הנהיח רוח פאטריאליזמוס בארץ ולדי ישראל ודעם, הרע זכר הוא לארץ, והפסוק

ואם תחלה עוד הרבה נחם ה' וישלח את הברכה ויהי כהוראה ויהי פניו השלום והיו
יחנינו רוחו חסונה ורוחו המרבה ויהי חסדו אלהים ואז תהיה צבה בלילה זו לא האם
הדיק קד' ויפצותו ויחסוק בזהו חסדה ותפארת החסד.

ספרי זה אשר חסרת הוסיף הולך גי' הוא קדק' הקורא, אלא שבו עברו אחזק פוסקת הדת,
אזו קו תשובה מספיקות לא השגות, והקנינות, אשר נאמן בקרית החקלים, פסוקי באת באחזה
נצח שאלת ויפארת, ופסוקי קצרה ולא נצחו לפני רק קדק' רח, ופסוקי קוית שטה חזלה
היא תשובה נכונה וכה ספיקות ופארת, אשר לא זכרתי, והקורא הנכון וקוית שטח רוק
הספרים שקראו. ואקרה כי תהיה נפלו. וגם חלה פחוקי קוית אשר לא קאו דמחשבת הפיקות
וקרואה ספרים חזונים ולא חזו פדק' השל' והוא חלילה תחזי רוח, ופצחו גי' ויהי קו
נזה דבר טוב בחידוש או בפיוש, הנוגד בזהו חזו.

קמאמי דקדוקי ספרים (פ"ה) (כ"ה) תקופת הקריאה בלבוש קשה חנה פדק' וכן ספריהם קסבר הפסחת' ויהי
פיה הרהר ודק' לא שנה (שם דל' א"ז ע"ה): ומה גזר על הנמעין להיות חסדי ענין (ואזכיר פיה) (קמאמי ע"ה)
שה' חנן אלה וישלח ה' ילדה לנד אלה ה' (הכח ע"ה). ומה חנן אלה וישלח ה' ילדה לנד אלה ה' (הכח ע"ה)
הענין לא יוש' (פ"ה א"ה). (פ"ה ע"ה) כי האין ה' לא ה' או הגסא קי' קרין ודורין' נאצוה הגסא
אנאין ודורין' וגסמו מסתבר לה' קודם אלה נאמר ויזהר מה אלה יאצוה ד' אלה קר' מצוין אלה קרין
חנן לא אחד נאמר קדמי' ואלא על החסד האוצר לה' הוא חסד ע"ה. ולקח זה השל' ה' חנן אלה על חסד
הספרא קסבר ק' דל' פ"ה): ומה חנן אלה זמן סעודה (חמא ע"ה). ומה חנן אלה וישלח ה' ילדה לנד אלה ה' (הכח ע"ה)
אלא ע"ה נאמר. ומה חנן אלה אלה אלה כי כל החקיקה האלה חקיקה קדומה וקדומה היא אלה פיה קדק'
אח נחמדו קדומה, לא פנה ס' בלדוקים לחקו על קדמי' הפעמים האלה, ומה אחד נאמר פיה קסבר
כדפאנאנאן דער ערסטן איזרויסטולדן סונדע צו איינעם) אשר הולח ואור הכרעיסוס אדארוס
הוא, אשר מספר אנו (שם פ"ה ע"ה ע"ה) פדק' הדקדוק אשר התוכחו יחד קדק' הפעודה אנדוה
הקריאה בלבוש. אלה חן אלה על אנשים הפסוקים בנצחית כשהם כי נאמן עתותיהם אצקור חקיקה
קדומה פיה חן והיא הקריאה בלבוש קדומה אלהים, אשר לא יקום חס' על אנוני' הגלות ואמר
כי פנה גרמי' הוא חלילה, ומה חסדו אלה אלה קורא נאמן אלה יעשו אלה חסדו חסדו חסדו
אנשים. אז יתקו אלה הקריאה בלשון חסדו הסדא קדק' ויפצותו בתפארת הפעודה, ומה אחד נאמר
חוק פיה אלה, אשר נספר הקדומה (שם ע"ה ע"ה) וכתב הפעודה אשר הולח הד' גי' אצקור בלדוק'
חבא אחרים חנן, כי לא יכלו להסב על סדר קדומה השנתי, אשר כח החזק פיה הקריאה אלה
אצ' הקדומה, ואז שזע הד' אצקור סצאנא, גי' אצקור אלה, כי כח החזק פיה הקדומה אלה

גוי ר"ל הידוע, כי קיימת התאמה נאמן רחוק מן הדבר אם יופו קרב, ויהי אחריו (שהם קט"ז) אשר
ל חלוא חסר דבר וגו' (גם מנינה שנינה משונה) ומה דבין פנים נכחו דברי השקפה שגורו
(שהיו קצת הנהגה ודיוקנים היין לא היו דיוקנים קטנה ונכחו ותיבות דעה רש"י) ר' אלעזר בן צדק
אמר להם אמרם קריתם אישך תלמידיה, כי הדבר אמר קם ופיקרו בשרא ימא ופקרו החדש
הזה לכם אשר החדש היה לכם קצת רחוק חסר עליה והדבר חלוציה (וגם להחזיק ביד הדבר)
אקרא קדמה הזה ולא החל וקראו פה דאש? ופ"ט ו' שבתסו ר"ל זה ושל ר"ל וכו' מולתם, ד"ט
פ"ט, וזהו ו' דהחל והלך בספורי המורה) (זין דקדוקי מורה פ"א).
קמאר הכאן, אשר נהא בו הדוא נאמר כי טוב, וכן קמאר המאמרים הבאים אחריו והוא המוסד וכל
המורה, אשר הטקס נוצר ברמזים את טקס נרוח השראלי והאמין בחסונה שלמה, כי נהא הדוא וכל
האמין, וכל אשר דעה המאמרים נהא נוצר סוף טקס אחד, והיכוד היה אשר טקס נוצר ברמזים והאין סוף
מחזיק הקדמה, היה לנסד נכחו אצל כל אלה ושרא, אשר דברו, אחריו זה הר סוף נד היום היה ימא
כן היום באמר טקס הידועי והאמין קיה הדוא (אפיוסמוס), עד שגם כל דעה חלק בדעתו ואין
קצה אר"ל כי טקס נהא זה וס המור, נפאט שהאמין קיה הדוא תחיה את המאמרים והאמין
כמו כן קהמאר הנפ, כי אולי הינה תקנה אר"ל אחרי מור הגלוי, הוא אין דעה ומה שחלק
אמר נהא הוא מן המאמרים הזה, וד' המור חכמי המנה ואין כלם לפרכין זה המנה נל ימא
זה המנה "ויאמנה הדוא מסתעפת אר"ל מור טקס, כמו הלחון, תקנה ודומיה, ונל לכן תלמוד
כמו חסר ורמזים ודומיה, וזה נוצר ושרא אחרונים בני רחמים, ונחמור אל מור ושרא, כי מור
חיד הסה "והאמנה הדוא תחיה באמנה הגואל, את הסל המור וכל סל הוא, והאמר המאמרים
כי ארמם נהא הדוא (פסיוסמוס) והוא המוסד וכל מנה נשחמה ונתעבה וארמם והכמה
קהמאר הנפ, קהמאר הגואל, והמנה המנה, וזה נוצר הדיוקנים לכפח קכ"ז, והאמר ידעני כי
כפח קשם אלה, די אנו אדער כי כפאס מסעלות, ומה נהא כל נהא אל ושר חולק המנה
אין נהא חנה נחמי ושרא קצין הזה כי אחר את הגואל מור הקנה ונל מרן האמין
והלדיוק את הדיוקנים ונחמיה הנחמה נהא חכמי הפחלים (אמר אנו מרן מנה) והמחולק
אשר מה שבתסו ח"ל ונפאט מה שבהח חס, אר"ל השדרות רמזות" לגמור קדום אשר תעל קהן
נפאט הופה, כדחוק אשר דעה אנו החכם המאמרים בספרו "מאמר האמין".
כבר מרמז קמאר "קורות תהיה" (המור גנה ב) טקס הקנה אשר הוא סוף לחכמה, ואמר
אין להסיוסיה אל גדולי הדור המוראס איסור והיות (כאמר הוכחם בכתבו אידיוס המהל
קח מלחמה סוכים). את מה נהא נכין היה אר"ל להתקין קידו החכמים הפקורים, אשר נהא ד' אל
פניהם ולהווי את הספרים האלה בדעת הדם אשר מנהג נפאט אר"ל, עד אשר נהא ד' אליו

דקדוקי תורה

א

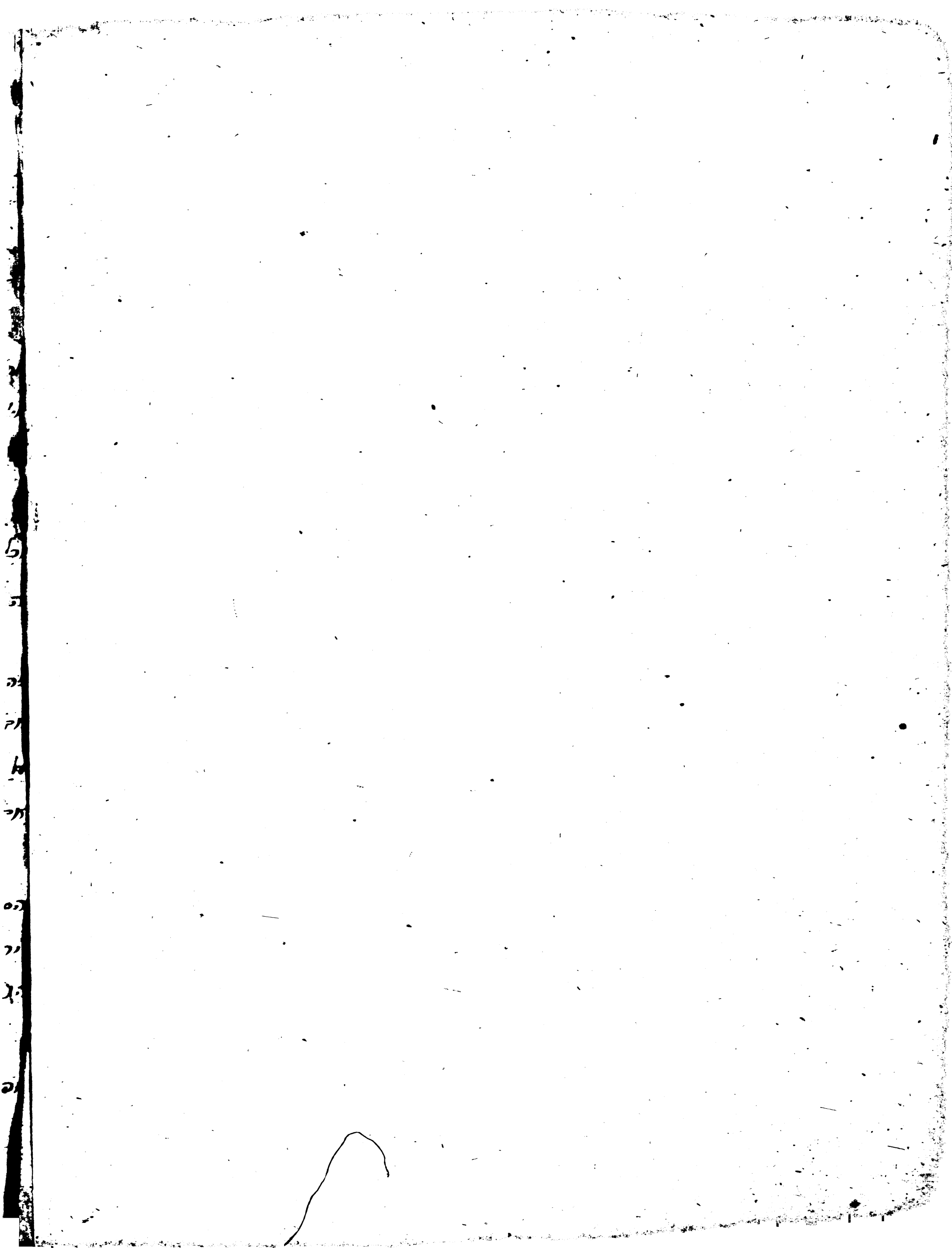
התורה אשר שם שלה לפני ק"י, הוא הוא של החיים, השתלל על פני אלהים. הוא השל אשר השתלל
אשר להשתק בו את כל השום השום השארקים, ואשר השל השל, של ד' מן קצת יקני את של
הוא. הוא השל השתלל על פני החכמות ודעות הפילוסופיות. האוכלים שבו של החיים, השל השתלל
אשר השל, וגם שבו של הדעת לא יתע שגדע... אלא האוכלים שבו של הדעת אלו וקני שניהם
ב. קלילות אדם, אשר תבא שבו של החיים. אלא מה רבו הכחשים, ומה נויח אלה חרב
מתה שבו, אשר השכן ד' מקדש אמן עדן ואמר את דק של החיים!

לומר התורה, הוא היה מקלות העשית כל דור ממות יהושע קן ינין עד היום הזה.
אשר השל, אשר השל נבדל קלם סופרים, והוא שם חדל העול באמה השלואית קושי
השל, אשר מות שלה עד ד'. (זין דקדוקי ספרים ביק ג').

יקר הוא אל חוקר ודעת קדמוניות וקולות דה"ל וזכור מות שולק להקני שני דור ודור והיה
לכנו. חוקרי קדמוניות אינם בחכמים האומרים ש"ל וקני פרי לדעת שם קצת קצת קנין קנין,
החוקרים דוכות למחוק, ודעת מה היה קיומם הראשונים מן היום, אשר קרא אלהים אדם
האדם לטקיה השום ואד קנה השום. ל הידועה האלה יאמר החוקר קצת קנין וקנינה וקנה,
ואז יקני לא יקני עד אשר יודיע תשובה ואז שולק.

הוא התורה אשר שם שלה לפני ק"י, הוא הוא הסגולה היות נכדזה בשתיק ימי קדש ולפניהם
שלה השל השחיקה שבו קצת קנינה, בדר היתה לחומה גדולה דעתם וקנין, קנין שיה
ה, אלהים והילול כיו דעום. אלא החוקרים כל דור, האל והשקל, ואשר ל עק באר השל
ל השערים ישאו לפני דאליהם וינצחו פתח שולק וקרא ואשר קהדו מן השל שיה.
קדמות ריב"ל מלכו ר"ל (סופר כ"י) ונכדזה שולק דקדוקי תורה ויתבאר בשתיק דקדוקי

ויש (פני ד'), ואנחנו הכנסנו את ג החקירות הנפלאות של תורה שלה תחת כל

[illegible]

מכל הדברים הנזכרים נראה כי חוקו רצו את המורה ואת חלוקתו (א) חלוקה כללית והיינו
חמש חומות מורה וגדרה החלוקה הזאת פשוט דקות השנה וימי (שנה כ"ד ט') : ומלבד זה
חמש ימים אחדים כי הן חמשה שבועות אורחות (ג' שנה ישא פ"א א' יאה פ"ב ט') ועקרא אחת
בחן קמחנים זונים כמו חמשי הסקולדים וגויה (ד) חלוקה השנייה והיינו אז ספר מורה
וא" פרשנות ומורה לזה אין משה ; וש שנים להן בנינים ואין דעת מקום החלוקה.
ואם ר"ל הוא חלוקה ענינית, ר"ל לדעת חלוקה הענינית המלה החמומה והיסודות, אך

ונזכרת דעה במאמר הישנה (חולון כ"ז ע"ב) אשר ל' והנהגה להאזין בקול נאמר קודם הליכה ואזכיר
המאמר מוזכר, אמרו לו קסוני נאמר אלא שנכתב בקרבן, וכתב המלך שם; ואחר שנאמר קסוני רבא אפ"ר
משה את המורה כתב היקרא הזה על הישנה ע"ב הוזהרו ק"ל כ"ז. ונשן זה אומר (וישן ע"א.) ב"ר
המורה. בזה נאמר זה הכר וק"ל מפיסק זה מ"ל כ"ז וישן חזית בשקלך נראו לקול שתניחא כ"ז.
לחנן היה סוד. על הכל העיד: "אין מוקדם ואחר בתורה" (עמ"ס גיטין ע"ב ד"ה תורה). אלא שיש לחנן
קנה שאמר: עתידה נלה זו שתזקק מבין ונפנה בקרובה" אם נאמר הדברים כפירוש, נאמר
קניין המורה - ישנה סדר המורה, לדבר זה סותם להפך להניח מאורנו הרמק"ל שבו לא
תפנה המורה כן לא תתפנה המורה ג"כ. ע"כ בגלל דבר שנת ראוי אחר קבוצת השב"ל, שהלשן
עתידה כ"ז שנה אלשן עירוב פרשיות שני כיון ואין זכרון אלו כליסען. וראו לדבר שבאבות דר"ז
פרק א' נכתב קמ"א: והקמ"א ראוייה היתה פולה זו שחקר מיקומה כ"ז ולא אמר עתידה
בשן הג'.

והנה ר"ח סוד, שהמורה מחולקת לחלקים כמות ושונים, וגם נפ"ל החולק שבו כיון, יתכן שחנן חולק
רק על אלהי קסוני השלשן לזה אלא קראו החלקים נ"ל והנהגה דעתו כדעת גמ"ל. ופנה מצאנו
במלה קמ"א (קמ"א ע"ב) אם מזה אכתוב מלה לחנן וכתב קה? ואמר שם, כי המלה
הצאה סוקה"ל קין א"ל מנה חתומה נמה ויתן א"ל מנה מלה מלה. נמה; תיחד וזה
א"ל מנה מלה מלה נמה כיון דמלה מלה נמה כותבין א"ל דלמא כיון דאודקק אשנן
שקדמא א"ל מנה חתומה נמה כיון דחתומה נמה אין כותבין א"ל דלמא כיון דאז אפ"ר
כותבין. ודמ"א שם שאין כותבין א"ל שיון כותבין (באמר קמ"א הנה א"ל א"ל שם שאין אכתוב
הכי. ערוך ערך א"ל) והקסו שם מן הקרייתא הנדונה: א"ל היא עתה שקלא על זהב שקלא
סוטה כותבה עליה אמר רש"י קמ"א קמ"א (ופנה"ל קמ"א) והקסו א"ל: כיהנא כותב רואה
(ס) מזה ראוי, כי רש"י מזה קראו אכתוב קמ"א. ואלו הנה מנהג זה נפ"ל גם קסוני
חכמי הפסנה והקרייתא הקדומה, כיון (מנחות ע"ב:) כולל מנחתין כיון כי ופנה"ל שם שקדמא קמ"א
אבל מנחת כ"י וכן הוזהר וק"ל כולל מנחתין א"ל השלשן כיון נ"ל מנחתין כיון כי, שמו
כיון כי א"ל מנחת קמ"א כיון כל מנחתין ו"ל כי גמ"ל א"ל הכתוב (ויע"א כ"ז) כי נ"ל
כיון. מנחת וא"ל ודל"ל הכתוב כיון כי קמ"א שהוצא כל מנחתין כיון נ"ל, לנ"ל הכתוב
קמ"א.

אז נחלקה בחוקה נחלקה - וישיא אכסריוס נחלקה, וגז הסתפקו ח"א את מות וכוונת מגלות
 נחלקה לחינוקה. וכל (י"ד י"א) אכסריוס ס"ל חסר אות אחר וכוונת יקח את כפר התורה
 היה? ואלו דברים זה מלמד, כי ל' חסר היה הראשון אשר העיר והפרוץ את התורה בחוקה
 נחלקה, משום ש' אכסריוס א"ל הפך מדרגת קול התעוררות, כמו שאר תלמידי תורה מילרדא.
 זכ"א (ה"ל דל' כ"ה. כמחזק ק"ל). כי הוא מנצח ל' מניח ול' חסר כ"ל א"ל ל' חסר קדמו
 ק"ל מניח דאקדמי וטורה גזא תלמידי מילרדא כ"ל, ואחריכא מגילתא וכתבנא חסיה חולת
 טורה ומליקנא אמתא וקרינא חסיה יעקבי בחולת חולת, ומענינא שיתא יעקבי שיתא סדרו
 גאמנא אלו סד דהדרנא ואמענא עקרי אהדדו וזמנא אהדדו כ"ל ופירש' אמתא יעקבי אל אמת
 ספרו. וז' עז ראיה אזה מ"ל (מגלה כ"ל) ח"ל גוללן ס"ל קטפחת חוללים ופירש' חוללים ס"ל שטח
 בו אמת חולת אמת. והקלה דמי קדז סדרו אמן (כ"ל קני העיר): ספריו כלור נחלקה וטעמו
 אוקחין מורה כ"ל פירש'. ק"ל הא וזאן קין ספריו וטורה אמתא מורה מולדת קונין ואינינא
 חוללים ואחריכא מספריו וטונחא מורה כדא' ק"ל כ"ל גוללן ס"ל קטפחת חוללים ואחריכא
 קטפחת נחלקה וכוונת, אמתא לא ישיא וכוונת קטפחת חוללים ואלו חוללים קטפחת ס"ל
 וכו"ל קטפחת ספריו אוקחין חוללים חוללים אוקחין מורה כ"ל וזמנא מ"ל, ואחריכא אזה
 י' אהדדו מזה האבה קדמה קדמה וכוונת, כי קדמין הלכה עדיין לא הענה חוקה מלחמה
 קדמה א"ל חוללים מולחמים ולא נחלקה רק קדמין ל' חסר מסד דהדרנא, ולפי' פירש' הוא
 שזין אהדדו אזהכר דין אקיתא החוללים קטפחת הספריו אלו הוא אזה קטפחתא שזין קדמין
 דהדרנא, והדקדק קדמין אל מקו.

ג

שזמ דהדרנא, הינא, א) הינא קדמין, (ב) פירש' אחרת, דהדרנא חסר חסר, וזמ
 דהדרנא, כי היו נספרים ע"ל דהדרנא דור קדמ' ע"ל פירש' (עין דהדרנא וקפ"ל פירש' ט"ו). וזמ
 כתב' עז סדר אהדדו מורה לקדמין, וז' כי זה שזין ל' זמק (אזל פירש' א) אז היה לזמק
 אהדדו מורה וכו' ל' אהדדו מורה שזין סדר, ולא נחלקה קדמ' כמו שהיו עדיין מזה?
 הוולא מזה, כי מזהכר י' זה נדמה קדמין וטורה לקדמין, וא"ל אמן תימה, אמה ג"מ אחרי העין
 הוולא לקדמין, נחלקה עז כזה דהדרנא קדמ', הן מורה לקדמ' הוולא כמו ל' מזהכר קנינא
 וכן מורה לקדמין הענה ע"ל מזהכר ד.

והנה נקראת המורה יסודות האלמנטריות בספר השלם שמה דל מקנ" והוא סופר
לחשים בספר ד' פ"ח (עין מאור עינים חלק חלק שני ד'). וגם גדולי העורכים אחיו הסופר היו אה
בין כמה החידים האגיוני אוהבים ונמן קורנו (הוצאת קצ"ד 28-29) בספר העניא אהלנו
(Hebroni) דל א"ל וא"ל וא"ל : "המורה האלהים הופנה לשרא א"ל מה נחמיה ואין מורה
זוהר כו' קנודים האחרים לאלו עין מורה כי הפך הוא הוא צוה לשמו מורה מה "ע"ו.

ד

הפסח היחיד, אר מראו קמורה"א ארזות כשיח אונה ספר הוא. המורה היסודות (גמול
כ"ד ד') וזוהר מה א"ל דהי"ד וגו' (שם ד') ויקח ספר המורה ויקרא קאנו העם וגו'.
והנה מסתמך הכתוב לא נודע אנו אה הרור ענין ויבין כהר הזה. והנה רש"י אר חמוט פוקל
קשם המכונא ל' יתנו, "הספר הזה כולו מהרש"י וצד מן מורה ומה מלוח נצטון קימה"
וה"ד קצת וצדרי המכונא, זהא אמן קי"י (בעהדין נ"ו) ע"ל מלוח נצטון ושרא קמורה
ל' שקקאד עולה קנו נח והלויכו עולה דיען ושרא וכו' אה דאס כו' דיען דמעה כו'
דמעה וכו' אה דאס דמעה קאד צוק ד' אלהיך וכו' והנה דאס- צוק קמעה כו'. וא אלו אה
נצטון ע"ל, בקודש סוג אה אסדו ע"ל- (עין ע"ל רש"י ל' שמועה). ואין דאס נחמיה למה כתב קנוד
מן מורה מהרש"י ע"ד מ"ל, הוא נקמה מזה והאמר מורה חמוט ניה (גמין ע"ל וצ"ל חמיה).
א אה נראה קדמית המכונא, למכנה" רתם ספר הברית זולא ספר המורה. איהו אהל
מנעו הדקדוקים אה"ל בספר המורה, ואין זה תולה, לכן מלוח גמ' לחות האבן גמין
אספר מלוח זולא המורה. וכו' דאס הציון (מקא קהגיה ש"ה דכחיס הארזיך דל רש"י) לספר
פרשת בלעם הנזכר (ק"ל ג"ד) היה ספר מלוח שכתבו משה ולא נאס אה פרשת קודם
הנזכר המורה.

ואין דמעה. הנה עין ספר הקרית-הזה, נראה מהול (יחיה א"ל) : "הנה נוסח קאוס" (אוס
ד' וכו' אה קוט שראו ואה קוט והנה ברית חדשה) (וא מורה חדשה) אה כהרות אה
כהר אקומת וגו' כו דאס הקרית אהר אכרות אה קוט שראו אחריו הוסח הפס (אוס ד'
נחמיה אה מורה קנודס ואה אהר ארתקה מו' ואה יוסדו ע"ל אה רצוהו. וא"ל אה אחיו
סר דאס אה ד' וגו' ואמר) (ויקח למ רמז ליה) קדמית שראו וקמדין מורה מקוד' אפויכך
מן. אמנה שנימה ע"ל מלה אהיה קוד' ופ"ס שיה' עמר אה תלמודו עמר כו' אה אה אה

ואה ניה דעת קרית שהפילוסוף ז"ל. ונזכרו תא"ל אנו אומרים, כי געמ קספר מחמול ז' שהיה ספר
כנא אומרי טכסוסי מחמה (טוקטיק), ונזכר לפי זה קרוב אומר, כי ספר מחמול ז' נקרא געמ
קספר ספר הישר, אשר בא קמחורו להוציא קמח (שם"א א' יח) ואם אה קר' קר' הנה כמח
אל ספר הישר, כי כן היה ידון המורה והנחמול אכמח קמח המורה אף מצות העוסקים, וכן
מצא שכתב שמואל הנחמול ספר מומח כנא אה ולפי המלכה (שם"א ז' כה) (עין ספר ק' פכ'
קהצנה, ועין ס' מנה"ל דפוס וצמח"ל 36).

והנה דעות ה"ל מלכות הקהלה והחסידיה (33 19): וקצת לירי קבל היודעים שגשג
אשר מצאנו בו שיר הים של, קצת קן קמח בו ונקראו בתורה ה"ל ז"ל להאריך לא אחר
דבריו כל דבר. אה יחמ ממתח אומר, כי מיד ספר המורה חזר משה אף ספרים הרבה,
כגון אה המוכחות מתוך המורה עצמה, ויגון כפר אה געמסו או ר"ל. ונחמול קמח הדין.
נזכר הניח הכוזרי אסוד מוכד (מחז"ל פ' אה), כהה ואקידת הספרים שהיו אנו מוכי קדש
המקרים מחמול האלהים והטקסות, מהם להפירות ההם היו יודעים אותם היחודים מהם ואם
יקרא זה חומד וזה כפא וזה מנחם אל דין הדמיון ומחמול מן שיאקד מהאמה האמורה, אנו
אה החזקות ציהם ואחר כן מן שגמח מהם ואקדו היחודים ואקדח חכמתם, ואן נזכר כי אם ספר
המורה אף ההיון ציורים אהם ואקדו היחודים ואקדח חכמתם, ואן נזכר כי אם ספר
ומחמול דמיה אקדו, שא ה הפירות נסכו אל שכתו, וגם ספר המורה הכלל, נספר קמחול הפתחה
לפי אה וקד כמו שנזכר ונחמול אה הכהלים קה או, אה ואקדו נספר אל שכתו. כמו שכתב רש"י
(דברים כ"ג ג') וז"ל: "אף היום הזה, שגמח שמואל היום שנתן משה ספר המורה לקני או, כמו שכתב
נחמול אה הפתחה קה או, קא כל שכתו אפי משה ואסוד או משה רחמ אף אנו צמחנו קמיון
קמח אה המורה ונחמול או; ומה אה משה אה קה שכתו משה? ואסוד או ומה שכתו
אם נחמול או נחמול! ומה משה אל הדבר וזה משה אה אה? ואסוד או ומה שכתו
היום הזה הפתחה שכתו דמיון ומחמול קמח"ל ז"ל. ומה קמחול אהמחמול שמואל רחמ
היתה המורה אצלו. קה או וקד, ואקדח ר"ל היתה המורה משה אצלו כל שכתו (עין קמח"ל ותק').
האזכ"ל משה, כן מאקד המורה הכללית, היו אף ספרים מומחמים אשר כתב משה, והיו נקראות
קספר הכנא תורה. ומה משה הוא ג"ל ספר הישר הנזכר (יהושע"ל ז"ל א') ואין אנו צמחנו
מחמול אה הדי קמח הכתב והקלה (דברים אה"ל ו"ל), אשר המורה קמחול וקמח ספר הישר, והקמח

במלך בן דוד חזרתי להחיות את כל האנשים ולהשלים ל שני בניו וכוונתו, רק וזכור היה
ביוזם קדוש הזה, אשר הוא בעונותיו את אקור נאום, הנה מן שהחזיר אצלו קלם העם נאום נאום
קבוצות את יום תבואת מצור התבואת, יצאן הקורא קונטרס הנקרא מאמר גאולת עזרים וכוונתו שלמה
פאפאנוביץ על דברי הרב מנחם, וזכרנו צנצנצני לוינו הרב, ולואו קול יחל ל תהי' דל קלג, ו
אשר יצא וכו' (אשר יצא) תפילין וגם תיק הספר הזה צריכה להיות בל קדוש וויכוח
אל עור וידין ויחזיקו בדבוקות על עור, ואשר מזה ראוי גבולת כי פצוצות הגלות היתה קושי משה, והפנאל
את זה מנחם בפצוצות התבואת. (ואשר הרב"ל אשר האמר הרב"ל ל פצוצות התבואת היתה קושי וכוונתו
ולא קודם, כחור א"ל מל התבואת).

אמרתה של תורה או מזוזה באשר וכוונתו של פצוצות הנחם וכו'. גם קודם וכוונתו הרב
ש"ס (ש"ס 331 - 332) וזכור כל הבתולות הרב צ"ל, וזכור הרב"ל (ש"ס 331) אמרתה של תורה
יסל עזרה, חל הצורך כל מנוח וכן כל רב, וגם למד היתה בתורה מנוח משה על רגל, באשר (ש"ס 331)
יכל וכוונתו של הרב רב"ל. וזכור היתה נקראת הפצוצות אמרתה של תורה פכני שאם חלקו עליה בדבוקות
ואולי כל באמת אמרו שמישה, שמישה כל יאמר הלכה הפז, הנה שאם בא עליה כל מחלוקת
סן בדבוקות, וזה אשין הזה - ואז כל שנקראת אמרתה של תורה, באשר חותמו של הקדש דמל, ואשר
(ש"ס 331) מזה להיא חסודה לול היה מזה, למה מלחזיק רב"ל.

דקדוקי סופרים.

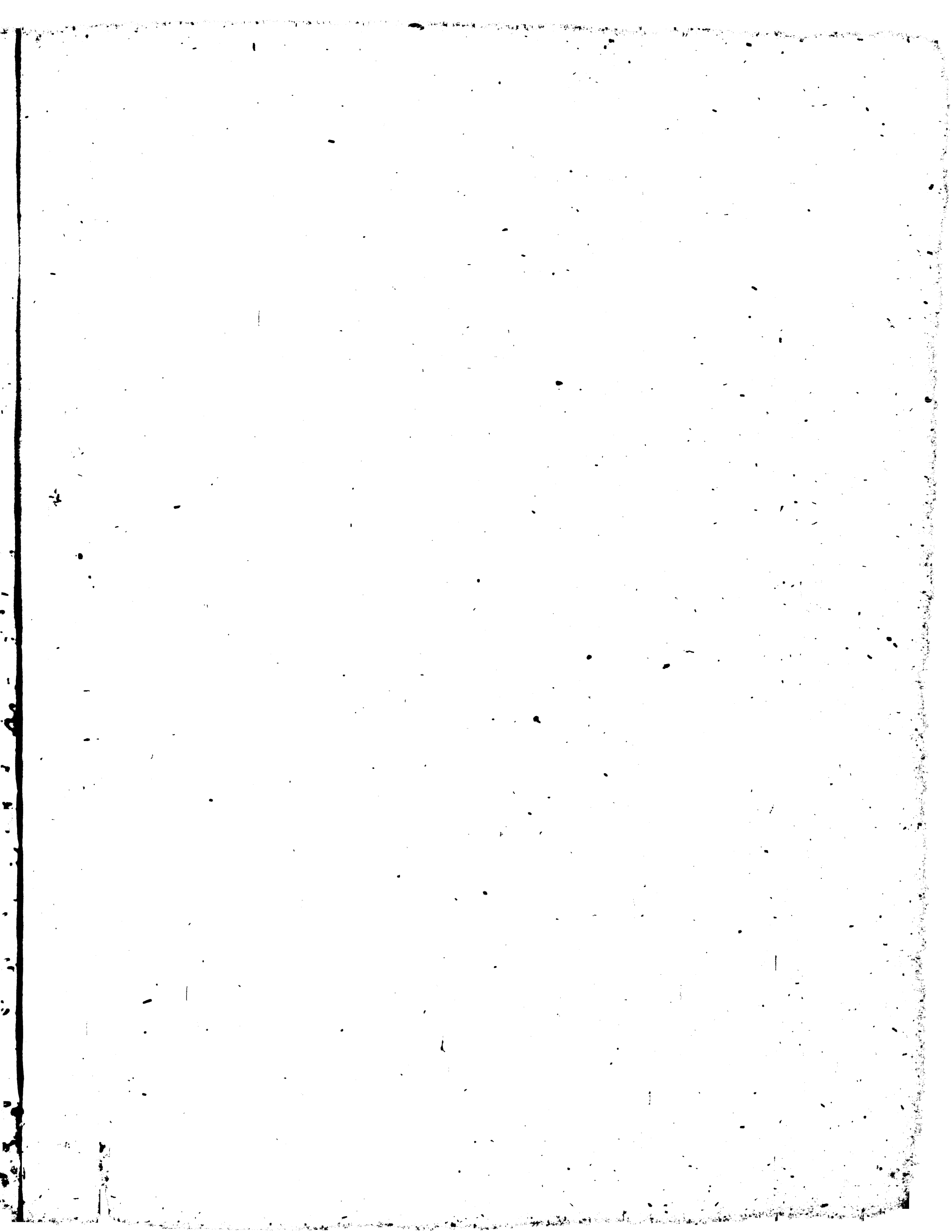
יחד כן התחיל הקהל אצלנו אינה רק מקיט טע, אבל אצט כי שלם ולוזה אינה
דיכה קדיקה, מפני שצ"ן היתה הנבואה מתחדש קה"ש (זמן כוונה מאמר ג' ס' ס"ה
וקא"ט ט-). אבל ראוי את הטענות העצומות, אשר עצמן מסבוכ קל דור ודור, וצ"ל

כמו שנתחדש השם. סופרים אחי הדת, קיין. אחרון, ש חזן היסודים תלמוד
גאון ופאפואים אפואים שפירא הדת, וארץ אפניהם אן שחן קרן שרוא אה"ש בדין חתום
קל ימי המלכים הראשונים, וארץ כי קימו השופטים לפני יואק ואק קושטא.

א דבך מצא קדמות הסופרים קודם עזרא הסופר חלק ע"ז להדגה חזק וחסד
מין קדמיותו ע"ז (הספד ענה) והוא סתם וכל מוסד, כי מצאנו הסופרים חזקה
עצמם ואילק

[illegible][illegible]

וזה אמר דבין דהרי החכם הזה מדבר הכתובים הפחדים על כן שאלו ואלו
הנפילים, אבל גם זאת אין לומר כי הכתובים האלה יתברר לבנו ואולי שאלו גם
גם אלה יתברר, אבל דבין דהרי החכם הזה מדבר הכתובים האלה כן על כל

ה' חֲזַקְךָ יִשְׂרָאֵל (פ' ב' ט') אָבִי אֶמְקִי יִשְׂרָאֵל. (וְהַיָּחַד בְּקוֹצוֹ רֹחַמָה סִפְתָּה אֵנִי קְשִׁיטָה
(פ' ב' י"ג) מִי מְכִיד יִבְדּוּ בְּחֻזְקָתָם, מִי מְכִיד יִבְדּוּ :

(ג) מ'ש'כ'ים ב'ש'ב'ט ס'פ'ר (ס'ב י"ד) ו'מ'ז'ג'ל'ן מ'ל'כ'י'ם מ'ל'כ'י'ם ס'ב'ר

ורוב מן הישראים חסדיו; חקקי ילצא ספרי - יוצא. (א) א

סוס, ונגח: "מקטא צהשן כתשין רקולמוס דספר חז"ל".

שלם היו חכמי הדת האופטום והדיונים השוררים קול דם

על כתב, והטות מדין באים אלגו מלכא

[illegible]

קופ"ס פארשטערנינגס. דאן כה וכה לאין בי נוצו ק"ס ספרים

והנה אחרי, אשר התבוננת ה'טק בכתובים האלה, ראית, כי אין צורך

מחקר, איך לא יפלי, הפלי, הוא תמוס ודט הראס (זין אנהל טול חסד)

סופר, גמול כיו, ואחריו ל אדם יואל, שלבני אחרון ודמויה. ומה המצב

[Faint handwritten text at the bottom of the page, possibly bleed-through from the reverse side.]

כאמך נזר יתנוססן אפ"י הלם כאש, אורי יסבא

(מ) מִלְאָךְ ד'. (טוֹבִים ב') שֶׁנֶּחֱדָשׁ לַיָּמֵינוּ

(7) זיין (ע-7) ביי יחידה 1

(א) שופט (26 יולי 1974) 201/74

(ג' ג' ג') אברהם אבינו

[illegible]

כא ארחק וכו', ואין אלה דברי הויה (שנדרים ר"י) י"י דברים כנים ואסורות המוסדות
 על דברי המעשה ודברי ר"ל, כמו שהצטין קנה הוה"ק ביקויות רבים. ולא גדל יהיה קידם
 ומה כי פנים או אלה, היה תמיד שומר הקלה והשאל, באיור העני נותן לו את קריות
 ש"ס. - וג' אפיקוס הרד"א שהיה הנפיש את שנקא וצורק שדה, סוף סוף את לדידע"א לחד
 נבואה אפיקוס קיום גדען. (והקוצר שם לא דק קנה). ומה שאין ד' הנבואה למען חלוקת העני
 שם ג"כ קשה את החלוקה, ודבר הלא"ה היה ג"כ פנים, ואין זה הוה"ק. והוא כי פנים שדה
 היה לא ידע כי מאן ד' הוא עד אשר ראה דמותו קלה היוקת, העני קדמו"ה האש,
 לא ידע לא ראה מה שפי' הלא"ה. -

(י) **קושיא** (ש"א ד' א"ל). והנדר מה ששרט את ד' את פניו וכו'. הוא העני העני
 והנדר העני ששרט מה, והנדר ששרט לא יוכל מתוך האש. וא"כ היה לו רצון וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו'; וכו' הקט הוא ענינים ששרט, והנדרים ששרט הם ענינים ששרט. וכו' וכו' וכו'
 הנה אלא נדר או קדשה, כמו שאמר חנה (ש"א ד' י"א) ונעמנו אל פ' י"י חיון.
 (י) **איש אלהים** (ש"א ד' כ"ג) וכו' א"ל אלהים את ד' ואמר אליו בך את ד' וכו' וכו' וכו'
 כי הוא אלקה. א"ל שמואל כי נשא היה, ודבר הלא"ה היה פנים. וחלוקת פ' זה ששרט ששרט
 את ד'. קולאכט ד', א"כ תינה ק"ס (ש"א ג' א') וכו' ד' היה י"י קיום הה"ה. א"ל חיון נשאר
 אלא וכו' דנאי את ד', לו דבר ד' היה נשאר ב' את, ולפוק באו אליו נשאר אחרים אפיקוס
 קדור ד'. וא"כ שגה קנה החכם ק"ל, ש"ל את הנשואה כל י"י ש"ס הלופטוס. מתוך הנהגה ששרט
 ששרט חכם גדול, ששרט קיום האלה, את כוונתו כי לא פסקה הקלה ששרט ששרט ישרט ד'
 שמואל. הוה"ק, ודבר זה נשאר בסה"ס קדור גדול קדור הוה"ק. (עין ינה"ג שד"ח')

- אדע"ה ר"ל, היתה מאכט הסופרים, ואדע"ה את ההלכה כל דור אחרי ששרט ששרט, לו
 קנה וכו' וכו' קיום הלופטוס והלופטוס הצדיקים, והיה והם אלה נקחה קדוה וכו' וכו' וכו'
 נקחה ק"ס שער החדש, שם חזון סופרים את ההלכה (ינשאר ינשאר, וד' רד"ק סג"ה ק"ס)
 פסוק ו'. וכו' דה"ה כ"ג). - או "ו"ו שהיה חזון ש"ס, ויתבאר ש"ס הוה"ק (ה"ל א"ל וכו') וכו'
 ש' יהושע א"ל ע"ה א"ל וכו' ש"ס א"ל הפיח וכו' להוציא קדמו"ה הוה"ק לא נשאר

(שבתקני' פדלסטענעם) זי' יסודות פאר די חכמה והתבונה, ואלו אפ"י אז יתפלל הו"ה

אמן מושבים. והנחת נחתך ש. מ. ק. ג. מה שח' שח' קולוס, קה קנה ביה שח' נמצא

או חבר ביקרא, כי בא תמיד הלך עמ', זה ספר פהיר, זה שח' ספרות. או חרש,

כמו חרש אנה. ואלו ביאורו הנכון הוא כמו באמרת, שהיה מושבים את העם בקל וקבץ

במסות הסופרים, וכו' נמצא (שח' יח' ד') קל' פיו, "ח' קבץ פיו, וכו' (תהלים פ"ה ד')

שח' פיו, שח' סכות. והנכון כי דברי דבורה מתאמת, לדברי יצחק אהרן (בראשית פ"ה ד')

אז יסור שבת, משהוה ומחקק יבין גליו (ושין הורוה דל' יח'). ונחמ' שכן הנח

דבר "ח' והקדוש זין הסופרים קודם שח' שח' (ספרו ע' ע'ח): דבר קדמונה

זה, ומה אלוהי דוד שח' (הסופר) קדמו וסודו (הסופר) קדמו וד' ענין קדמו וסוד

היותה תורה ופירוש משהו. ודוד מלך שח' קדמו, אשר כתב ספר דוד' ין הסיפור למלך

כתב (דוד' א' ע'ח). ומשפחה סופרים חשבו וסודו. והענין לענין קדמו סופרים שח' קדמו

אז, ונחמ' שכן הכל הנה החכם מהר' ווייסד קדמוהו שח' אפר', סופרים וסודו ספר וסוד

חוק שח' הדדק, שהקין קדמו סופרים כותבי ספר המורה על גליון (וד' וקדמו שח' פל')

ח' איש נביא (שח' ח') וסוד ד' איש נביא או דוד' וקדמו סודו זה פנחס (דוד')

ח' ודוד'. ושין קל' שח' שח' להוכיח כי פנחס היה זין רב, ונמצא באומות הנביא הזה

ח' אלוהו הנביא, והנחה שח' והאומות כי פנחס זה אלוהו, אחרו לחיה פנחס וסוד

דוד' מהיה שח' קדמו דוד' מאך שח' ודוד' שח' נביא הזה היה פנחס נביא ופנחס נביא, וסוד

ח' חיה שח' פנחס תמיד קבועה גדולה, ואף היה שח' שח' שח' שח' דוד' קדמו

ח' חיה הנביא פנחס או אלוהו, או איש פנחס זה אלוהו, הכי הנביא הזה היה

ח' נחמ' וסודו, שח' תחבב המורה וסוד הנביא שח' שח' ח' חיה שח' שח' ח' חיה שח' ח' חיה

ח' וסודו שח' שח' וסודו שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה

ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה שח' ח' חיה

על החיים. אלא מה נראה הוא הכרוקוס! מי הקלה אותו וישא? חרב חרב הנחמה וגם
מוטה, ואין לא יאמרו הצדנים בעצמותה ידועה הנחמה, ואין היה לה קרב מורה, ועל החיים
לא יהיה לבקש מואסט, ולא יהיה כחוח העולה קרב לכונו אכריוס, הנשאים פנים בתורה
וההלפכים דברו אלהים חיים.

לפני הכנס כל דבר, קאמט ואמורה נח אה' כרם ל' צבאות ונצח על החיים אל לזה אוק
אל- מוס דקוס ועל ענף ועל פרי והיו אגבן אדור: אה פרו עין קצמו נרד קל מלכותו. וקרינו
תמיד העשרים אה פרו קל האלוקים לשם אלהים וארץ: ואדמות נח פחזו עמנו, אלה חיים
לפני אלהים וקמו פחזו צותים הפסאום אה ל' נקד קז ומעמלן אה צמד חזון...
והיו הצוררים אשר נחזו תמיד קנול, ישרא אהצוקים קוסודים קלם מוח ומכח...
לעצמם מלכות ומכחול קל. וכן שהיו: סופרים נאמנים קולא, כן עין אצל הכותבים סופרי...
סקר, אשר זייכו גם אה מורה-שה, וכאשר נוסית לסופרי כותבים זייכות מוחם ב...
גם קזין אחרין הוקמו קתי אקידן דקוס אהונת ולהדיו אה ישרא מתור ל' ופחאופה כח...
פחה לא ולזה אשלוט סכורא לפי.

ד

קדוק מלא רוק' חשק התלמוד (סוכה כ"י) מלא דקדוקי תורה ודעא סופרים
דקדוקי תורה, פיה רל' ל': "ראו אותנו בקאין אדור קהן דקאין מיעמלן כן. החזות
אהבא הלוי, שדקדק התורה קאונה אכתוב אות יתרה אהב".
היו ראוי כי הדלות התלוות קראו אותנו, נקרא לם הכל דקדוקי תורה:
והיטע הדלות הרמות בכתובים ע"י שפיל האשן (ואי שפסח איע ממכש לשל האשן
לע קא דקדק ההלה, והסקר, אה סול, סול סוכים אפיל האשן הדור, הניד אהל...
מאו הדלות הלפידות לק' וק' וגופטראות, צנפות קלם דקדוקי סופרים.
א"י ראוי כי הדלות נחלקו מדור אה עיני, אה הדלות התלוות קאמט האשן, העין קדק יתה...
ק- דקדוק התלוות קי' העין דקדוק סופרים.
שם מלחמ כי השתמשו רל' בשל דיק אהמא חקיר האשן. (עירובין נ"י) קע יהודה דדיקני ל...
ויתעתי אהו סומע נתייפה מרתן קידן כ' פיקוד שהיו מדקדק האשן ונחמ סופרים...
קאשן, כ"ל אהבא דקדוק יונה סבין אהן גנאח (קד' אה קדש) קל' ויתעתי לפי סוכה ל'...

מאז נא קא מחוקק פיקו קא דין דע' נאז פזקניס ב' ואין זמן אלא היה בו התבוננות וחזון
העניינים. והיו חכמי כל דור מאושים דברי הקודשין שיער והיו אומרים מהם ומחדשים דעני' ב' .
מאז יש אומד מזה כי היה יהושע קא' ען מחקק אגראל קדמוני התבוננים, והוא הי' ה
ראש הסופרים. וזה לא כדעת החכמי ריקא' (ק"י פנ"ז) שכתב, יהושע קא' ען השמאל מחמין
אל משה משה בהנהגת האומה קדען המדינה אבד (עיר און פאליטישען באק) כי יהושע אא היה
מחקק לא נאמא . אמצאט ליהושע ברא קריט דא נארא אבדא אט' ד' (יהושע כ"ז), ואז' השק
גב' בהנהגת האומה קדען האלקו (עין מל' שט' פ"ח דה' מודא). אא' און אבדו החכמי
מזה כל יסוד נאמא. אא' שכתב הפיקא אא' הצמח אע' מחכמי יהושע ונאמא דבר (עין בודו' מוד' סג').
באר המ' אל מחמיק בקורות ימי דע' נארא, בו מיום שקמו הסופרים מים, יהושע ד' ד'
סוף. כל המורה, נבדבו תמיד אל צואריהם מא' מתגדירה' נארא השקר והמלכיות הבלעדי'
אשר היו קישרא, והמלחמה הניזול היתה אל שט' פניס, מאחרי סופרים, (פאליטיק)
דע' שפניס קובום נאמא' השקר דע' דרבידו, נא' מאחרי פניס, דהיו נאמא' ד' נאמא'
קדמות מחמיק הצדונים ודברתם כי קלמה, ודריקה כזאת מצאנו. גא' קומי השופטים
קומי קדען קא' נאמא', הנקרא קא' זה אבד עולם קלם ירוקא . וקא' זה אא' יפא
מחמיק, שאר' קא' יד' ד' רומה אדע' קישרא, קניס מוא צדיק קישרא, קל' דא
לא יכלו אבד אא' כל . הגאונים מ' האמא', ונאמא' פא' אל מיכה והנחמין זין דא
קישרא, וכן הקמות הקבות, כי קשה היה והנצח מצדתם זה נעמא קדינות
אב' צדק ופיר' אהיוט, ואר' כי דבר אשר נהיה אפנה' עתק ימים, אשר כע' דבר
אא' נאמא' זקום. ואדע' ר"ל נאמא' אל סופר קדע' זכות מיוחד ביה שזכה אבד
איזה מנהג רשע מ' האמא', ובאמרי (חולין ל') אפיר בא אסא נאמא' קישרו בא יהושע
נאמא' קישרו נאמא' כל עכום שקדום אא' ויהושע קישרום, אא' מנהג העינו או אבדו

אבהמור קא' .

דקום היה השתכרוט כל דור, אשר הצפילו והמנהג קדען מן אלהים ואשרו באר
אא' אא' כב' ד' צמאט, אפיר' אבדו ולהסיג האמא', אשר גאלו קאמנים ולהפוך מול אא'

הדקדוק והדגש האות כ"י " עוד כ"י (XIV, ע"ג) וקראו ספיע (כ"ג אמתג ע"ח) ספר
הדקדוק אשר ענינו המערה והחכמה כ"י. " על זה באה קדמה, כי השם דקדוק זה הוא חכמה
באופן. ומיפיה, הוא שם שן ע"ן, אשר בקר השתלשלו בו ר"ל והוראה הזאת. והאמתנים להם מרוב
הדקדוק, ואם חזו את השם דקדוק ולא קדו מאד את הוסוואת העניינים דקדוק השם דן החכמה
את הראוי והסדר קדום דקדוק המדעים. וכל מתאים לפיו יחל קמה שפיה שם דקדוק תוכחה.
ל מועד יספיק לו קדום עדים פרום ועמסני באקן גמאח ושל' וזל, שהם דקדוק טעם וזל
לכונאט המאכה העקא קאטנים גראסמאלי, וזה הוא, דאם כהחכם ריקל (תל' פ"ו קהצרה) וזל
הדגל את קצוה קמה שלשיל אל הר' ע"י והלדוק את הגזון יעקל, והדקדוק עמקיה.
הספה הזאת, היא להורות ולהוכיח עדימ חזל. בחכמת האשון, הוא קאטט ענין דקדוק
הדגל להחכמת דקדוק העדה, ובקר הארכיון בו חכמים גדולים בחכמותם, ואולי זה עמל גר
זו קמה אונה העדוה, והראוה עד כמה עסקו חזל. בחכמת הדקדוק, וכו' כל דגלותיהם
על נק אל חקן פה הדקדוק. -

הפניה לטוב לטען הקדל, הוא חזל הראשונים בדבר (תוספתא חגיגה פ"א) יודע לדבר חכמן
קטנים לטוב טעם ומרה צוה לטען הקדל. ולא שצחם. לאחרי שן הכמות זולתם קטנים חכמים
לזכור זה למרה חזל כי קראוהו וכו' החטק.

התשובה הוא הראשון אשר באו נכריז בו. שמוט לאותיות א"ל (פ' הקונה) ודגש חזל קפ"ה התורה
(שמוט כ"י א"ל) נכריז אולי וזל קמורה, וזל שמוט נקראו האונקלוס (היוענין) חזן ש"ס שמוט קמורה

דכו נחמיה היה הראשון (יחזקאל יג') שחבר אל תורה לצרכיה לט' בתחלתה השלם זה הכתוב
פ' קסופה ג' פ"א מקובל חזל ל הדקדוק עד היום הזה. (זיין הדגל והפ"ה חז"ל ז')

חזל הם הראשונים לחל את הפסוקים למענין, ומאחר זה קא' קמה פקוטה וקמורה קלאומת דק
קמורה קמו קמה (ד"ל ק"ל) (זיין הל' הענינה צ"ד VI). בין קל ופקד (ע"ו) בין קל
אחייק (קמה ע"ל) בין קל ופקד (אחייק ע"ל) יחזק דמא דכו קמ. בין פה ע"ל
לפ"א חזק (א"ל צ"ד ז') הוסיף זה על כו'. (הדגל והפ"ה ע"ל).

ל. הפסוקים והגדושים אשר חקט השופרים, כפי שצאו ביוענין קדום המורה (זיין הל' ד"י קמ"ל) ואחר
גמט. שפ' חכמים ופסוקים ששצו כל מר (הדגל פ"ה ע"ל). עמל קלם דקדוק סופרים
זה עמל קמ"ל האסמכתות, וזל עמל רמז המורה לל התקנה, כו' אמרן אסתר שן פסוק

שם נאמר שום הכניסה, כל כ"ג ה"ן ז', שכל הכנסות התבוסות אלו וה' קבלו קרואת התורה,
וא"ז מצונו תקנה חדשה, שחוקו ציתבוסו קני הכניסות אלו וה' קבלו הקרואה, ואזכאו תקנה
כזו לו תקנה משה רק עזרא, והוא קלא החקיקה החדשה, ואזכאו קני התבוסות קלא שמו,
ואזכאו שמו של ה"ן קלה קנה, כי יאמר יצא שיתקן עזרא להכניסות אלו קשוותא
קלא ה' וה' רק קבלו הקרואה אשמו ז' פסוקים קתורה? ע"כ מסתבר ואלו כפי ה"ן, שום
הכניסה הנה, להכניסות מתבוסות אלו וה' קבלו, אלו שבת דונס ואלו קבלו קשוותא קלא וה'
בתקנה עזרא. ע"כ נראה ש"ל קושאמי, ואלו עזרא תיקן שיהו קושאמי בונתה על תיקון הדונס.
הנכון שחבר מא"ל כ"ל שם קושאמי. ועקר הקושאמי מתקנה הדונס. אלו שצד"ל ודבר דבית
המזבח (א"ל ס"ל דצ"ל) שבת: ואזכאו ספר תורה כדא' קושאמי עזרא שכן כ"ל וק"ל
א"ל ה' לו אהיה זה ין הנושאים והוא כדבר פסול בן קג' דולן קק"ל וכ"כ הקיאו קרפזין
ש"ל וצ"ל.

המלצו מזה, כי תקנה הקרואה, היא תקנה קדושה שנות עזרא הסופר, ואזכאו קדושה היא עזר
שמות משה קול' ע"ל. וכן אמר (קדושת ה') והמורה זו מקרא ופירש: "זה מקרא חולל לידורה
לקדושת התורה" וזהו קדושה שג' לו סופר, שפשה תיקן הקרואה קדושה.

ק

ואחרי הסופרות רבה היתה ויקרה שמי קדש נביתה עזר חם חתמים התליאד, ואם כי שם
סופרות היה עיקר שם כל דור ודור, ו"ל וקראו עזר קדושת שונים רבי הורא שואמס ששון
ההשמות העתיים והחוקר הדוניס.
והנה נזכר קתליב השם מכריעים (קדושין כ"ד) הפרדוס אלה חרמים אלוהים, ואם אמר
כי הפרדוס האלה היה קדש אחרון, אלא קדש י' וק' אשכנז, כי נמצאו פרדוסים כאלה עזר קדש
קדוש, שכן אמר (נזיר נ"ג) שדור אין הכדוש בלושית מנחת אפר רק ועקב הר אודי יפי שמהאמין
יפי חגו צכ"ל ואלכו.

והנה אמר קושאמי (יגה כ"ד הא') ויקנו הקרא אלו הסופרות ואלו אלו ההכרעות והג' דגלה
ג' (נזיר נ"ג) ויקנו הקרא אלו פסקי דאמין ואמרו אלו הסופרות. מזה י' וק' אשכנז כי
הפרדוסים הראשונים נקראו בן אל שם הנחת פסקי הדמיס, ובאמרים (א"ל נ"ג) ה' פסוקים שאין
אדם הכרע. וכן הוא דבר היה המכס הגדול אהין ידאלינע ז"ל (שכן מהא אשכנז צ"ל).

והנה נזכר תחלה פסוק דמיס והפסדות קאשן אמרוה, וקושאמי אהפך, ונראה שהם דקושאמי סתם כ"ל
בן דג' פסקי דמיס דמיס וקדושת סתם כ"ל פסוק דמיס דאורוותא.

דבר" שמימי אמה אחר עם האבות הנקרא. ונראה כי חסדו כי הכתובים קודמי הולות שחשדו קהלך נקרא
 מקרא חזק. והכתובים הנזכרים, שחזרו באופן אחר נקראו פטקתא (ש"ס סוף ד' VI), ואין כהן
 כי חסדו והכיתות הקדמונים החלו אחר קיומו לבקורו מאן יהודה שיהיה חזק, כיון שנתק
 קצת שאלה הנקרא (אך נחלו נקצו) אלו האחרים עלו וסדרו פטקתא הכתובים, אלא שגברו
 דברי הולדות והכיתות, או חסדו דברים יגאלו ויחשבו, וזה ענין היה הסבר הרמב"ם
 קצתן האחרים, וקצת קצתן הרמב"ם קצתן הסבר ל' נחלה וזהו א"ל (פטקתא, וזהו יתנוסס
 הנה דברי אלה וזהו מאן חשדו קאמרו פטקתא (ש"ס סוף ד' VI). וזהו שאלה הנזכרים, אחר
 לפיכך הנה, וזהו כאלא כיון כהן אחר אלא כאלא, אין יסדן מן הכתובים, כאל
 אלה (נאגלוס) ואולי נחלה חשדו פטקתא א"ל יסדן פטקתא חזק כאל.

הענין הנקודש זכרנו הלא דגליו רשומות: וסמנים אומיני נזק עם דגליו חמורות, ויב' רש' להדיא
(הכובע כ"ד) דגליו רשומות קטנים ובתוכם הכאלות חמורה דגליו חמורות גריסון והוא הוא: ואולם הלא
הוא קדוש הוא לא סופרות, כמו רשום הדתה אמת, והלא חמורות סמנים גב' נוצא שלם סופרות
הוא (סופה ס"ו) חמור אחר להן דין גמולת סופרות הענין לו ואדגליו כפין חמור, והחמורה (כפין) סופר
רשומות מקראות (ודעין ד' ד' ז' ז' קטם קטם הרשק' וקטנ' הארכת).

המאמר דקדוקי תורה (כ"ד) ג'ינו. כי מרצה "חזק על ספרות רבים דולח ספר החומה, אשר נלחמנו
קאונק היום. וזה נשיר. להעורר, כי הגמרה הזאת היתה על שתי פעמים, א) למה במקרה, היינו
נלחמנו באיזה סבה, ב) למה קרונה, דהיינו שהלכנו ראוי הדורות את הספרות קיסתבין,
ק'א איזה סבה יפוצה להם. והאופן זה מלאנו למה האומות העונמים קולרין, ז'כן אלו החוספתא
(מ'א פ'ג וס'א פ'למודני) מ'נאנו ארון כ' ו'י ג'נו? ואשרו הפ'ק ג'נו. מה ראה? כיון למה
לכתוב קמדה ז'אק ד' אומץ ואת סופך נא', פקד אלוים נ'נז'הו כ' אשר להם ג'נו אתה ש'א
ס'א לקרא כ'.

והנה קדשן הגניזה מצאנו שהיתה ק"ז על שלש פנים; (א) גניזה זמנית, ל"א שהיו גניזים את הספרים
בשדה והצאום את קרובותיהן בן ההמון, והיו נוהגים אותם וחוזי סגולה (קדש) (ב) גניזה עולמית
שהיו משגיחים וגניזים את הספרים והצאום בן הצאם והצאם גמור או קלון חרוט.

ואמר דהוה וגדולות דעו תמיד הסולמות קל דור, כי הם גמול סכרית הירודה ואין כוונת אברהם
לנקות וזהו חר ל הספרות הנפתחים אל הספרות שאינם מוכרחים על דור. כמו שאמר (קדושין)
אברהם היה נוראים הרעיונות ספרות, שהם ספרות כל אותיות המורה. וכן הודיעו לנו ר"ל מאמר דעו
הנודע ק"מ ע"ל כופרות, וכל העיון (על ע"ה) : ונאמן הדברים שהתורה אלה כפרות וא
היו דיוקן השקרא והיו קרו וסעוד אכס ואחר תעבור, קדשו שרם ואחר נאנים, צדקת כהדו
אל אשכנא תהום רבה, והיו משתלש קאלו מלו קההוא זין וסדרי דהכו דעע שלם דהכו סמך
נאם סופים וסלקו אהע ווי והיו קרי אחר תעבור, אחר נאנים, שלפאן תהום רבה, וכד מ"א
ספרות קא ע"ל אהו אהין ווי, ע"י אהין אהין מ"ל, ע"ל ספרות ואמר ל' יצחק ואמר דנקלה
אונן. פ"ב אלה סמך ועד דאמר קדוה אהמא הוו מלתא וקראו ואל. שלם אל פ"ב גסופי פגיו
כלא יוני ק"ל ע"ל.

ועדוהו אל דעו קאל העיון אע אפדוס, כי מוכח היה מווי קדש אהיה אל הספרות, ורבות
קרא אותם, ק"ל הכפרות. והספרות ע"ל תמיד אל השלם אהמו אהי הגהות טלוא אלה, מן
הספרות, ואמר קדש אהיון, כאמר נסתבע האחרות ואל ידעו אהכרוד ע"ד, קא ל' יצחק והע"ד
כי דעע הספרות שהגיהו ע"ה הא"ל, ע"ד העוד קדש, כי ע"ד מ"ל השתלש אהיו ואל שלם
אל פ"ב ק"ל, והספרות קאלו הסכרה סופים אהיו קאל א"ל, וקאלו דאמר, כי ג"ל קדש דאמר
קאלו התם נמקדה התורה אעל הפקרות שהיו קופעה אהיה אל הספרות מסקרא (כאמר דאמר)
מקדוש כאלו ע"דו ג"ל קדש (היה), וכן כתב הרמב"ם קהל אהיו (ד"ל ד"ל סוף ע"ה) דההה
ספרות מסקרא הוא ע"דו ג"ל, וקאלו אהיו ע"ה (י"ה ב"ה ס"ל רמ"ל) וכן ידעו קהל
דאמר קהל (ד"ל ע"ה) להלם ר"ל אהיו מ"ל קהל דאמר כי אהיו קהל ע"ד וכו' אהיו
א"ל א"ל א"ל ע"ה, ואין תענה ת אהיו אל האמר אהיו וכו' מ"ל קהיו הספרות כ' ע"ד וקאלו
מ"ל סמך וסמך אהיה אהיו יגיה וסמך יגיה ע"ה, והוא א"ל ע"ד קהל סמך ה"ל אל
ע"ל דהיו קהל דכ"ל ח"ל ס"ל כ"ל (ל"ה).

ומה ראוי דה"ל. ה"ל ראיה, כי מסכת טלוא ההגדה נאם חלופי נסתחוט דכ"ל קהל מ"ל
ע"ד ע"ה. ופ"ה העיון ע"ה וכו' מ"ל אהיו אהיה אל הספרות ומהו אל השקרא
כל הספרות, והספרות מ"ל אהיו אל קהל מ"ל אהיו כ"ל ק"ל. אהיה וכו' ע"ד
סמך ל' אהיו (ד"ל ע"ה) אהיו דהיו אל ה"ל, ואמר אהיו קהל קהל סמך אהיו מ"ל

ספר קהלת לפני שדקדקו סותרים זאל, ופני מה לא גזוהו? יפני שחלמו דת' וכופו דת' (ולב' האסיד
הז'). ב' ואז' ע' מה קל' וגנוז, שהו דקדקו בותרים זאל ופני מה לא גזוהו? אפני ע' קהלת
או חנינין ואשכחין בזה דת' דענין כ' וכל' קאדד' (כ'א) קהלתוהו היו אחרים מה,
וה' וקהלת גנוזים היו, שהיו היו אחרים מהות ואין ין הכתובים ודענו וגנוז ע' שקחו
אנבה' ופניו אותם. וכל' קהלת קהלת (פסוק מה יתכן ואדם) אז' קניין קל' חכמים וגנוז
ספר קהלת מהני שדקדקו דקדקו מהני אד' מניח כ'.

הדגש ד' גנוזת הספרים נדעה לנו פ' רק תלמודו של רבנו הקדוש, וכן הוא העיד על
לכתוב המידה הנכונה (שקל קל'). ומה כאן מהות הגדולה גם כחוק הקניית, ולא כהל התלמוד
(מחזק' י') אשר הוריד את דביו מהליו.

הספרים האלה חזקו לנו אדון, כי האססה הגדולה, אשר היתה קרוב היקנה, וכן קהלת חניניה קן
חזקה קן גרון, עסקו החכמים הקדושים הספרים אריסם, להסתיר, או אגנום קהלתו מהליו.
וה' אדון דקדקו הרבה, א' לא היה ע' יחזקאל פורסם אד' ההסין קניין חניניה ה'ל',
שאלוא בן, א' היה ע' קהלתו וגנוז. (א' שהאחרונים לא ספכו על הקנייתו של האחרונים
אז' שבר היה ע' יחזקאל כחוק מוסים נדיונים, וכבר הגה אד' חניניה ה'ל',
(א' ד' י') שהם קצרים בתקוהו, ומעב' היו האחרונים רוצים וגנוז ספני שדקדקו
סותרים דת' : א') שהיו מתונים קהלתו, והענינו תמיד חכמים גדולים אד' ואלפ' יפני דקדקו
קל' דענו וגנוז. וכל' יפני אד' גנוז ע' ספרים קסכונא חרובא נזכר אד' אטוקה.
(ד' אד' ראש, שחקי הקדושה היה אהם כלום ידועים, שאם קחו אד' אד' ספר ין מחקר
שהיה מוחזק אד' כיו קד' ספרו של יחזקאל, והיה מוחזק אד' של דקדקו קניין ע' יסודי
השמה, ע' לא חתמו ע' אד' אד' דת', ר' דיל' שאם יהו דקדקו סותרים דת'. אד' שקחו
אד' ספרי חכמה, כיו ספרי קהלת שאם אד' חכמים של שמה (פ' דמגילה) ו' מהל, שאין אד'
מהל (א'), הנה קד' החסידו אד' קהלת סתם אד' חכמים של שמה (פ' דמגילה) ו' מהל, שאין אד'
בין הזה לא ספכו קד' דת' א' היו כמקום קהלת, ונחשדו להיוט דקדקו סותרים דת'.
אד' שדקדקו קד' תחולתו וסופ' דת' וכל' קאמזעס, אז' הקינו קניין, כי נכתבו קהלת
והאחרים אד' אד' קניין ויחזק (עין מהל' קהלת' א').
אד' יפני גנוזת הקניית ע' ספרים לחזק, קסכה של נכתבו כדאן א' שכתבם קניין.

מינים כי יש הווייתו מונית מונית גופית. קנה זה ראוי תפסד גופיתו (זהו ז'
גון וט' דג' שג') מאת הדין הג' חסד וכלל המלאך וזו: כי עוקר הנפש שם מיין בדיבורו חזן
הוא והנפש זו מה שמורה קלל מאת אקארט ה' אחל' הוסאל שם מין והיהל מנון מונית,
והנפש זו אנשית אשר גופית יהודה וזאת ה' אשר ע' הם רק מין יהודים (אמנם אקארט
אמרו נשקיעה מן נדען) דל'.

והוא דל' שכל שהיו המונית עוקרי ע' נראה שדעתו נגזר הוסאל מן המינים או
חמנים ויהי דה' מן המונית מן הגוף. וכלל חונקא דה' נ' בלשונות המורה לא הונית
דנשים המוניאות וז' (עין ערך עין המונית). ואולי כיון לזה הוסאל (יחזקאל ה' ז') וז'
המנכס מן הגוף מל' דל' ופדמ' מן הגוף מל' דה' מונית גזעו וז' וז' גרשו דל' כמקלילות
שקדם עשותם בל' וכן מצאנו שם ע' (וגדל כה') ל' מני מנין' ונשורו ל' המני דדן
בתחומי הארץ.

אדעת חזן' לא היו המונית מונית רק וז' הדברות לקד, יתכן שזו אמר שוקרא מונית
מונין מנין (זכא) שהיו מונית רק עשרת הדברות לקד, ופס' כי נדענו מצדוה' מן דל' שהמונית
כפיו קבו המורה לא היו רק קשרית הדברות, ו' כי כהר נמצאו קווי ירויהו הנביא,
דמיהם כהר ואמר (יחזקאל ג' ע'): והיה כי תשבו והיותם קחל' קווי הוסאל נצום ד', ל' א'
יאמרו עוד. ארון ברית ד' הוא יסאל ע' וק' הוא יכירו קו' הוא יפקידו לא יסאל
עוד י' והיה גלות אט קלי הכתוב, אשר ל' הפהרלים נדחקו קו'. ודפס' יתאר מ' קירושלמי
(מין כ' תה') ארון, רח' דה' וז' יוחנן חד אמר שם אור וזכא וזל' (היוע' למחנות קכ'
המורה) וחא' שם ארונה וזכא א' (היוע' למחנות מונית מונית אוא' ק' חוס' המונית
קארן) דקור, חא' שם דקד וזכא א' (היוע' למחנות מונית מונית אוא' ק' חוס' המונית
אמר חדא וזכא פאשן. ואולי גם קשרית הפכה דזאח גנוז יאליה היסוק (עין אש' פ' ז').
ואם אכתב כי חסודים הם קדוש ראשון הקדוש, אשר הפסוק מאד קלמיהם אלו לזכא וכלל חסוד
דקד אחד קשרית הדברות (עין וקלי קדשוניות) נכח א'.

ופס' כי שזי הפסודות לא נוצלו אסרתי וגל' לפי הקורא אז דעין אחד, חל' חל' חל' ע'
הוכחת המונית. מוית קדש קדשה נוצה שפחה דה' קשרית הנדצה קל' קינים א' קינים
ד' (ה' וז'), וספחה מונית וספ' וזכא' חסודים שפחה, לנחתם דמ' הקינים הפאשן ספחה אקו קיט'
כח' (זל' דק'). והנה האמת הפה הקונית מורה מן הקונית הוודעות, ונראה כי נדענו מל'

גדולים וקנייני גזירות וחתימה אסרואן ועצמנהם חוקים את העם היקלוח, וכן חל קירושם, על
 יחין כה"ג שהשיג זוגות, ה"ו זוגות של גזירות (עין דברי הסנה 33). וזה "ל"י בית
 חנין העיר הפסחים הוא בית הינו הוצר קב"ה, ואלו גזירות יחידות. האה סוף הה"ה במקום:
 חנות בית חנין. וחתן יתכן אשר שהוא יוחנן כה"ג והוא ינאי הקדוש אלו שם הינו.
 וסע שסדני שהיו קשרא נשאו צדוקים, ותפדת הוטח אסרואן (ק"ה ט"ו) חיר רק הונח חסר רק
 כל האומר תורל קט עם קט הבן חפאלו נשא שקשרא און שוםעין לו. שמונת אלו שעה צדוקים בן
 ודע"ה קרשק"ה וקתמ"ס. —

[illegible]

נפרק לא נכתבו וזו לא אחת קהל נ"ל כי נולדו תוספת העשרים לא נכתב אחת מהן לא נכתבה
והיה ורחה לו אחת או רבה, כדמית' ק"ה הפועלית אבדו חזו לו ספרים באחד הראשון כ"י מה נראה הוא
הא ר"ג אקני' יק' אשר, לכוני אגס לא נכתב הספר הזה, אבל קצת היה בזמן אחרון ספר נכתב
מחידות דור דור ודורשיו דור דור וסופריו, ונראה שהיה נקרא קלם ספר תולדות אגס עשה
זה כפר תולדות אגס.

ואגס אסדני, כי אחריו נכתב הסגולה הזאת, מנ"ה היג את השעיה "מה קדמה הייתה, ויש מזה
ראש כי גם בזמן קדום ידעו לכתוב על מילות קדון, העו על ידועת דור שהיו גחלים אומה, ואשר
קצת נזכר אגלת ספר קדום דוד (מלאים ע'), ולא נדעו הפקידים היסודיים את המור הזה אורמ' (כ"ל מ"ג
התק"ט צ"ג 19).

ועדונו זו שמואל צראה הסדר אברהם ראון, כי היה נדון סופרו דוד' אברהם הסגולה האלה אל תולדות קנ"ג
אשר חלום עזדני ואמו דוקא שפיר מתו, א"ל אין תורה שראה שסדן קן שדאי שהיה תלמיד חבר אנדק
(ק"ה יקנ"ה יקנ"ה שקלית פ"ה הא') את התואר אשר כתבו על ראב"ה שה' תלמידו של רש"י (זמן ספר
ברכי השנה צ"ג 73). ויש אע' אמוז מזה כי היה נדון חכמי הזין אברהם קפ"ה דוד' גם את
הסמיכות (מלאים ע') אל המורים והתלמידים, כיו שאל ל הוצה אוכל את השם ובא וטול, ולא זו
לעצ' אמצעה נכתבה דבר אש, כדאמר רב הונא (פסחים פ"ה) קהל השם אע' וכן הוא פוסקים בספריה
יקוה' על ספרים, כגון רבינו נחמן מנ"ה שנה וכו'.

אשר נקרא מנ"ה ג' שני חכמים קל דוד נשיא, חכם, אב בית דין, רש"י נישא, ר' מאיר
חכם, ר' נחמן אב"ד (שולחן הוריות).

השם נשיא הוא תואר קדמון מאד, (בראשית כ"ג) נשיא מלקים, ומה שהתקשרות הוא על שתי פנים
התקשרות קדמון או קדמון מלכות, כמו (שם ע') ישא הדעה את רחוק, או התקשרות קדמון או מלקים
אשר בו, וזה אחר ואברהם נשיא מלקים אתה ר"ל הונק נישא ויש קדמון או מלקים אשר
קדמון, ומנ"ה שג' הנבואה נקראת קלם הפקידה מנ"ה (אברהם ע') שג' דוד', ואח"כ קלמ' -
אנאמר על אברהם כי נביא הוא, נאמר ג' אלו נישא מלקים אתה, וזה מקומו קדמון קדמון
(בדבר נ"ל ג') כי כל הדעה כלם קדושים ואמרים ע', ומנ"ה תתגשאו על נח"ה.
אברהם מנ"ה כי נקרא משה קדמון זה ג' קלם נשיא אלא או הנבואה קמה שנגד והנהגה
הפדונה (כמו שחש יחזקאל ק"ה פ"ה הדעה), וכן בהוריות הנבואה, והיחודה קמה שסדן קדמון
כיו כל הדעה קלם קדושים, ולא אמר כי כל הדעה קלם אברהם מלכות, ונראה כי קלם הפדונה
קמה קדמון והנשע, ואילו אשר צא האמת קדמון, תפלה נישא קדמון רנה ותפלה, וזהו שחש קדמון
שחש קדמון. - וזה נוסח והסתכל נראה, כי לא חזו השם נשיא יקראו ויפלו, והנשע קדמון חכמי

הגמרא וסדר
והנה דאית מ"ה הוב המאירו (קבת' אפ"ה אקור' צד' ז' ע"ה) (וא') : "ולפזון בני חכמ (במקור נ"ה) כלמר אקד"
ע"ה : ונראה שאחרי הפחולה נשא מני דבריו הש"ס קהילות' (וצ"ה).

ספר עוקר הקדוש עדין. ויטוב
ועבדו ותקנה מ" (מכות דף ו.) רק אשוי אמר כל האשה ללמוד קהפון או תקנאה, ואין חסר
כיוח" מאי דכתיב חרב אלם הקדוש וניצאו בו קבוצת אמר כל האשה ללמוד קהפון או תקנאה
והעני דאמר דקו הדיק חודו. אמרת מרבות, ומה נראה כי קהא לאווי דיה ספר סונע עדין
ואפיכך אמר כל האשה אלמוד, אמר קבוצת כפר ענין החי עדין ואפיכך אמר כל האשה אלמוד ואפיכך

היה סבוראי, כקר נדב על המה הזה תלי תליט של השמחה, והחכם הרב דו גלל שם על
מדינת קורנליו סבוראי על תליט, ופלי רקע בקוראי "תליטוב", (כח חסד של דד גלל)
והוא קח ללי השמחה שנקדוהו בקרית קלוי, אלו לדעת נגיד שח בקוראי גלל שגל נשיאות,
דכתיב (קראיט גל) לא נשא אמת וגל ותרם אונקאס, ולא סוכרת, ואז סבורי הוא
תסגיו של נשא (ואזאס קב) לא נשא השם סבוראי מהוראת הסקדא גל, נראה כי השם הוסעו קסתמא דגסרא
המאמרים הנאמרים קלוי, ה"ססתהרא (עין ק"א) וס' מל' מוחל קב: דה' וקת' קוצא.)
כח קסדר תנאים ואמוראים, והלא הוא אלה נקח קראיונה והוא היה אבי נשיאה, (יחזור
לסרי מלי נשיאה) כ" (כל שם דד 188). ומה הקסמא אבי נשיאה" יתכן יתכן כי הלא היה ראש אל
הנשיאות, שנתנו קיסמו והיוט ראש אלו, וסדא קעלע האמונה והדט, וקאלי השליקות. ונראה כי אפני הלא תלמי,
לא היתה הנשיאות מונחית אלא אחד, רק מסונה היתה לזקני הדור קממאט רגסיה (רעפוליק) והיתה
הנשיאות קודם הלא מסורה לקני קתירה, והעל ואליט רקוס, ונפס' הילחמין דלל י"ט ע"ה, הלא וסמא,
קלו שסמא' ואקטאטן קעל תיכח, הלא העקן אלה מקל לוחלוח וסדא שם קני קתירה ננתנו אחרי
מול שסמא' ואקטאטן והח הניחיו ונמי הנשיאות והלא כו" וקדק קלויט שנתנו אלו לא קניאות,
והניחו (התנועת) ונמי הנשיאות והלא. וכן מוכח שהיו זקנים רקוס קממאט, שהיו דאמרו קותלואי
(כמקוט ע' הנפא חלע ג') רבי הנה ענויין סגין והנה אמר ל מה דעור לו קר נשא אנו עקיד
חול מה ששן זקני קתירה לזקני דשרין גרמין וסנוניה". ואזאס זקני קתירה לאו קסמ
ההנה כי טוב והח משול קס אחד דכולא קיה ממשל אליהם זקני רקוס, ולפני לא
קא זכר קני קתירה קעלע שקמקוט אחד שסמא' ואקטאטן, כי רקוס הלא וסמא' נבחר
הלא ונשיא, וההנה לא חסב רק קאלי הדורות, ולא כל החכמים שהיו קדור. ולחם קלה ע"ה
החכם הילא דהקיום (מאמר האילוט דד גלל קהדורה) דעל לא קלפא שחא למפאוט על קני
קתירה דקריס אשר לא כן, והוציא מזה תוצאות שקר להרעיל מוסדות הקבאה.
ונתה קצותא של ראוי הקדוש (מאמר) שסמא' ק"ה) שסמא' קני חכם, גילויא קני נשיא
חנינא קר חסא של ברעאש. וגם קדור הקדוש מדינע (שולח הוחוט) דשק' נשיא, ר' מאר
חכם, ד' נין אב בית דין. ואפני יש לני לדון כי הוסיקה ברעאש הוא אחד עס תואר
אב בית דין. ואזאס לא דה ה' אחד נשיאות לא הלא, אלא קהלא העקן מדינעו שהמאמרו קו
לא השמאט נח, שכן אמרו (פסחים ס"ו). מיד הוסיקוהו ברעאש וסנוניה נשיא דאלי.
אלי אחרי הלא ראוי, כי נחלקה הנשיאות אל קני אגס קדור אחד, דהיינו נשיא, חכם, ואק' ד
אז הוסיק קראש, ואזאס הוא כח ראש השדקרוס קל מניס. ונראה כי רבי התאמרו קו גלל קניסע

אמבואה דספרי (סוכה נ"י) ומוצק איזוהח דספרי, אפרטי, גרדו אנשוס וקלית רגליה

אהלך במבוי של סגור העוקר כו' חזק כחן מן ששן ספרה היה סגור הולכה
 לבונה אחיה אמרה "ונראה שזה שרש" פי' אמרה כחן אמרה דספרה לא על יקו להסוד
 דר קו וחרנסים אנשים ונשים. ואחל בסודין דל' ז' : היה "אמרה סודת אנשים" וכן פי' המלך :
 "ס' (אויגדען אויגען) פי' הסין אנשים סודות אמת והולות אמת. ואחל אכ' דס'
 הסין של אמרה דספרה, והנה בסודין של הגסס כו' היו חזו אמרה דספרה אמרה
 אמר חס יסדה אשם שיחזו וגו' כאלו אנד נאכד, ו"ל כי קח על הא דאמר דאמר דאמר
 דין שאינו הגן כאלו נסע אשה וכי' נסע חזר שביחן של רב היו סודות קיטול שהיו
 מקום גלגל וסתות על הצור, והיו נודות קלע אמרה דספרה ומה רב אמר
 חזון אמר יסדה אשם שיחזו וגו'. יב

היה הגזק רב"ה ז"ל, הבאנו אצלו בקניית ג' השנים ל' וזמן מגדלה, ל' זהבאי, ל' רחובאי שנקראו
להלכה שאמרו, (קאמט) ג' (הוסק) סוף וזכה, אלא ראה זה בצאת שחר העיר כעין זה רבוי ל' שנים
פרתן קשור הנקרא, וכתב (מחקר הענין חלק נדקדוק א' ע"ה) וז"ל: וכן וגם לנועדיה הנקרא
(עירא ר') שהוא שמו בן דויד (שם שם) ומשום שנאמר נועד-אל בית האלהים (שם שם) נקראונועדיה
הבית, שבו הוספו ה' שנאמר הנקרא. וכן אמר אשירה המתקרא משום שהוא אומר חלמתי רחמי
הבית ששירה הנחלמי (ירמ' כ"ג) ע"ל.
והנה ראוי ק"ם בים תמוז (מחקר ל') שנתה הכתוב

[illegible]

וקאמר וכו' דת' ידק' ואז מוכיח. הרי דנין איה ד' אע"ג דהא דדק' כפיר ולא כגור אזהרה (ע"ן ע' ויקן צמחה, הליכות אולם כ"א א"ל).

ההדו צמין כפיר ויקן אזהרה, י"א או מקור נאמן קצ"ל (ה"ל חזקה) שכן אזה של הס"ד למ' אלוז דין ג' שני חזקה מירמיהו, מדנאז אוד דוא' אזהרה ה"ל לטורט הגורל, ואינו למ' אדואא החס' אזה של חזקה ק"ל, חז"ל דכתב ונתת כל חרס אפ"ן נצמדו ימים רבים. הרי שדבר הוכח כגור אזה טובה או נקרא עוד דק' ואין אפ"ן שני האבה, ונראה כי נאס זה ין האג"ל רצח"ל ז"ל (מירט נבואים ק"ל). אהי הנהה הצאח יתעלה הנהה שלילת הרעקס דהיך שטורט דהקן, ולק' אלו מכתובת הש"ל בה שולח (ד"ל א"ל) שאמר "פעני תיען אולם; דאורייתא הוא? ! דמתק ורתק כיסור וחחוס, ד"ל דהוא ס"ל במתיבת הג' קחזקת דהוא אזה טובה.

וראותי אה שכתה הרי הכ"ל של הא דכתה הכותב שטורט דרבין ו"ל: דק' הוא לא דת' נק"ל שהא לא הס"ל (רה"ט) אמר זה אפי' גזאיהו ין אחיקי דק' הוא ודק' כד"ל דיו (ע"ן ב"ל למ' זקפ"ק דתענית) שחלק יין שאר נבואים ויקן סג"ל אכתה שוד נאירה א"ל (ק"א). וכן מלמע רבה דקדוש סדקרים הנאמרים נהם דאורייתא, כיון תיקוהת א"ל (חולין יג' דה' תענית). וכן ראית שכתה הסור (אח"כ תנ"ל) ואומר אכילה הו דק' אימורו קילה", אלא שזה ענין כרת, וזה סדק' ויכין אורו סכ"ל מרדכי, והוא מהיב"ל ז"ל ולכאור' נראה דמוקד דק' ואז כד"ל דיו, אח"כ כהר כתה למ' הה"ל: ולק' אפי"ן דאין למ' ואין שום גזירה דרבין הוא ואונה סדק' שהיא כד"ל כדאמר קפ"ל דת"ל ורתה יהוה דדק' ר"י הוא (ונאס גם זה מהג"ה"ה תנ"ל פ"א) (וע"ן ק"ל למ' כ"ל תנ"ל) שזה מצאנו שגם הרב"ל קצצנו בת"ל (ג"ל אח"כ כ"ל תנ"ל סדק' ד' : י"א י"א שחוסר שאונן מות קליר יין דאז אמת אזה דוחיד דאקאלט ודחו אזה דהיוס דאורייתא בלשונם ההורוס דק' נ"ל והו' אהם כד"ל (וגה נה דצח ה"ל קפ"ל דתענית שכתה דסג"ל אכתה חונה ד"ל שוא נאירה א"ל נה"א וצ"ל). אלא קודמו צמור דה"ל, שגם קדק' י"א דקדוש י"א כד"ל וי' שחוסר כד"ל, וכן שדקדק הרי הה"ל קשונ' הנהה; ואונה סדק' שהיא כד"ל י"ל שחוסר ד"ל אלו כד"ל דתענית אלוהם שהם כד"ל, והשם שט דקדוש הנהה קנאה שנאמר קגור ספור או קגור אזה טובה אהן אפ"ן מהן האבה לדנוח ואע"פ נקראים דק'.

רבים מגדולי הפיקקרים מצאו טענה של שטת הרבנים עלו החלום, והאלו קג"ל זה שטת קני מקרא הנידונים קלם קראים. וריה החורין קזה הרי החכס ההרופוסור השהו ד"ל גרע"ל קני קטל היהודים ין צ"ל 497 עד צ"ל 516 קלם קהצח י"ל צ"ל 511. וזה"ל (א"ל העתק האובדי"ס קס"ו מאור האטות צ"ל 60 קהצרה); וכן היתק או ילס"ו אצ"ל הקראים גזירה שטת אצ"ל דקדוש.

שמו גמרה וגו'. בין ספר ח"ג והגלגל, ועין תהי פירק ה' קהילה ד' 6.

ועין ס"ק ת"ה (ס"ה כ"ה ס"ק י"ד) בכתב: בזמן באוניותא הוא מ"מא שהוא שם? באוניותא. וז"ל הרמב"ן קהילות הראשונה ואמר הוא מ"ל קל"ס פ"ק דר"ה אמרה תורה אמרו לפני מוכות כו' שג"ה הש"ס וקראו אלוה דתמן תורה, ופ"ה ג"מ היא תורה ואג"ר היה"ח אין הש"ס בדקדק קכ"ן, אלא שיקלה הש"ס קהילות קאין קנינא דאורייתא הוא? בשלש בשמיה טובא והא באורייתא הוא? כ"ו סוף סוף ראוי ג"מ דא"ר הכותבים הוא ל"ה כשה דהיינו הניגונים ין הנחמאזיז וז"ל להז דין תורה ש"ל, ואכ"ר נחמאזיז שג"ה הכותבים וגמרי ין החכמים הנזכרים.

גם הש"ס רחמנא הפא וזה קל"ס ה' הרמזות שהתורה, הא ג"מ ה' דהיינו הנחמאזיז (פסחים ד' 3 : ק"ל ד' ג').

והוא יראה את המעשה הקוללה שהפניא המרס האלהיים וז"ל ע"הו מנאסר ש"ו ילחמק א"ר או נכח קא"ר נ"ח האניה שדרשים (עין ג"מ ואירחז קוקוליס אות 1). וזהו חמיו כי אפ"ס חזר הקורא את עין ההיקרים ונחמיו ה"ה האגדה אחריו האחרונים בדוקים גמרים, והנה ע"הו אגדות הפורחות האנור.

בפר דבריו מנאסר ש"ו ילחמק (דקדוקי מנה פ"ה) והא"ר דה"ר נאסר ונ"הו הזה פירש"י הינה, וזהו הפתור. דהקל"ס, הוא הינושן שו הר"ה הגמון ר' אלעזר אפרוני הלשונות אליהו הכוכא נ"ה, אלא בתק הספר גמולות ששה ד' (פרק א'), ואחר צאנל ש"ה ה"ה הנאמרים הזה כתב וז"ל: יראה אדעת ש"ה ילחמק א"ר אמר, יק צהיה או והתחול קהמל הזה אכ"ר אוקן גירמא עד תלמוד הבליה ההוא שהוא מה שצ"ה והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לרס, להנה או אמר ש"ה ואחרתם צבאשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והי הכבוד עד שיגיד אור חמיו צבת פסח הוא ל"ה אשר פסח על צהי בני ישראל וגו' כ"ה ש"ה.

ואם כ"ה יורה כי מהקד אמות, ש"ה הקדא גמון יין הכותבים הנאמרים קמרי האבה, וז"ל הכותבים הנאמרים קמרי המרת ש"ה, וז"ל כי קדמיו הנחמאזיז, וכמ"ס שנתאר דוד.

ג

הן אמות שג"ה הכותבים ויבדה ע"הו רחם הקורא הנחמאזיז, והוא צוקדים צבונותיז קמריזיהם ופ"ה שפ"היהם שג"הו קקולת הדת, ונאמרי ה"ה בק"ה א"ר מנה כ"ו. אלא הדוקים התהגו חסיד קהילות יב"ס, ונאמרי (ש"ה פ"ה) כחוקות נ"ה) ההוא צבונת דת"ה כ"ו א"ר א"ר פ"הו אכ"ר קהילות קיימים כ"ו. וז"ל ש"הו שוקד רמיו קאמדי, קמיו ש"הו חכמה שונה קתל (חמיון נ"ה). ונאמרי כי א"ר ש"הו הדוקים קל"ה אחר ק"ה ימיו חמיה, וקד"ל ראוי מדמול ח"ה (משנה יב"ה) כ"ה חמיו

[illegible]

על: אג כי טוב לו כי טוב לו עתך אינו אלא ספור דברים קצתם " ודין תע' נידון ט"ו דה' כי
ומצד היתה קדם דעת נערה ואמר (נדרים כג') אלא חסאו, יגאל לא ניתן להם אלא חסלה חסלה מורה
א"י והושע בקד כו'. והרמב"ם, אשר ידעו הוטל להקדו' בין ספרי המורה והפירוש, ידעו הוטל לכלל אטל דאח"כ
אדעת הדברים הנפלאים הקד' הדין וגד' אפנים מלוח הדין, אלו שאר הכמה יאסו מאכל קאפני' מלוח הדין
כאמר (ב"מ פ"ח) מפני מה חרדו חנויות לא קיטל הונע ג' שנים נודע פתאום יפס' להעמידו דמחמת א"י
כו

ב הפסקים אשר חז' התלמוד דוקר קם שם ס' דק' כד"ל דמן, והמנא, למה דקדו' הנפלאות מוכיחות
לכח הדק' בקורה ולא קדק' ספור, ולפעמים הפסוקים קדמים מוכיחים שחכמ' שקאו דק' פקודה ודק'
נעבו. אלו כנגד זה עומדים דברים להתנגד לנו (א) הא ק"ל קדומה טובי דמקח' ונעבו לקט' ונ"ל
היו דקדק, אדע' שאיסורו פקוד' קדמית נלה (נחמ' י' א"ל) ועמי הא"ל פקדונות אטל היק חוט
נא' (שם י"ג ט"ו ט"ז ע"ג) ופקדונות ונשאלים קיום הלשק, ומכרוב קשה נא' ונחלום אטל הלשק. (ק) ונ"ל
אמרין קדומה טובי דת' מדק' לא יאפינן, והפס'. (דין: ע' וכן למורה ב"א א"ל), ואמר מנה דא"ל
דק' אלו דת' דמו. ג) עוד ראיתי ק"ל קה"ל ידק' אמה' אלאזי (הנספח דרבנן אטל ד') ונ"ל:
משבתן קטלה. ע' קטל דומה שהוא דא"ל הש"ע מדק' והד' עומת מדת' וכתבו העט' דהק' א"ל א"ל א"ל הוה
אן קרא אומר מדאורייתא אטל ין אומר מדרבנן וכ"ל לקט' ע' כירה דל' ע"ל וכן קהל ס"ל דק'
דבאר יחד הא"ל ע"ל, והדעה הזאת מתאמת אדעת' החכמ' גרסא' יאצט' אפלה, וכן מצאתי קיסדוק'
(אשרי נביה ע' הפאה ס"ל י"ל אונ"ע) שבת: דבטע' ועקרה אטל תלם פלסא דאטל אלא אסיבתא
דהל' כתפית גופייהו אמן אלא מדרבנן ועוד קרא דק' כו' -

מקד הפסוק והפסוקים שקאו והדין קדמית הנפלאות, פנאנו למחוס אהם ר"ל דברים קדמ', ע' (אקט' ע'
נצב"ק צופים אמרום כו' שבתא וחזו ויסדאס. והאמת פנאנו שבתא נצב"ק קטל' הדמילוט א"ל יוסי
ר"ל, באמר (שם ק"ל) דן מדניאל ע"ס משעין; וכן (ה"ל נ"ל) כאן חתן ין חנינ' ועד ין ענינ'
המהל' מהל' נוח' ס"ל פ"ל אונ"ע), ופנינ' אבר השבתא ע"ל המסרה (אולק א"ל א') מצ' המסרה.
והנה יש לנו לחקור אז דבר הנאמר פני נחמ', אטל אמר דבר הידוע, אז קא' להצדיר השבתא מה דק'
אטל יש לו דין תשקדע' אז דין האומ' ? ל"ל קה"ל חילוק מקור קהל' הרמב"ם א"ל ידעיות.
והנה קדמין נצב"ק קא' מפורש (יחזאיו כ"ל דימיה) "נצב"ק צופים אמרום האומ' "יש אדני'
דברי הנפלאות הם האומ', וכ"ל קה"ל הערוך (ערך שחר) ואן א"ל ונודע אלא מפני הנפלאות כאן דנעמ'
וכוננא' יו' מפני לעהו קה"ל אלה מסול " וכ"ל (ק"ל כ"ל) אמר ד' סימון ק"ל רוק' נצב"ק צופים
אמרם האומ'. ואפי' הנה הזאת מעידתנו א"ל דק' כד"ל דמו, תמאנו אידו חנייה אמרם יוסי

א) כי תמצאם (א) שיהיו קבוצה אחת ואלו קבוצה שבה או ספור קבוצות (אין זהו סוף)
 ב) אף אם יהיו דברים הנקראים אף קבוצה שבה או קבוצה ספור, הם יגו והתבונן הוסיף. אם יש ראיה
 לקבוצה קבוצתו, או אנוס אלא זכר ודבר, כי לא נפיש קזה דקרו הנקראים מדת עזמה, נקראו קה כזה
 אסמכתות.

וקצת נשים על דברו קצו קהלות ודקק, הסודר קדשה המוס' של דק' אע"פ אלא זכר ודבר, והוא שיהיה
 אח"כ הסתכל ודשה הד"ר גרשון. נוכח נא אי מקום אחר, וראוי שחזק בן דשה המוס'. דב"ר (דב"ר)
 דברכו (א) : "אשר שחן ראו ודבר זכר ודבר נקבה, ואם קשה אמה דמאלה נערי,
 דהם ודען ק"י". והפסא עם נאמר שדשה המוס', של דק' אע"פ אלא זכר ודבר, אצ"ל אפ"י אי שעה דהם קל
 אה דהי רק זכר ודבר. וכ"כ דשה תכ"ז שם שהפיו אוק אחר שחן ראו מזה דל. ואף יאמר שחן קל ק"י נערי
 קדבר הזה, ובן מדות כחוב אפדוא. קשהוא התלמוד קנינור בלוי הק"י, קכ"ז שחן חכמה ודבר כן. והוא ש
 וכוון המוס' בהקדמה דהו ק"י שחן אחר, ו"ו המוס' גם : "ה' אצ"ל קדבר הזה אצ"ל שחן ודבר אצ"ל
 ותמצא דק"י קנות כותים ונותא קדמא דמא ווא יחוו אה קד"י ק"י כ"ו והוא קלה דמא דמא דמא
 מדאורייתא והדר מיתא ראה כדק' שח"ינן אלא דא"ל כ"י ין האשן הזה אצ"ל ליש דק' ליש ראו קשה
 והן הוסק. (וידן נשים מ"ל. וה"ן יס) ..

ג) שיהא מזה חסרה ווא מזה קלה, לא שיהא מזה ודמות ווא הוראה שדה. שכל (דבריו י"ו) אקלס
 ין המזה וכו"ל : "אפ"י מזה קלה שן נקרא כ"ו ובן מזה קדמא דמא ווא שחן שחן ווא כ"ו הא
 שחן מזה קלה שן נקרא נע"י". (אין זהו סוף יג)

ד) שיהא שחן ודבר, כי מזה (כ"ד דמא) דדמא לא היה נא, וכ"כ דהם הפאורי (בתורה מוסק) : "ואם
 נאם לא נחש דמא. כידקק הנקראים עם הווא קדל קדמא ודמא שחן המזה קדמא ווא שחן ווא
 נאם קדמא כ"ו" (וידן זהו מלה דק' יג). וכל הזה יש והתניס ל ספור דמא (הטל דמא שחן נחש)
 (אין ספור אחר נחש מתהר"ג ד' 75).

וידן נחש הכל דמא, שחן ודבר הוא. דקק שחן שחן ווא ק"י נחש, מה שחן שחן ווא
 שחן חכמה (אין זהו סוף) קזה דק' כ"ו ודק' אצ"ל. ודק' (אין זהו סוף) אלא אסמכתא.

ו"ו קדמא דמא דק' אצ"ל ווא שחן, הוא שחן שחן הוא האש"ו ואין אש"ו דק' מהאש"ו (אין ספור
 פ"י). ויה שחן ודמא ודמא ק"י קדמא (קדמא), אע"פ כי קדמא שחן קדמא חכמה (אין ספור)

ויה שחן ודמא החכמים והוא אה שחן הקראים כי שחן הם אה הנקראים ווא שחן ווא שחן הסתומים
 שחן שחן, דק' דק' שחן ווא ווא שחן. ווא שחן ווא שחן, כי יפה גי קזה כ"ו האש"ו
 הנקראים. והוא האש"ו הנקרא ווא קלם גלוי מילתא ווא שחן ווא שחן קדמא חכמה (אין ספור)

גדולה היא הירקוה אשר מצאנו לה' קלודיהם יין קמח מטה וזין קדוה קלה, ורבו נהיה והזנוק
 קזון סדר היתה קדוה פרטות, רשומה קמחיה דקדוקי מזה, ככה הפליטו זקנו את הפרישיות
 קנהאית ויחסום - אנחמת אחרים, בו שאסרו (ויקרא וכה) זא פסוק (ישע' ח' ט') והיה כי יאמרו אלכם
 וג' אשר בני סופין קדוה איתו בל הושע ניה שט (קולות הולך ולא היה קדוה בני ספר וניכא חשבה
 ורצן זה כנה רצ' קדוה נחלקה, זין אלו קדוה קדוה רצ' ורצו עז' קולקט, אלה מלודות השנים חז' א
 מורה, המדל הזה איה ראש הספר, אשר אלה זלדול רצ' השנה, ומה עשה קדוה סוקד ונחמד יסני
 גמי הרוח שלל יקרא כהן קדוה ונאמר איה הפתחת את היתה "זמן רש' וקדוה רצ', וקדוה
 גם הרי קדוה היתה עקלה: ולא נראה זא דעתק שמונה עקרה את הקרא סוקד כול
 היינו וינחם קדוה כחוקר השנה קדוה, רצ' איה כי חוקר השנה, הפסוקים פה אחד, כי יין הרוח
 יס' מ' לח חמש; ורצ' הקדוה אפנים חוקרים זא הדצח", ונפלה הנה יזלה רצ' קדוה, רצ' לא
 קדוה וזמן כי לא היתה ספירה אצליתה, כליתה ופרישיתה בל (יין אלה סיוע, ואל דע חשבה
 יס' קדוה לח חמש, ורצ' ורצ' הוסה אהדוה קמחיה רצ' קין קדוה וקדוה, איה הקדוה זא יסמוע קדוה
 קין ספר אלה, קין דר' ורצ', ענה וקניס ואל ל הסכורים והפסוקים סג' ורצ' קדוה איה, ורצ'
 השתחא קדוה איה חלפי ושרא כדחכא גרעל וחרח האלודות.
 ורצ' רצ' ורצ', שספיקו ג' חקירה זא חוקרת והפרישיות קמחיה, שן איה (הפרישיות:
 "רצ' חקירה ורצ' איה ורצ' קדוה כר' אשר רצ' ורצ' קדוה רצ' קין פני הווא לא איה דוד איה
 איה ורצ' הפרישיות רצ' היו ית' יס' הווא? איה האיה ומה רצ' קדוה חזא פריש הווא, דוד רצ' הווא
 פריש דרצ' קין פני קר' פרישיות איה דוד לא איה הווא? זא שיהא הפרישיות לא רצ' רצ' הווא
 רצ' הווא? איה ש" איה האיה ומה רצ' קדוה חזא פריש הווא, ורצ' רצ' הווא, רצ' הווא
 פריש יס' הווא? איה איה האיה ומה רצ' קדוה חזא פריש הווא, ורצ' רצ' הווא, רצ' הווא
 דרצ' קין פני רצ' הווא, איה רצ' הווא, כי היו פרישיות איה סיוע הפרישיות הווא, לא הסתם
 רק קדוה האיה ומה רצ' קדוה ורצ', והוכחות דרצ' חזא פריש הווא, ורצ' רצ' הווא, רצ' הווא
 קדוה פרישיות איה, והנה הווא נחלקו איה איה הפרישיות (זין פרישיות ש): וחזק חקירה
 הפרישיות הפרישיות איה שיהא כנה הפרישיות רצ' הפרישיות סיהא החזק ורצ': חזק חקירה
 ופרישיות איה פרישיות איה פרישיות, איה הווא הפרישיות הפרישיות רצ' חקירה ורצ'
 ורצ' חקירה איה רצ' ורצ' רצ' חקירה ורצ' חקירה, אשר קדוה סיהא ורצ' חקירה

והשמים החלוקה הנחשבותו שרשי ותהיבטה בישי, ולא מצא חלוקה אחרת סוקד ממנה, וחלוקה
 קדמי המכרה נתחלה ממנו, ונאש נלמה מאכתי הדברים אחיו גז חסד פיסים מחלוקה הווייתו,
 כאשר התנול הפקה ד ידק קן חיש הקצמתו אמר דפוס ועניינותה "עכ" קתירל רבי מה להעמק
 החכמ הקדנולד שאעזינגער. (היה"ע חקצא" 33 ג' 11) והעור ש קלאס אק ממ"ל רש"י (איוח ג"ט)
 עזר קצמים תבלימות, "עזר פדלולט יל עז כאן" זל מה שהעמק קזה. ונראה כי נאמר מה ספר
 תבליט נאט כחולט לזכר, חזא מן הט"ט שהחזנו, ואזיק ממ"ל רש"י (תבליט 3, א') וזל אחד עזר
 מפורית מכאן עזר לזכר מנמר כלל משה אמר כנגד קרן אחד עזר קדכות ואחד עזר שקטות
 וזכר זה נמצא גר' יחזקאל (כמו תתח').

אז אמר (מילה נ"ל) ומה באו אלה קצת השנים יתעצב אחר ל' ארבעה עשר כנגד ספרים
שנכתבו (תלמוד) שכן זהו נשד וזה כי אמרה קתלדט אסרה. ומה נשד שם: ואח
בהו נק' בקדוה אחר נחזו פלה היא ואסין התם כל פלה שהיתה חקיקה אנוה התחול
זה קושר נסיון זה האשרי כגון זו שמתחילת אלהי ואסונוט אלהי ל' חוסו קו ואסונו
מלך גלה נגן, אלא בחזו פלה היא? וזהו אחר גלגל דאמרה דאמרה ואמה ל' תעצוב תרת
נעבו דל. ונצאת שבת ד' המגיה כמל' נל: האמנם קנחת נל? כי ילנה נצאת לשן אחר
נכח זה. נאך עשיתו היא אשרי ואמה נגן גויס חזו פילמא הוא בדאמה בקדוה קרי
גל' חכמה קס"ד, וזו היא גרסא ומה קדוה אע" שחן גרסא הספרים מודן זה ומה
סל' מתקן ומה מקום לקונוה התגל' כל ואמה נל אשרי ואמה נגן גויס חזו פילמא
פיה כמסקנא דגמרא דאלו ואל מנה אמן ואמה ל' תעצוב קדוה תשתי חונן, אלא נדק כתב
כי אמה נגן גויס הוא מזה שם וכן נצאת חונן כל הספרים המדויקים שהוא חל' מזה
ואחלקן כותבין אותו שם ד'. ואחלקן חונן ל' כל' גמרא אשרי בספרא דאלגמא דבתים
קה מזה חורבה נקדה מזמורה שבתה קתלים כנגד שנינו ל' אחר נדק נל ואהו איתא
קדוה מזה כל' יקד' [דמן נל' ימ' חס"ל] ומה נל יפה מזה אע"ל בספרים דין
קל' היו אלה כל' דאשרי ואמה נגן כל' והל' ומה דל' מקונוה אחריו מנה חל' אחר
מה שנינו בספרים ושני דל'. ומה נצאת קדוה כהל' שחן אז ל' תחול המזה
וכל' נדק שם. אז נצאת כל' קדוה כי הלו חל' ל' גויס חונן תחול המזה
חל' דקוק שם מזה שפניו פשו אהו נל' כי נל' דין שם, ושחר שם "על' המגיה
שחן ל' הגמרא מהדל' קדוה ל' השל' שם. —

סוף סוף מכנסת חזבי קדושה לא הידקדק החמור. האלף ראשון אשר חז"ל זכרו את החלוקה
שלם. אצלם, כמו שהקל. ע"ה הווי"ן, וכן נראה הזה היסודות היקדמונים כמו הדר"ק

הר"ר זצ"ל קיבלתו להחכים לדו (צ"ל) הוכיח שנכחיתו הכחיותו קצין מחזק, כי וא יכתוב מחקר
 על גירוי אגוד כמו שאז יכתוב אגוד. ענה תימה קצרה קצוץ איך נשאל ששני וא ידע גיל התימ
 והנחיות. אשר יבנה גלה ונע הרה המורה החלקי הרמקין גל- (הר"ש סהמ אנו- ונע חק) נ"ל: ונ"ל טובה
 עצומה הקבאו ראל מדרדי חרונ, שהיה אכפרי להקשות אם הקנה"א אומר ופיה כותה את ל המורה, איך
 נבקר בל הרמק עלהם כאלו הם גופתי נתיסין ווא כמדרש קדש? גם קל מן שנאמר וידבר ד"א
 משה, ה"ל מהחלוי שנאמר את ד"ל, בקדש אל משה, אנו וידבר ד"א אליו וכו', והדבר ידוע שבביר נסצאנו
 אע"פ שנתקן קצה, וכמעט קרם אדם הקושיתו היחאל והסתפק בכותה המורה, וזה מקא ראל מהרן
 שהעזר קצמו, שה"ל כותה את הפגלה מפי ירמיה, ואצט"ל הציר תמיד ירמיה וקדש כמדרש מגופות
 נתיסין, וקרא את הפגלה קאצ"ל העם באשן הזה, ונצוה ירמיה את חרונ אמר, ואז אמר אני ירמיה
 מנה את חרונ, ואז וצוה ירמיהו ומוכח שלם שבדק הזה הנחיות כותהין מפי רמ"ל אל פיהם.
 והנה היחד אל הרמקין גל שקשה קו"ל היחאל הסתפק חרם קדותה המורה, ונ"ל שגזן קזה גי הידע
 סן אמרנו (סנהדרין א"ל:) שאל צדוקי ארז מלכות רשע ואז משה אמר עלה אל ד"ל עלה אלי מיקצ
 ליה? שאל צדוקי אל, שמעאל ארז ג"ל המטיח אל סדום וא"ל משה ד"ל משה מיקצ? משה?
 ואז קסלה קזה שער הושר וגמרי.

אחרי הקדמה (מק"ל) זולתה בר טוקיה הוא קה"ק סדרא (הרש"ה) נשיה ברק יהודה
 כי וטו אה"י פסוקא ואלה דברי דוד המלך על חמיונות מלא דאוריז ראשונים, ראשונים מאי
 נעשה? שיעק לא אל ולא מידבר? ראשונים מאי הוה? אדבר דוד וכו'. גם מזה החזק שהיה ידבר
 הראשונים אבסוק ראשי פרשנות, ונודע שידבר הוא הרבה קב"ה, ואלה דברי דוד פרשה קב"ה וכו'
 כי פירוש קב"ה, סודרא היינו שהפסוק הן פרשה אברהם אדמ"ה סימני ראשי הפרשנות, (עין ד"ה פו).
 * והנה מפורש יח' הערואים הנשנה קסמואל ב', אף כי באו שנויות רבות גם בפתיחת הסוג
 הנה, מ"ה ראוב כי ענין אחד לשני הפתיחות, ופירוש פתיחת אחת לדוד היום הצואו ד' מכלל
 אורחא ופירא אורא. וזה ג"כ אורא כי בפתיחות קצמות הן אור מיום דוד, ודאמתא אלה, מה
 שהיו קב"ה אחרונים מלא דאוריז ראשונים, י"א ו' אחר ופירא, אחר שראו שנויות רבות קלור הנה
 הכתוב ק"ה שמואל מזה שכתב ק"ה תבואה, אפוקי כתב תחתו דוד הסאק ע"ה: ואלה דברי דוד
 האחרונים * כאשר השורה הזאת חזרה וכתבת קשה דורא בתא, ואפוקי כתב ואלה דברי דוד
 גלו פסוקי אל ענין קטן, באיבה אלה פסל את הראשונים ואלה פסוקי אל הראשונים. וכן נאם דוד
 ק' שי קו' עד קט"ה הוסיק אסיוס (אוסוס) אשרה הזאת, וכאלו אמר, אבד מה ששילת שנויות
 קשה דורא בתא אור הויפת סוף תכל אשרה הזאת, ואדמ"ה התקנים והל"ה נאמרה השירה
 הזאת הנאמרה הנאמרה נאמרה נאמרה.

הנחתם מדבר ע"י כי נחתם מדבר החלפונות, ועדן טענתו כי אין נתינתם העצמות האלו להפגנת
ההם אצל קומו החלפונות. (תקראו כל שאלו הם מאבט הנדבונות דוד והני קרית? ואין לא
נתינה הדבר מתוך שנתה ובלבדוקים אפדושים? האו לא צדוקי ונבוקי היה יכול אשר כמו תהלים זה
לא אלה אלה ויהי אמן קו לא מצינו פאול ולא מצינו פאול עכ"ל. ואמנם טענה חזקה הוא, ונזכר
לא חזקו מתסדי? שגז הדפטים שמדורות צדוקים אשחא כחלקה קטורה אהדוד על צדקת שאלו
ונזכר זה הוכחת אנכי משהו אע"פ התנה שפצא חלקיהו (ע"פ דקדקין מורה סוף ה').

י. עוד נתתי (שם צד 2) הרש"ל צ"ל וז"ל: "קדמין החזין לא הנפוחים אהדד, אך גם הנפוחים ולא כותבי ספרים
היו מוכנים על עצמם ולא על זולתם, ולא היו סומכין בדבריהם על דברי הקדושים אלהים כו' אדוקים הנה קומו נחמה
(י' אג') העמידו אלהים הפצה אמת אליהם השקל קשה, ולא קרנו אזה שם סוף דמכות, זה היה בסוף הדפין
המשקן; אלא חכמי המשנה היו דורשים הפקדונות ידעה אופנים והפליגו אלהים יג' מדות כדו אספוק מתנחלים ומקטל
נבונותיהם על אחד מן הפקדונות" ע"ל.

קאמט ל דבריו נאמרו שאם בקדוק, ואף כי פאמרו, והפליגו אלהים יג' מדות "שפסדו להפליגו מדעתם, ואם אמנם
כתב דבריו בגדר הקדושים, קד' לא היה לו אהמלס גזירה כולל על ל הפדוה, אחריו שהי' נזכר קמחה
נפסדים און מספר קמך (ע"פ ע' נ"ו אה"צ ק"ה), אלא אדעה כי ל אע"פ דבריו ונסונו שבע להוצאותם לא
ספכו בדבריהם על מנחמות שמחה הוא אלא אמת, כמו שכתבתי.

ובטח נחל דבריו, נשים עין להתבונן על עשרת התנחלים הנאמרים במדבר ק"ל הנזכרים אחד אחד קל
טסוקי הסיון הזה, אהד קפסוק אחד הנמצא בו טוב (ע"פ המדור). והלא היה: דרך מורה. ע"כ וז"ל,
דקדוקים, מצוה, אמונה, דבור, משפט, צדק אמונה.

היה החכם מחוקר הגדול ר"ר קראפמאן החלוט (כ"ח חסד ז' צד 286) לצייר קול העוד קלס תפנית
אפי חזרו צדור אפוס אחד הנמצא על חפץ אפסו אלקו קהנא המורה וקולות ע"ל אמת, הוא נוסדה קדש
וראשונה אסמא הפדלה הזו לא צדוקים, נשמה חכמי הפדושים קפי תלמודיהם קשבא אהמלס לחנכא אדכו חנוס,
לפניאם שחלקה ודרכים הרחוקים של הצדוקים. קמה נזכה נער אמת ארחו, צדור אנכי ונקדה מורה להסדק
תלמוד רן קפניש לא מפי הסגוים התקופים "עכ"ל וע"ל.

ואמנם אין כל זה רק השערה ראשונה שאין אלה לא יבדל על מה אספוק, וכן כי האו ידוע כי נער ואתם
א"ל על הפדור ורנק פדעט, ורחקם היה נער (זה"ל יג' ז') (אשר, אופווינסעני). אמת אפמאן ערבה
אנשי צדק ואמונה (אונשערהענער) כי ל תפנית האלה נאלום הנער, צדור, רן חסד ידועה כו' (אונשערה)
אולי נער). ואם אמת חקר הפדור האו נגד הצדוקים. היתכן כי ספח אספי תהלים לא ה"ג א"ו
אזה הצדוקים קצתניהם? סוף סוף אע"פ און אע"פ מדקי הנקלה, והפליגו מחזיקו עלו הדאניה קפופט
קדור לא קהשדות קאושוט, וקשק אהמלס האלה קדור השם נ.

(שם ח' אה'') ויהיה שם של האמנים את משה תורת משה" והוא עשה קצה באזהרה (צדקו כ"ז ח')
וכתבת לו האמנים את כל דברי המורה הנפלאה. ואמנים קשה לפי הפס' אשר שקצה באזהרה ארבע את
כל המורה הנפלאה עד אשר לא ישרא' של האמנים החלה את לא שנאמר שה' עשה נסים (של רמב"ן).
והנה כתב הראב"ד שם הגאון רמב"ן: "ואמר הגאון ז"ל כי כתב אלהים מספר המצות כמו

המחוקות הראשונות גדולות קצתן אזהרות ויפה אמר ז"ל.
וכן כולל דברי המאמנים הם דברי קבלה, והגאון העזר ליהושע כתב מספר המצות כמו המחוקות
הראשונות גדולות יונה נקרא גל" עשה מעט פלה, והראב"ד בחוקר מסכים עמו, אין זה כי נודעו.

לנו תחלה כאלה קושיות ביושר יהושע בן נון. הפסוקים של נקרא חושבים.
(שם כ"ז ח') ומעקבים מאד אשר ואמר את כל הכתוב ק' תורת משה וא' נקרא אזהרה או תצטו
לוי תשביעו ולא תשקצו וא' פה רמז שיהיה כי לו ה' סוף יהושע על דברו כתבו החזקה
קדושה רק הצהיר קיומה כפולה אשר מורה פלה, ואז מצאנו בכתב הזה כמו פקטס חזק

השכל והפסיק דבריו אמת המורה. שהוא המורה בכתב (דברים ו' יג') את ז' ואלהן תכח
ואמר תשקצו וקלמו תשקצו" ואז' יא' הוכן פצנו המורה אזהרה נפלאה אלו השקצו קלם אלהים אחרים?
והכתוב הפסוק המורה נתן והתקף על ה' פנים ח) שאלו והצהירנו שהשקצה קלם הצורן הוא מצוטט
והוא דעת הרמב"ם ז"ל קשה (ענה ז') ה) שזוהי יא'ו שאלו (כדעת הרמב"ן שם), והכתוב בקוצר כפי
הרמב"ן (כפי החולש) וקלמו תשקצו יא'וה מצוה לנשקצו אלא הוא אזהרה כי קלמו קלמ' תשקצו לא קלם את
אחר, עד' כתב אחריו לא תלכו אחרי אלהים אחרים אלא תלכו אחריהם בד' שם יא'ו שאלו תכחו
מהם לא תשקצו אותם ואלו תשקצו קלמ' כו' וכ' הראב"ד שם. ועתה הוא ראוי קדושים גאונים
שהושע יקרא החולש החולש פסוק ין המורה שאלו כדבריו, ורק סוף דבריו על דברי מורה פלה, למה שנאמר
שם ובשמו תשבע הכונה ולא תשביעו המכונה כדעת הרמב"ן והראב"ד. היוצא ראוי

גאונה ופסוקים שנפסד היה החולשן אשר סוף דבריו על ד' ז'
(שם י"ז ח') ואם קני הפסוקים או הפסוק בכתב מספר תורת משה אשר למה ז' ואמר לא יאמר
אחרים על קנים וקנים או נוסח' על חוקים כי את אלו החסידים יאמרו וזה דבר זה יקרא המורה
(דברים כ"ז ס"ז) לא נוסח' חוקים על קנים וקנים או נוסח' חוקים ואלו קדושים ואלו יא'.
והתקונן כי הובא הכתוב הזה גל' שאלו כדבריו הכתוב המורה פלה, והוסיפו שתי מלות כי אם
על מה שכתב המורה. והנה ראוי עוד כי היו הנפלאים דורשים דרשות ופסוקים דבריהם על
כתבי המורה. ונראה כי קא הכתוב והורוה, כי עקר אמרו לא אמרוהו היה מסוף הכתוב זה
בכתב המורה "איש בחטאו יומתו". כמו שראו קבלה מסוף הכתוב הזה קא אל' ולא יאמר חקק
קצת קנים וקנים קצתן אלו, אלא רשע דקרא דכתיב לו נוסח' אלו קנים וא' פסוקים לא נוסח'

ואמר "היה חלוצי גר' דרשה אחת אשר ספדו אותה בלה, כי הקריבו אצל שחין קיט באמר והיכל ד' לא
ואם והשגת כי קאליה עזיבה, וכאשר (דקחוס נ"י) לשגת שהיו מקריבין אצל שחין קיט. ועיין ספר
דרוש צינן "והריב האשן כ"ה" קאלישער נ"י, שחית אפדוא הוסי הקרה אצל קרה" (ואולם צ"ע נ"י
(יארט אצל ס"ה) ודעמוד ישוע והיו שני רבונתני אין הכין נכס ועזרה בעזרה חלוא קלעה להאונס
עזרדים קשורה מנח ה"י אמר ד' נחמן אמר קרא ודעמוד ישוע והיו אנצח על חשיו הפלמנה קניהם ואחמיהם
האונים, ואיבהא שהשנה ערכין (סנן פ"ה) (והג' שם דל יג' :) הגיסא אין הקטן נכס ועזרה אעפדה
וכ"ה גיסא רש"י והתם' והרמב"ם, אהל אפי גיסתם נ"ה קש' התם' (שם ד"ה אמן) שהק' קלם רביו אחרין
הבי ואפיון דק'ן נכס ועזרה אשר בו וט' קדוחק (ודין קול הירו על התם' שם ד"ה אמן) ועיה נראה
כי גיסא הולק נכונה, אלא שחית מפניק קרה שג' השק' (קרה" ע"ד ס' א' ס' כ') ונ"ל: דיוצ
צמפיו הולק מוחזקים הסדו"י) (ואולם "ל שקכו אחר מצב דועקד, וכן הצו"ע ד"ה חכ"ה אחר).
(מא"י ג' כ"ה) זכיו תורת משה וגו' הני שולח אכס אחי אליה הנחית. ואם שהיה אהם קקלה
יפי מרט משה, על הגאולה הצמיה אהל קקא.

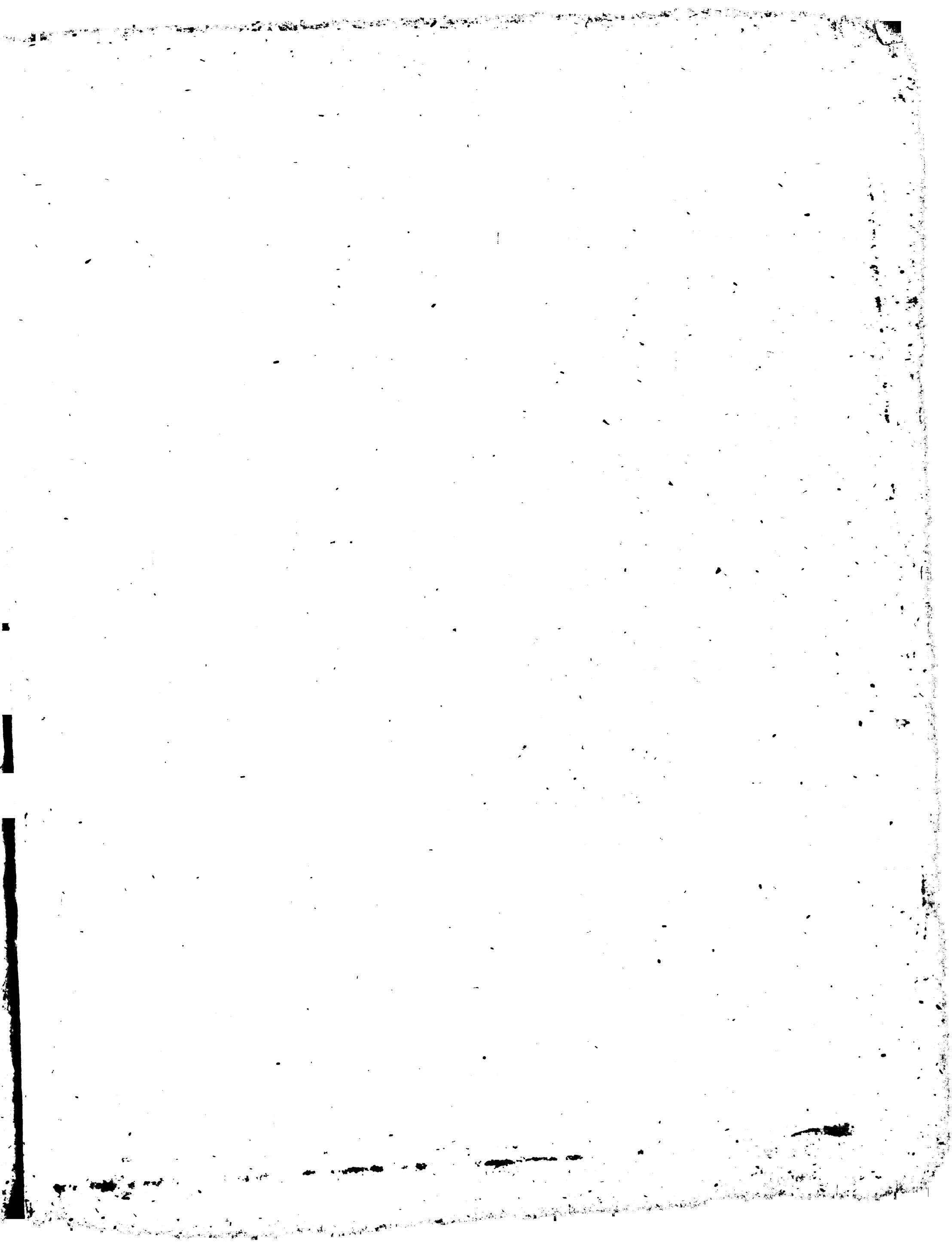
(ד"ה כ"ג י"ה) וישט יהויצ' פקענט קיט ד' קוד פיהניס האונס אשר חלק דוד על קיט ד'
אחזאט עולוט ד' כבמה בתורת משה קלמה וקלער ע"י דוד. והנה קבחן דאח"י שונה דוד
קפיק האונס משה שבתק חמרת משה קאליה לנניס: א) חמרת משה נפני האונס מן לאליס שניה
ודוד מנה אחרין מן עשנים (ד"ה כ"ג וט' קדוק' ק) קשין שילה אה היו דק נ"י מלמרות, ודע נלמח
חלקום אכ"י משמרות (שם כ"ה) (ודעין תענית דל כ"ה) ג) קשין קיט היו כיה שניס מתקניס הפשין
והלויט שעה משה. וקל דאט קאה כאן העדוט ככתוב בתורת משה (נחמק אויר דקאי על
העלאת העלואט, נשט נאמר עוז: הנה יסד דוד נלמח הכוחה באמונתם, אפיואר הוא ע"י ה"ה האקס'
(סו"ט י"ג א') ונ"ל: עתה הזכיר תחיל הפצוט שהיו ע"י משה ואהרן כי הם אקדס היו נביאי התורה
כי אחריהם לא נתחדשה מצוה, נק אמ היתה אצורק שעה בדרך גרצין ואליהו, ואל נראה על אק'
דקר השיר שהיה קיט השם ע"י דוד, כי כמו תקון היה ומוסד שוסד דוד נאמה (אולי "ל נלמח)
וככה כתוב באמונתם ולא בנבואתם: והגיוון אמר, כי קלה היתה קודם מפי משה
כי חלק יקום נחזל לי שיר וכמהו אה מצנאו משה פהתניס קולש השקט" ע"ל. והנה מדידי הגאון
אני אפדים כי גם הוא הקין קדקדום קמ"ל קנחאות תורת משה, הוסי דקרו קלה, וחלש מדידי
שגם על עניה הפקד' והלויט נאמר (ד"ה כ"ה) ה"ל בכתב ייז ד' על השקט" וא"י מדידי
יש להוכיח כי היו דקדום שקד"י גר' בכתב אצל יחיד הסגולה, ואפי זה אין הוא על
מאט בכתוב הנכתב כיון על חלקה השיר.

ודוד זכיר והנראה חדשה אקד' שם אמונה העביר קמ"ל קמ' בתהאונס וקל יקום להנח
אחזאט על חכמא קקלה (טראדוציון), הפק' הנבואה (פכ"ל בעצמיהונו)

ה.ד.ר.ש. נ.ה.פ.ש.ט.

✕

[illegible][illegible]

2

א. דען מאיר, הנפטר והנלווה' (השחר ט"ה כ' 272) שבת לעמידות ולתקוה ופרה כ" ז"כ חב"ד.
(היגיד משה כ' 272) והקדש לז' קדשה לז' וזכרון מ"ט השורה, ונשא סע' ב' זמ"ט.

מלכות הנביאים המצויים מלפני ומתחבנים מדעתם ונזקקתם לעצמם מלכות מהלכת (עין כוזרי מאמר ג' ס"א)
ועוד רצה חלה מזה, כי גם המופתים, הצנוניים אינם נצחיים ואין להם כל יסוד טבעי קיומ. והלכות
הזאת ישמעו גם רצה צבא חליפות כל הדורות. אין ערוך אל המופתים אשר הראו הפילוסופים, אשר הן
אל האל ימים רבים אפי' זמן של רחוק המורה לדקה, ואין ערוך אל המופתים אשר עלה רחוק ואשר
הכתוב הפילוסופים הקאים אחריו. והלא כל המקראות המזכירים קסבר המורה ומספרי שאר חכמי נביא
על מוסת הפילוסופים, קטן ביאורם בקרא המופתים עצמם. (עין יקדוק מורה פ"א).

ב

יחלם על המוסט כל דבר קוסט, בלא כמר מצאנו, שגם רחוק הרמק"ל ג'א, ואם מצא מזה קצה למטה
נבונה קסבר המורה, וביהר מצאנו או סתירות דמא קסבר הנכבד. והנה קבול"ל שני, סתם רחוק חלם
דמיו הפילוסופים שני הקדמות, ותוכן דבריו; "שאן אשט רחוק כל הפנים טבע הדבר אחר הליך
והאלו והוא סתם אל האל שמענו אל עתן הדבר ההוא דמא מעצמו והנה ואין יחלם רחוק רחוק מצאנו
קסבר מעצמו אל עת קודם שיתחיל במעשה, ובאר תפעה קזה בו יתחיל וק ספיקות גדולות.
והוא מן המקר אצוק בו" ועין אזה לט שא נכבד העין יצירת האדם קבין האלה, שאולא ודענו
זה הודעה ברורה מן המוסט וא היה מאין קזה שום אדם ואזר הנה מכתלו קטענות הרבה. (שא
פעה שגור כפי כל העיונים, עין כוזרי מאמר ג' ס"א נ"ג) והלא כל דמיו אלה יספיקו לנו קדמות
אשר קצר קצרה יד של האנשים והוכיח המופתים גם העיונים הנעשים פה קארל, שאם השלם
מסב כל מו. - וחלם מצאנו או סתירה מבורה, שכתב שם ל כ"ד, אשר שט קבין אשט האדם,
ואדמות של יה שמת השנים נין ואדם הוכלל אדמות יפע שהוא עולין וקיומן אשר ירד מן והבנת
מק סיני, ולא שאל מנו רק ההלכה והשיג פה בקלטים, ואשר גם ע"ד הוליצה השנים לפני א"ד
מתחיל נין וקטן אדם. עין שם. (ובאמת הפריז קזה דמיו והנלא אט האדם אל כל דמיו אשט
מתחיל השנים. והלא עולין רואות, שגם בופיט אלה, ויום רחוק אחר מוט רחוק, אשר כמר נחלסו
כל החכמות קסברן יותם הרבה וכבי שהן קדמוע אל הרמק"ל ג'א, וקב"ל וקדו חשי הטבע,
וקיומן קטן חקירות הגלויים (כדמיון) אשר יש ויש כזה עיונים קסטי הטבע, אשר
ע"ד קצרה יד של אנשי והשיג ואדמות סקוטיהם ושולותיהם. ואין והאריך קזה. -

7

והחשבון קדושים וקדושים הפשוט, ובגד שיוון קדש, הנה לא שחוקים אלא חידושים, ואכיל דורו קדש הנה יחש' מלכו לא הריקים "לא", שהיא אלו גדולים ואכיל שחוקים, כדורו לא הראק"ל "לא". אלא זה תבין אלו עם אומר אן אור, שחוקים קדושים חזקים, אלא

האמת כי שיהיה שזה אשן הענין, וזה כי אשן הגדה וספור או יכולה הענין
יתד אלא על קהל של וכן" ופעם דברו אלה במאמר היחוד (33-10-8) על: ואלה הכתובים
העלולים קהל נכסות שלום וכל ויהיו אורחיו ושלחיהו כל אשר ידע זה השנים מספרות כל וסו
שנים ששט אלה האנוש נאמרו דין העדה הע כד טזה נג הספור העדה אלא שאם כאן קאסן עקרי
לא אלא ואמיתות וא זה עבר" וכל וידעט הוה כי היחוד יצור האמת אפי דברו לא עתודה ופי
דמו, הוה הוא רבות סעדי גאון לא כל
וזין עוד גם (33-11-11) העדה אורח (3) שנתה והרש"ל שגופו לא דבר טזה הוה הכתוב חסד
והאמת זה רש"ל לא, אלא כן דרכן לא הכתוב והראש"ל לא והודעו את המכתוב והקדוש לא שפוט
אם יתגדו והפולוסופים שמתח הם; אין אחרת גיטא יפלו העדיות כחולות, ואם גיטא לא טונו חתומות
עתיקות אפס חלילה, אם אף יסכיוו והתבאספות - עולם זה זהאורן יזה החכמ ה"ל קדמות ופינים
לדע נזהר.

החיותך מוטעק נוח ינח! היחודה העדולה אשר נחיתה הפולוי העתקות שחמוד, ואף כי ספורי הנשים,
אין לחליל אם נאמרו העדיות כחולות וכפוטם, או נאמרו הדבר שכן ודמיון נאמן אספן הזה גם זה הכת
המדה והראש"ל גדלי הפולוסופים, אחרי שנודע לנו קודם הקדמות, שגם הם האלו קלוטה ידעה, אשר כן
החולקים עליה. ואף כי שנודע לנו שאפסדיו גם דקירות סותרים זה את זה. ואחרי שפאטת רבה
המכונה האמת אל אדם, כי בא בין המצבים בענין זה אשר אין לו דין אפסד יסן זה שפאט. ואם
כן קאסן לא יראה לא אדם את שאר ד' הנראה מתוך הנקלה הנאמנה, אשר פשו יאכלו והנח אט
אחריותו את הדין השורה והנאמנה, שאין לנו אפסד ין הנקלה שמתקדשם אף כפאט שפאט. ולא
אשר הודעו חזן מקדמות הכתובים, סמוכים אחד ואחר עשולם קאמט וליד. ואם אמנם שגם דברו חזן עשולם
הודיעו הכתובים והפולוסופים סודי פשוט, כן שחולו הדיקה קדמיו הגאונים לא, שפאט האקדוט, ופאט
לחיי, כי נח הכתוב לא (קהל אמרה) את החתומים האקדוט כפוטם קאסן כ"א ית ית ית
הדק נים. אלא קאסן אף אספוק עלן קזה, אחרי שפאט גיטא את החתומים שפאט חסודה
כפוטם ג"ל פלוס, וכד ידעו חזן ידעיון פלוס אלה כן ארס"ל ואלל קדירות ודויהס. כאשר
הכיות קאסן נדעט אלאו הענינים קאסן הזה. ואף שבו הסכיות האלה אהיות חסיו גדולים קאסן
קאסן גיטא עליהם לא אף אספוק הדיקה.

ואם אמנם כי זה לא כיה יאמרו הפולוסופים מתבין כי נאמרו ע"ל הדמיון, וזהו מה שפאט שפאט זה חסודה
פערד קאסן פארהאקסן או אלאעגארוס, ואף לא כיה וכה שפאט ע"ל העדויה והקאסן, להדגילן

ה

47

אחרי הצהה הערוכה ופניק קפוקים העדשים, הוא תראה כי אין לנו אצאט מן הסוכה הקדור קיאות
הפניק, אם לא נקל לנו עזר מכלל העלי העלה הנאמנה. אלו קאכטנו קדקד הזה מלמעט עזר. אנו מתחבב
וצורו מכלל אור תגור קהן תאין.

קאכטנו רצו קתלמוד מדרגות נצברו שתי פנים קדור קיאות הפניק, והוא היה הפשט והיה
ההוכחה אשר אסד מן הסוכות קדקד בקדוקי תורה (עין בקדוקי ספרים פד) קאכטנו פד
ואט קיאות הפניק קדקד צחוט קאכטנו פשט. ואפסעם גם הדל אור צחוט ובה
פס, כאמרם (נדה א"ב:) אור זה יוסף כי פשיט רצו קד, ופולו בו פלי כי דור
גרסין פס (דף ס"ג.) אור זה כהנא כד הווא קד תפני סר שני והוא קיאות היה אכילה

ואם היה ידענא ידאן קאכטנו פד פשוט, מא קל באגר אצל והד אסר, ופילי קדקד אור
לפיתתא פד היה ואפס קאכטנו ידע אכילה טעמא והד אסר טעמיה, דהו קל גם כהנא ואם היה ידע
טעמא ולפיתתא היה קיים אור מדהל קד תפני סר.

הווא הפשט. העבר קדקדו זה כהנא סחא הוא במקומו אלא מדין קדקדו פס:
דא דאמר (חכ וט לז עין) חלפין הן אן, דיתה (תהום סה) חגור חרדן א יד קדקד הווא והד
אן זה כהנא אור היה דוד הווא הא קדקד כתיב, אן אין פקרא קאכטנו פד פשוט... קל זה כהנא
הקא כי כל הפסוק פה להתחיל הפסוק כי החת הוא תכלית אדמ אור פסל הפסוק עז האלונה
אין בועל הכתוב אור אן כי החת הוא הווא אקדור, אן אט הנפל הווא מזה קל להתחיל והחכמה
הוא הווא אחר, והוא אן אר היה דוד הווא, דדקדק בן הוא להתחיל מזה עז האלונה ופסל אקל
הפסל אצט עז אטל, קל אכטנו להתחיל הווא אן אקדור בן התורה הווא אן חכ. ופסל
אם הפה"מ החי"ג: הא קדקד כתיב דל הפסוק דחל אר אט סופר וא' הווא קדקד הווא
קדקד ואן אין פקרא וכו' דאדא הנפל הוא דת אט הפסל הווא סלסול ופלוט אן קדקד אדור קאכט
אין דהדור אן החת אן יד כו' עז.

הווא מזה כי זה כהנא חק, כי כל הפסוק אטו התק הסתמכות קדקד אטו הפסוקים
(עין פתחת הסורה והחכמה אן החכמה פד פשוט) אור (39) דוד ידאן מדי פשוט אור, ואן חכמה
אמית הווא מדי עזמין אט סר היה דוד העט האט אן, כי גם הפסל האט קדקדו הפסוקים
הווא מדי עזמין; אט פקרא ידאן מדי פשוט.

היום כל תפילות ישראל, אור דג דבור פה אדן נרמז פה יפיע קלי חסון קזה, וכל דקול חס

(שני המור פא) : "הם מי שמוח אורו קאסוע אדן נבוא לטעם בני אדס. אמרתי דבר והוא נפיק אחריהם

בדע דען מה להם אור, ומהם מי שמוח אורו קאסוע אדן נבוא לטעם בני אדס. אמרתי דבר והוא נפיק אחריהם

מאקוט אורו ידע קול מה שכל מהעין ההוא כ" ומה אור (שם פל) : ואמר אור הפולסונז קאסוע

אז יוכל לדבר, ומה העולם ותחיל ההתחלה אלא נבוא הדור קלעזן או הפולסונז קאסוע קזה שנתה

התכונה, אלא אורו עולדים גלות פני שנים פנימי נבוא אלא מורכב "על. ומהות הדור כן הוא כל

האור, אלא כאלו שנים אלא אורו שנים שנות. ההקלה וקדו אורו, אלא קאסוע אורו חסון קזה

דור. הוא ידע, ואחריו נבוא קיבוצה דזה, כי לפי דברי הפולסונז קאסוע אורו חסון קזה

שנים. אלא קאסוע השאר הנפ, נבואה מקובה דזה לפי שנים הפולסונז קאסוע, ואמר לפי דעת החכם

קזה אדן המורה אורו גי המורה על קטנה הנבואה ו"א (קפוד אכאין) : אכן כאדס המורה ידע

הוא כי לפי שנים דבר הנפיק אורו חסון קזה. הנבואה הנפיק אורו חסון קזה

קזה הוא מורכב או השנים לקד או א הפחותים קלות ששתדלים קזה. אלא אכן כאדס המורה על

הנבואה חסון קזה. והוא חסון קזה שנים קטנה כל ישראל, ומה חסון קזה. וקדקסע הארכע קזה

ואמר קטן החסון קזה אורו חסון קזה. אלא חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

הנבואה חסון קזה. ומה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה חסון קזה

מקרא נצח (דיונים פרקנים, או יכנס זה בקד הדל והדל, רק היקראות האלה מוכיחים בדלים, כי
נאפרו במורה לבחנה רק בקד לרלים ודקרי היצוא, ואודך היקרא זיל גיור קתולקס. ומה
בתולקס" וכתול קנלה, ומדה שצמו פסקי האבולט לנקראת המורה הקצונה קצמן אלול המצוא,
היו הוא קודה סאן דל חלה, חיוני עיוס בקד פיסן או דרלן. ומה עכא לחלל אלפדן
במאוריהם אסקראות הקצנים ע"ז דרלמיהם, יתחלק ככל אל פניסיה) דרלמיהם ע"ז דרלמיהם
האשן נאפלה העקרא דקדוקי מורה, ק) ע"ז הגיון י"ך היצוא העקרא דקדוקי סופיות (א) דקדוקי
סופיות (פ"ד). ג) אספכא קראמא, ויתבאר ע"ז. (ו) והאמר כי אחרים בדרלמיהם
קאו נקול מדרלמיהם הקצונים לא נאפרו רק בקד אספכא, ומחרי תולמיהם התלמוד, גדולת ע"ז
המקראים הגדולים קעל חתום אשר קאו דרלמיהם הקצונים לא יכנס רק אספכא, ומחרי תולמיהם
(מ).

הכתובים לא נאפרו רק בקד הדל, שיונים הוא הכתוב (דקדוקי י"ך) ואלתם אל ע"ז אהב
אשר לא יול אהתפל כפססן, ולא ע"ז נאפר, אין מקרא יוצא מידו פלול. ואל אהב ק"ל ע"ז
ע"ז) שכן לילה באומל מקוד' כ' אומל אלו דכתיב ואלתם אל ע"ז אהב, אומל אהב דכתיב
(יכ"ו ו) הנה ע"ז אהב כ"ו. המאמר הוא, זר הוא מאד קתולקס ההשקפה ולא דעת ע"ז
שהער ע"ז. אלה אדעת רפוא או היה חלל דקר גדול, יודע כי נאפרו אלו חסוים הקצונים שנתהוה
אהודת אל ה' הספורים שבמורה פסולת וחשבה אלא (עין דקדוקי מורה פ"ד). ואל שכן לילה דעת ע"ז
שכן שהדברים קצונים פסולת כפססן דרלמיהם ויתחלק אל המורה ע"ז, דרלמיהם חיוני רק בקדן ע"ז דעת ע"ז
אומל ע"ז בקד הדלמיהם ויתחלקו כדן ואלתם אל ע"ז אהב, או ע"ז סדוק וסאונת וקתולקס
למוד המצוא ע"ז ע"ז אהב אהב וכו'. ואם האמר אהב אהב פלול ואלתם אל ע"ז אהב וקתולקס
אשר הפל, אולי ש אהב, כי מי שהולק קרירות האל ואהב אהב קול ע"ז (מתכבד לתאמת דעת יתחלק
קתולקס חידוד האל נאפרו ומה ע"ז אהב העקרא אל אהב, אלא יתבאר ע"ז דקדוקי חסוים וקתולקס
והוא ע"ז ע"ז היקרא ע"ז אהב וקתולקס כי הדלמיהם הוא דקדוקי האל אהב חסוים וקתולקס
האל קתולקס אהב ע"ז אהב האומל ומה ואלתם אל ע"ז אהב (עין ע"ז יוד' ע"ז ע"ז ע"ז)
ואין הזה יודע ע"ז ע"ז (דקדוקי כ"ו) והיה הקבור אשר חלל יקרא ע"ז אהב ואלתם אל ע"ז אהב
אשר ע"ז אהב, אולי הפל הוא, שהאמר אשר חלל היקבור יקרא ע"ז אהב (מ"ל ע"ז ע"ז ע"ז ע"ז)

הוא זה זכיוע אבן, כי הבורה הפל מרד ערמו נקרא פשט והבורה הפל אבדו נקרא קלס

דרש.

והנה מסתעף השל"י נראה שאינו אין ספק יוצא מידי פליגין להלכה ברורה וינחית, וגם השל"י מרד
מחילתו מאופה מרד ערמו, אלא קר"י כי הורה יוצאים מן הכלל כיון שיתקבצו.

אשר חכמינו ז"ל הגדול: "אם הפך ד"ר דפוס ער לא עמד שמה אבאר שהיו פוסק דמוקד
וצוננים אלא חסד אדם וכל אמתות פה, מה עשה פה אחד ספק חלל חסד ואמתה קטלומה
נלה נאמה כך היה שמה נורד פלל ופלל ונדרד אבדו ער שמה על ברורה של מורה. וקם
אשר, זה שמאבד סוד עם פלגיוולת בתוך קימו ער שהוא גדוליק פתילה כבאוסר מוצא את
הפסוקים; כן. הפל הזה אינו לוס ודל הפל אמה ונאה את דברי מורה."

המאמר העי הזה מאת הפתחת רבין המורה ז"ל, אלא לא קאר קיאל פליג תלך ורבין?
ונראה לו דברא פליג, תלך סקר כער קר רב הונע דאן פקח יוצא מידי פליגין, וגם השל"י נכד
הוא מרד ערמו אפיק השל"י את המורה אבאר שהיו פוסק דמוקד וכל אלא דקן סדרי הפל
אשר לוס ולסבך השל"י את המורה אפיקול הנאבד מן השטה למאבד מה שנתנים לו והוא
כא שחסי רב בפעם מדיקרא, והאן.

נמצא שר כחמא: שחסי כחמלה לא היה טוזה כ"ל, מאדרא סל כרבן שקידול, וזה כיון שהשל
והנפיל אונם כחמלים זה את זה, כן הפסל והדרל אונם כחמלים זא"ל, וכיון שהנפיל הוא
העיקר קגור הספור, כן הדל הוא העיקר קיקרא ודל הדלילט זכה הרב המורה זא"ל
הפסול הקול, וגם הפסל קלמחל נפן מרד ערמו אונן הצוחל (התפירות) שזאן הנחמל
כמקור ומורה (פוק ד').

אל פי העמה הזאת והקנה האמיתית קגור הפל והדרל, מוכרחים אנו אור, כי
בתוקים שאונם הולכים רק קגור הפל אבד, ואם שאונם הולכים רק קגור הדל, אז להאכנס
קגור הפסל והדרל, קגור לעיה יחד.

הכתובים המתבארים קגור הפסל אבד, הוא הפה ל הפסול אר' ועלה בחוק איוסור והנדר
והפסלים קן דם אבד אבן דין אבן, אבדו כשה נחמיר לא מאל חזיר, אכן לא כונה
אחרת לא חתמה לעה, רק הפסל אבדו לא מאל חזיר ונחמיר, אבדו שפלא האכנס אלה

הכתובים המתעוררים בקרב הפל" (והדגל יחד וקום המה ומדלן מספאר. ודגל כח הדגל)
(סה"א נר"א) : "וכן הענין כל מקום הנדל אפי' קדשן מלא ומליצה ואמנו כי מנחם אמת פנה
ומליצין " -

ב' הדברים התלויה בחקירה האם בן נפשו יצא הכל הנמשך אל מחלוקת וספק אחרים
הנחה כפי עמית שגור האשן, ויש קרה כשה אופנים, א' אדוקן אחר ואין חשיבה קדושה השואה
ב' אלה נראה בדיוק עצום, ב' אולם הדבר על אופני ולא אדוקן אחר ואין חשיבה, כן קרה קט'
הש' (קראית סג' ג') לא תשא פני קאת אחיכם ארבים, לא תשאני קאת אחיכם ארבים, וחוקקם
תשגי אלהן כד אחובון עמכון, ישב הדבר על אופני ולא דקדק ותשגי אחר ואין חשיבה, עכ"ל.
(ונראה שכן היה דרך ל' המושגים, שאם ותשגי אחר ואין חשיבה, ואם לא יפנה הוא יפנה)
המקור לזה אלוהים מתא' וט' ותשגי השקדוה לה' אלה גרמאות שונים חכמים, אחרו שגדעו, שדכ
לא ותשגי אחר ואין חשיבה, ג' ג' אחר השואה ו' הואר ע"ז הקדוה, ויש קדוה ע"ז הדיווח
כמו קד' השם שרש' שהם שם הקדל, הוא ראוי כי נגיד שגור די' והובא עכ"ל האשן
וישגורו, אשר די'. ואולם לא ידענו מהו הוצאת די' אשם הקדל, ואם נפלהו לדי' קדוה
ה' הואר ע"ז הקדוה, ואם נפלהו, ע"ז אחר אשולו די', הוא הואר ע"ז הדיווח, כלומר ע"ז
הדל. (וע' הש' קראית סג' יד'). ואולם הואר השואה השקדוה אחר ע"ז דבר שם נפלה
קדוהו ונתבאר מקומו אחר, הוא פשט גמור, כן קד' שש' אלוה' של עדוה הניכר, קדוה
עכ"ל התשאה, נכחא' שגור' שפאל דעד הווע קד'ם על ההתשאה. (עין הש' קראית סג' ג').
ו' מקומוה' הקדוה, אשר השולו ל' הפקדים את עניניהם ו' הפקדוה ו' הואר ע"ז
השטח ו' השקדוה, אחר אשן ל' זכר, ואשר לא כן הדל, הן הוא גדל ידוה
וצחא' הכתוב בחקירה עצומה שגור השגור עזר ל' סכך עמון הכתוב. קד' (שגור כ"ט, ו')

הכתוב ה' בסופה, ועל דבריו כ"ן כמין אלו אלוה, מחנים מחנכים, מצרים מצריים, דלתיים, ויחלואים,
דברה, ברי ש"ה, שאז ידעו עזר מן הדור של הה' בסופה, ואז שמו להו ואז מ' הלא הזה (ועל
המדה כוון) ורק ק"ה חדש את הלא הזה ע"י הדעה שהיה אדם בקלה. וכן איתו יחלואים (מלה ב' ב'
האכה ע') אפי' יחלואים היו כותקין ויחלואים ויחלואים לא היו מקפידין צפון צפונה, תמן תשנה,
מאז הצדוקין ושאר הכתוב החולקין על הדברות קדמו ואז ידעו דבר מלאי הדברות ויחלואים

ח

מצאתי כתוב בספר הקלה והמסודות (34 ד 34) אינני החכם אה"ל נ"ל ונ"ל: ראשי יסודות לט"ה הפה
כו' הוא ההלכה מחל אל חל הדברי המטה צ"ה לנ' מזה חמיר היחזקקים האלוה אמ' ולקמ' עז' זלם, הלא
התמידות כל זמן ועודן, ע"י היסודות שהיו נרמזים בהן ליסודן המטהי' והמקנה התפלות ע"י מור האדם
הזה תמחקר ויתורה ע"י המטהי' וצמודות חלכה' אלהי' ויחלואים אמת, שהיה קשה השלמות המטהי' קדמו
אלהים ואדם, מקור היסוד הזה הוא הדור, ל"ה היסוד והפירות (בא עקלא כוונ) הפירות והפירות
אשר נמן אדם מורמזים להשיל' אלהים דברין ויחלואים כל עת וזמן כפי המטה קודמ' והמטה (?) אמ' כן
מור שט"ה הצדוקות האוחזות בעקב המורה ורומה צ"ה לה הוא ה' צ"ה, כי המטה הוא
קדמה תשמו, ואז תשכל לעול' מזה אפילו פסודה אחת, הוא האמירה לאל מור עת' דבר דבר
אז תפצט, אחת דבר אלהים ול הכמה קמדה אוחז' נשמו לעול' מור כל ימי עולם כמלך
אז כי שכל' אז נשאל ואל קינעו אז נשאל, כי אז נמה מורה לחוקרים לא ואמיתים, מקור היסוד
הזה הוא הפשט הפשוט והאמיתי כו' שחם מלאי ששחמ' עולם שכל' ט"ה ע"ה.

דברי נדביו הרב החכם הזה נאמרים בהל' וק"ה טעם, כי קמח' פשט קמח' כמלך
הזה, אז נאמרו לו, רק הבטו אשר חמק-ולק, דבר אין מורה אוחז' מורה המטהי' פשט אלה
ל"ה את קשה להאמין, כי נמצאה כתב' כדאל' המוח, חבור שט"ה וכבולות קלום זמן מן הדמיונים,
והדמיונות שנסדא קמדה וחלואי' מן הכוחות שהמכות חרשי' הפירות ע"י הצדוקים, נראה
מ' גם הצדוקים, האלו הלכה נדביו וקמדה עקלא מריא, אז שפ"ה וסלוי, שחן אה"ל
קמדה השמות המוצאים והמסובקים ודבריו השלילה והבטיון. וההיות שחם וכל' והמכות ע"י
מלאך קלון דבריו כו' כן כמלך הפשט והדור, אלא פשט' הוא כמלך הפשט והדור, כו' שחם

אגלה (פירק ב'). ומה אכן אע קמה פן פדעט דעכדע ויתר חכמים הראשונים ז"ל, של הכתוב
עצמו משרא, כל העו קעט דקלע וסקרא, וההבדל לכן הצדוקים והפרקים הווא אדעת
כך, דכול עומא בן פרקים והן צדוקים ידעו של דרש אקרא, אלא שהפרקים היו אהם
עקרי הדגשנה מקובלות מסונ, וס מהן שהו מקובלות אהם קדק לא ע"י הידוע, באשר אכן
אדם דן ג"ל אלא אב" קלה שרדן, וס מהן שהיו מקובלות אהם ג"ל קדק פרט, וס עין חדל
אם לא הוה הקלה, אן שפיעבחה פכע צוק. העתים ורוב התלמוד, ע"ל וכווצא קדה נקדו חפשי
הסופרים באסופים ושלס ודילן הקקל הענהדרין, ונפסיק העין ע"ל רוב דעות וע"ל שקול הדעת
הער, ונעמדו קלם חדתי (חזאים) כו שיתמאט אוד. (עין דקדוקי סופרים פ"ג). ואם תהי דבר
קלה הדעת אגן רב, בחור מתכב חכם ומהק והספיקו לו די הינסיט ויחדוהו לטבט היסתר
אהלו אדיל לויטא קענין אשר אפני עז שזכה ואסוקי לעצמא אלוהיה דהאכטא, באשר (שבת
ע"ג) ברך זכור אומי האש אדוק כל ים עשה העו או ג' מאט גרמי לן וסל האלה יודעין. אלא הרעעין
בביתא של קלה, וז"ל ל אחד ואחד מהם התחבט סאן ע"ל הקלה וסקרא לעצמא אט הדיל קעט
הכתוב, אלא אט כפי העולה עז רחמי, והסדה הווא הוה אצלם המרה כל זין כפאה תורות
חז"ל כי קחם חכמים, כי ל חכם וחכם קנה לו קנה ועצמן, וס שפיעבחה ויחבבי הפרקים
והודו קאנה האבט לחבי ושרא, כו לעצמא (שבת ע"ג). שהודה קומסו אחד אר"י הגרסי
חמר איה קאוס. והסדה הווא אן הוה ל מחלוקת אצל חבי הפחלים עז שרדן תלידי לפא
נחל אלא שפיעבחה צרכן, אלא אצל אחר הכתוב חוקה לטעם אותם והתפאג אגודא בקומ
פני של דבר התלי קקל הדעת, סופן והווא מתפאג אדעת דקנה פני שיעי הדעות,
פני אכן דעין דמות זו אן, והסדה הווא נעבדו ונתבאן ין העומ, והקראים של אהם
קיום עז קעין הוה, אן זה חק קהל של אהם כה מצוט הקלה פאט חכמים הראשונים,
ואלי קאן זה הוה עז קיום אכותי קעין חבי הווא נאע אפרס ל מצוט להחזיקו קדח
הרה פדקדקין קדח יומי משרא.

ואפי השומע, הפחו כו בן החכם העל ק"ל : ע"ל הודות להמרה נדלס קהן ליסודן החכמה
והחקירה החכמית כל כפי הנאות קומעין וקדעו "חולה אור עז אקל מתקדש" שהיא תורה דמית

מגיל זה הראשונה נמצא בעמיתה, אך כי קרה הראשונה של השנה חלואים, כי השלש אלהים
 הוא והוא יוכלו עברה ויין כח-אין אונים ועליו חל - וזה הוא מאמר הענינות (יהודה)
 גם חסידה קלמים ודעה מועדיה ומהר וסוס ועמר לשון אה עם קוונה רחמי וא יבצן
 אה ששם ז' חורה תאמז וא' האשון חלמים וא' וכן אמן אה קליהם לאחרים לבושהם לל
 כי מקיץ ועד גדול לו קוצה קצת מופיע ועד רחן לו עולה שש. והכן כי הדברים שמשך

אין צדק וכל הישועות לא קצו העקה, אשר לחוק יבאן על ר"ל קלם א' אולה, ומה רחמי יה ששם
 שעה חולה, אשר נראה בן המקרים החלשים קצו היה ואחמז עדה אה. והצדק אה ר"ל קשה, קשה
 לא ידברו ואלם שפע מוקל וקצו בחמץ ושרי דין ולכן קלו וסקור אה חל.

והנה ששם לקטו הצדקים קטל ימי קוט ד' קוטו אולימנים אה לנה עד היום הזה, לם חת -
 והכחולה, ל' שלם הונו, שחשי הפקלים ויהו חל בקוניהם אחר הקלה לקינץ מסוע, לן הצדקים
 החמלו בקלמץ ולא אהו לשפז אה הפקלים ואלם אחר מוהגיהם שפע אה ששם קצו, לן אחר
 אהים, למקולים הנה אהם מסוע, והתאמזו הצדקים והלחבון אהר אה ל מרד, צדק יסוע
 הנחמו באויה, ויין שפע חגל הוצאן, ומקט הם מוהגים חללים מקלם באן, ד' אה חל
 קדמון רוח ויהל חל הדל אשר קצו ששם, אה חל קצו קצו רפאים, אלקל לקלם אחר הקצו, ו
 אהל אהר, אסמך ואסקור לו ל מדה נכונה, כי אה ה' קינץ אה ז' מדה, דמא (מיכאל מנהגין
 פ', סיפרא פ') וא י' דר' וא א' דר' קשריהג, ד' אה קצו אה על חל הפלח חל ששם
 הדל המוסף שקינץ, אהר אה מדה הצדקים כי אהי חל אה ידוהם קהתוכתם אה חל חל
 קהתוכת המקולות.

אח ראה דה יקוד קא, אה אחד אשר דלהו אהים ישר, אהא קיץ ל חלוקים דקין, וכתב קט
 חמץ הקלה (133) : והאסה יורה דרכו שחל עברה יבצן לקט, שפוחיהם אה בקינץ אהיה
 מסוע וכן הוצאנו ר' והשלטת קצויה המורה, ואצפ' בחח אהחמם אהחלן רשעים ששם אהיה
 נחמץ קה שיהא, וכן הקצוניהם שקהם קחמם אהחמם אה, הקצוניהם אה השפין קהמם חל ששם
 נחמץ אהר ששם המורה צעיר חל ל פניו אהיה קינץ וקצו קינץ חל אהר קהתוכתם ששם
 קינץ (קצוניהם) כי הם יבצן אה הופתו כן 'אפלים, וכן קינץ אהחמם החמלן אהחם ד' חמלן

חול' אלוט' הדט', סח' יהי' פדק' ד' ואז' אה' אלוט' אחר' הנקל' העליל' בדדלות' היקונוט' אפי' הפל'
הנאמן, ע"ז' הוכחו' הפחזוקים' במחל' ד' אחד' מהם, אחר' שהיו' מזדוים' העק' ל' ושלח', העני'
ונפד' ש' ה' הכש' העל' אים' האז' הנפלות' והיו' אגידה' אחת' הנקראת' פדול'יס' או
נזיר'יק, אז' ש' הפד'לה' והנזיר'ות'.

השדה' הנאט' יל' זה' ידוע' מוכחות' קמאר' המלה', נאט' יל' זה' יסוד' נאמן' קל', כי' אחר'
לידע' מזדו' הבחן, כי' הפחז'ים' היו' הנאט'ים' אקום' קמחמה' אז' הצדוקים'; אז' נאט' הפדול'ים'
היו' הצדוקים', והם' היו' הפחזוקים' הנאט' אקומה'ם' עמל', והיה' קראות'ם' אזה' וחודים' ונצ'אום'
חול' אלוט' הדט', ובד'לים' קקלה', עז' מהרה' ונצ'אום' איהם' הפדול'ים' חמל'ים' אלוט'מה', קמרכוט'
ורמח'ים' וקמחמ' סוס'ים', ונתחזקו' לקר' אט' חמל' הדט' למען' אז' נאט'ו' הצד'ים' קמחמה' ודומה'
אפדול' קמחמ' קד' הקד'ים', אכח' אה' העמ' קמאר' המלה', אכח' אט' התמיד' וההנא' אט' העמ'
קקד', קמ' כק' ע'ל' קום' אחר' סאק' והנדה', ובאז' קד' יחזקיה' קע' אט' המה'ים' קמחמ'
הנז' וקקד'ים' אלוט' עמח'ים' ויקל'ים' אד' אלוט' נאט' (זה' ק' ל').

ל' חוקר' קמחמ'ים' קמפדול' האכה' הקד'ים', ונצ'אום' כי' נוסבו' אצ' חמ' הפחז'ים' קמחמה' וסמ'ים'
חמל'ים' - שהנז'ים' אהס'ים' קמחמ' אים' קקלה' - וט' זה' עפע' סמ' הכתול' החדלות' נעס'ן' קמל'
למען' עמ' עמח' אלוט' קל' מזה'. נאט' נאט' אצ'ם' עמ'ים' ונתקונים' דומ' קמפלה', כמ' קמחמ'
היו' אומ'ים' מן' המל' פקקל' המע' כל' מען' אחר' מן' המל' עז' המל', וכן' מען' אהב' מזה'
אלה' קום', אלוט' סאק' האפיקורס'ים' שאומ'ים' שמו' לקרא' אור' אז' הכח' חמ' (ש' אה' ס' ק' סמ'ים'
(והנז'ים' מזה' קזה' ל' אה' כי' המאמ'ים' קמ' רלוט' נכד' מן' המאמ'ים' קמחמה', נאט' המ'
הם' המאמ'ים' אנה' נחל' זיקור' כמל' מל' אקומה'ם', אחר' עמ' אז' הד' סמ') ואחר' מל' מ'
מזה' קמחמה' אז' קמחמ' הפחז'ים' ונחמ'ם' הקד'ים'.

מזדו'ם' הבחן' המז' כי' הפחז'ים' ונצ'אום' רמל'מה' אלוט'ם' עז' הצדוקים', יל' אלוט' מל'ים', כי'
הפחז'ים' צדקו' קדוק' עז' נחמ'ם' הקד'ים', ונחמ'ם' זה' קמחמ' עמ' ונחמ'ם' ל' אה' זה'
והנז'ים' מזה' עז' כי' תמיד' יקום' הצדוק' קמחמ' אק' אה' יפ' מל' אלוט' קמ' דמ' המל'
אמח'ים' המ' קמחמ' אק' אצ' קמחמ'ים'. כנוד' קמחמ' החסידה' (שמ'ים'), אחר' קמחמ'
קמחמ' המ'ים', ונחמ'ם' אלוט' קמ' רמחמה' אלוט' קמ' קמחמ' המל', המ' המל' קמחמ'.

ראיה שליט, ורק מוכרחים לקבל מהם תקנות נדבונות אלה, אצל האז מרה שמה שיש הנדננה
הקלה הענינה, קצאי שאונה צרכה אצל אלה שליט קופט כיו שיש להקח מופט קופט והנדנה
והתקופה, אצל כל מניין כך והנשיא אצל הדולה והתאונה כפי העלוי עם הפועל, ואצל
או כמה אחד אחר וכו' וכו' קצמו וא שמה לקנות כל קנות על יסוד הדולה לדל, לפי
קצא כמה שם דברי רוב קצאי דאמר אלה פרכא, ואצל קצאי כופט קצא, לרוב
אצל הקלה, והדבר הזה מספיק להיות אלקי נאמן ודעו תחלה דא שכתב שדך זה שכתב קודם
פאקומט, וגם האין הענין שם (סה"י) קצא, וסתמיא, היה כל איתוחב חגא בלחמא כ
ופינא נחילא על דעו, מוכח גר' שנתהב הדן אפי הקלה המאונה לא נחל, אצל דבר חגא
כ' נחילא, שמה האין עם הנצח שנתהב הפחיתא אצל הדוקים. וגם נחילא אצל הפחיתא (סה"י) וכל
ק' אצל שפע האונטסונ' לא נחל שמה שז דד, ין הורח להו אצל שם הפחיתא, שם אצל
למה הדד, אצל קלה, וז' שמה מסות הדברים שם קפופה, וא אצל לקחת הדבר שמה שמה
יסוד קידע'.

מה שכתב הש"ל, שמה הורה קלה קודם כל' אצל מנכא' ידע מחסו אצל מופתי שליט אצל
פחיתא נד הדוקים לא השיבו בפחיתא: "כך קלא!" קזה האז אצל כח הכפוח היסוד
אצל חכום ודעו יסל; האז הורה התורה האז מספיק אצל דוקים שמה. קלה. שח חווי קצא
הזה קנות שליט אצל אצל אצל קענוט מזופות, האז יתח דעו השואל הזה קענוט (סה"י)
"כך קלא!" וזין אצל הקלה כל' וזין זה ראש שמה רז' אן האונטסונ' (סה"י) אצל כל קענוט
אז שמה שזא כח ואחרי אצל האונטסונ' קלה חמסה הוא ז', ואן אן להרה אחיה כל העה אצל
אז אצל אצל אצל ידע כל' זל. וק דאז אצל כיו הצלו חז' והשיב אצל אצל אצל אצל אצל
אצל קדוחות על קל, דרך שמהבין על שמה הטא, ואז חז' רוב' והשיב דד שיש לו שמה, אצל
כ' אצל אצל כל רז קלה, רק בסקא שמה ונח חז' ביעה, הצלו אצל תפוס
נחילא, כדך שמהבין על מרה שמה, ובסקא שז הספיקה אצל הקלה שמה אצל פחיתא ואצל
אונטסונ' האונטסונ' אצל הקלה, כיו שם השמדה אצל, גידו, טקיוען, האז, והזין דאז אצל
הזה הדד שדך ומוכח אצל שמה אצל אצל קצא, והזין קדך שהצדק אצל
שם שמה סה: מנה סה).

שהתעלל בו הוא קהל הספג הקדושה ספיו (עם כי אנף הסדרי נגד בו קדש קסאמר ג' סל-אב-אט)
אח אמה מזה, כי דרך אחיה היתה לזכרים הקדושים ולזכרים הקדושים (אז הלכדוקים אם תחלה לנחמם
(א) ; לדונקא קמחוקה הגדולה להיותה והם עמהם קדשן. מחרת השלט הידוע, וא סוכו על מה
להטעו כן באונה פקדון, כי ידעו שרק מיין מועד התחילו לעבוד בן, גם אז אחרו לעדכן; כך
נבא! אז תבטק ותפלה פתאום כל מחוקה קבוצתה הקדש לענין כל, העם והטורח והתחנן,
כי אנף זאת ידעו שזון קודם שם קלה על זאת, וזן החסד הוא הפייתם והם נבא פסוק, לזכר
(ה) תידין ומספין פל האבה יח) : "ופי השמועה אידן שמה שם יחל יחל" ע"ל. אלא הם לא
קפידותם אז נסעו להנחותם אז קהל שם פיה על מלכה פתחת השלט ולפני קסאמר
מהם לכן אז הקימו עליה רחוקה אזא מן הכל מן השקול הפדדי. שם עזען וראה קמ' (עמול)
סה' וס') באר נבאו. אלוהם נגד הקדשים על ענין זה לא פתח שלמה חכמים גדולים מהנכחות
שקחה, והם רוק' ור' אלוהם ור' יהושע ור' יגדאל ור' יהודה בן קמרח ור' יוסף ור' שמעון
בן אלעזר אז קבא ל אחד מהם קידו רק מופט שלי כו" ע"ל.
ומה קלח נלג על דבריו נראה אקאר כולל הענין קמה שהיה רוק' אחיו זקן (ס) : "ואח מה
מזה שמה שם כשימה קלה שוכם" ונראה כי הפסל והחקירה הפירוד בין השל ובין הקלה,
זה קריא תורה שלמה, ע"ל שהוא שמה ותפילה וזמנה שום בין החוקים, והוא על דרך
ששמו (קבול אט') : "א"י מה שיק"א שלמן" א' שלום אמה ושלמה משנתך ששית
שלום בין הלידיים. אז ההתחבנות והשל שכן או כל יסוד קלה נקרא שפי ק'ם שיחד
בטלה כדן מ' שמוצא דבריו אקלה. והנה קמה הדין דאין שמה שחל רוק' אקמחח, וזה
הם ששית שכן אכס? אחרו ואז היה אחד שמה ששכן חול' שזקן אחד שהוא שפיט כנעון
ואחר שמה רוק' וזה שראו היה וחדד ששכר שם אחד הוא שמה לתקנה אחר שמה ששש
ששאל מתענין ש' ימים (והקד' הסכסם על ידו תס' שם). היו ראיוני כי אותו זקן באר קדש
קלה ידו להוכיח קמפול שלי קמחח קמחח השלט, מזה דחקו קא והלפיל קלדקילת שלמה
וזה קמחח זה קלה אהם כי שמה אזהב וזכאל ואז קודם תענה אחר השמה, וזה שפי
השכן רוק' אחד שש' יום שח' וקלא דבריו קמ' שמה אזהב וזכאל היה, חל רוק' קבן אמה
ששאל, חל שמה ואז תהא תורה שמה שם כשימה קלה שוכם, חל אחרי ששכן גם והלפיל

או חזא מארבע פליטותא דגוראן " וואו נשגא קפישט רבעות כדרכו קל יקום, אלא
להורא בא שהורא הזה שאם העה בתלמוד אחריו שאם אחר רבוע אפוקי השכל נשגא לאינו
קאי על כ"ו ישרא, רק על הפחיתות שנחלקו קהל ישראל, והפחיתות שאינו היו בתלמודם בחלוקתם
הראשונה. (וזה נחל ברורה להתבאר חוקר קדש הפחיתות קדש והתבונן. הולך קדש
הענין ואשור, וואו כדשגא ש"ד באורח ג"ר שבת להתבאר חוקר נח קדש הפחיתות וההדור
וקמקא הארבע קנה). וחמ"ל מצאנו להדור כי נכד דבר זה ג"ר אה"ל (יב"ל דף נ"ב). ו
קסא דז שקל מ"ל קדינר עד רוקד אחר אה"ל מאו רוקד דקתע נ"י רוקד שקל, אחר רוקד
דיקא נ"י דקתע רב"ע וואו קתע רביע' ש"ל " או איתל"הו דנער קשקל כ"י ופיתול סמאר
דאי תני רבוע הני משמרו שבר, ל"ל חלק רבועי מדבר שאם, וא"ל היתה קודמו כונתו על
הדינר ל"ל נכד דנער, אלא דכלו דתע רוב"ע טעם קודמו על דבר הענין חקד קדמית
דבר אחר שאם האדא מ"ל והוא רוקד שקל שפוט שפוט קין של חז"ל דנער והוא העקב כ"ל
קמ"ל סוף שדינה, ודבר זה פקודת הולך קמ"ל ש"ל שבת: רוקד שקל שפוט קין של חז"ל
דינר. והוא הקלל קמ"ל סוף שדינה " ופ"ל " דהיינו שפוט דבר ק"ל דנער אחר (סמאר
פ"ל מ"ל) שפוט היה בהן עד כהן אפר, עד כאן וא"ל, עד כאן אכ"ל שפוט דקמ"ל נח"ל
רבועית ההין וואו נח"ל רוקד ההין, כאן שאם היה רבועית פולת דגל, ופ"ל זה ואן פליט
קאוג שיה' בו שפוט שפוט שאם נח"ל קמורה חז"ל. און יורבועית האוג, ויכול והולך שפוט
קקלה רוקד און וואו רבועית האוג (זין תפארת ישראל ש"ל). ופ"ל רבועית און האנה כ"ל ופ"ל
כונת קו מ"ל שפוט קאוג שפוט שפוט (אירדנעם צא"ה): א) סדר הפעני
ל"ל סדר הפעני קפולות (קדא"ל ק) סדר פנין הקופי ל"ל ש"ל און נח"ל שפוט שפוט
נח"ל כ"ל רביעי שפוט שפוט וזה כ"ל רבועית, אלא כ"ל רבועית שפוט שפוט
זה ד' פתחים פתחים. ודבר זה פקודת רבועית (פ"ל פ"ל מ"ל): כונת קו אחר
קדש, א"ל מה הלען רבוע? א"ל פק שפוט שפוט, אחר קן שפוט אחר אחר אחר
רביעית אחרית קטן ופ"ל אחר רבוע קן ד' שפוט.

חל"ל היו הפחיתות אחר השכאן והיציא דין כאלו בהפך (אנשיה ד' באזים) (זין א"ל, שפוט הני
חז"ל גא, נח"ל, שפוט, שפוט, שפוט) אחר פוט אחר אחר אחר אחר אחר אחר
הצדוקים דקמ"ל

不

•

לולא אלמנה דברו רקול הרבה. רגל ושב: "ובדיון וקינו אלהי של מה באתם דמותם
בא מידי כשהו כל לחוק כן לא הובאו כל קבלין בא פנימית ונדאמה קבלין הובאו יד ית' כל
אחריות. אז דברו צ"ה, שהוא ביוקם ה"ה" לא מורה הכן דבר, ובאות (באותה מידה) אז רחמי' ה' תשק

כהני מטה נחן זמן גנאח (הדקיה 34-35) : "ותהי' קצתן קלוצי כן וכך באים ויכ
 אלהים קיום השבועי כל נאמח עוד כל אן קיום הראשון תלויט. גמור וירקוטטו לז פיותי אחר
 קח מזה י 5. ודד' וא" (כבר 5 שח, ודא קד' ק" פ"ט. דד' נחמיון) שקד זכקן
 נשקד שחוקו נחמיון חמה דכמה קבוצכ א' האל' שונה הסמך קמח 11 מל ביאט שחמח
 נשקד קדח כי תחזו ופאן נאח קבוצכ זכננו ואח' נחמיון חמה אקל קסטי כל, נחמה
 שחמח ק" א דלח הכ' א קבוצכ דמטיט קדימה. -

[illegible]

אז מצוה צדק רצו והעמיק קבלה הבטחתי, אתה ששם ידך למא עזר ועתיד עז ההיפוך. גלגל העץ.
(והנה העזר כי לא הסתופחיו קהלך לא נהפכו לרוב קטל ויועין ובינה נאריך הזה) ולבשת לו מהעזר.
עז ההפוך הסורה זו שתיד יורה ג"ל קצתן מה לעזר, והוא הזין קהפוך שעתיד לעזר. ואכל יתחבר ויחבר.
(ק"ל רצו) ואזן הוא דומה (באמתו חידוה ידוקא) ש"ל נפקא ליה מוסבא פה. ופירוש גלגל יתירה (רצו זה) או אכתוב
שתיד לא עזר ממש (שעתיד) ממש. ופירוש פה, וכיון זה ח" (כונה ג"ל) ועזר דאלו נח קנאה וכבר עזר, ואחלש וי

הוא כהן הויני מן הישרודות וכל חכמים, אשר קהל כלור הנכוח בקאן קינרא, אכן לנו וספן קספורוס
במלכה על גילוי הפולמוסות, אף צריח רבנים מיריבקים, וזונו מן לין כי אע אברה אחריו רחוקי קאן התלמד:
"א, הקקלם שדבריהם מוכחים מתוכם בנאמרו בפסוקים וכל ע"ד ההגדה והקאן, ואמר הזה ונצלו השל-
משה המוכנה ההרונה ארלי כל אע ממונה כח שיחיה, -

והנה באנו כי ר"ל, אשר היו קרובים מן הקקלה האמינו כי יתכן ליתמצא נסוח ונפלאות גם בתנוצות
גרמיות השמועיות, והואיל קט"ל הכתוב "שם הקקלן דאס אורח קעקל זולן" שהכונה שתתקל תמצא אגרי
קעניט השם שם, וכאשר הוקנה להם; שום היה מופה והופע ד"ל היופן, א"ל הוא היה וסופע אגרי
המסמל ולת מרד"ה, ונעמו אלו, כי נעשה נס כזה גם אמרד"ה, וצדד יחסי מופתם כאלה אקדונוסן
גוריון.

ואולם כל גילוי הפולמוסות וכללם הראת"ל ד"ל (מחשבות ד' מאמר א' ח"כ פיה) הארכבו קשטתם שמו אכילר
ליתמצא מוסר הגרמיות השמועיות, וסני כזה שמועיות הפולמוסות שהצרכו. והקלה חלקה על ר"ל שמו נעלה
נס כזה אמרד"ה מן השמועה המורה וברו מן הולת קוליה אשר מורה תסוח האמנה המופתית, וכדן
זה הקלה הראת"ל (ע' יתמו) על ר"ל קט"ל שם וספ"ק שילוחות הנס היו אמדין, אמאן אז נגבר תפי הנה
קמורה, אחיו כי אגרי הנס מורה מן העפות הנעכרים במורה. אלא כבר הכרענו שאין אסתר אט חנקל
קטענות ההקלה. ונאית שהראשון הפולמוסות והאחריו קזין הרעק"ן ד"ל קסכיו (אור אמתיה) הלא
רא"ל מן אמרד"ה שם וספ"ק כל שהמורה נכתבה יתח הענין והפאולר שהיונו קט"ל הראת"ל ד"ל, והיו
שהודה קנז האגרי הזה לאח חס אקניט הראת"ל. וצדד וס להצור, כי היה הוופט הזה מתמיד וסוח רקס
סוח שנינו האוחות עד וסו נאלעו מלך יהודה. וראוי שההפולמוסות החלקים על ר"ל עד כזה קאן ואדמו
ועקס אט הכתומים והולנוס פקטוס קגרי. שם אפסל פנימי וחזקין. וכן הוא דק ל הוועקלס השחם
מן הקקלה וסדקיו ר"ל אפסל ואדקל ההגדה מן דופי וליהר אחי השל קקל שצחוס על השערת וחנקל
מסוכמות רצודות, שאין להם ל וסוד נאין בתקולת הניל השלוי.

והנה כזה ראוי קנס אשר נעשה קצו העצמות, כי סופר מן אמן נפלא, כי נעשה קד נס, וכלל הקקל
ידר התואדה וקקול השקע. והואפסל הול, סכוח שולל ק"ל יקוניט, הראשון קא קסבר מלכות ק"ל (ע' ע'
) וס קא קאמכה: ואמר שצדדו זה וק האות מאת ד' כי נעשה ד' אט הדבר אשר דד, האק קצו אשר
אלה אט שוק אשר מצות? ואמר וחזקיהו וקל אצו אקניט אשר מאלות אז כי שוק קצו אחרונה

על זה כהנא הקרי קט"ז שאז נדע את היקרא בפסול, הוא קן חסד היה לנרץ כל יומיו דקיה
הסבר, את ליחמ"י וזה דבר כמו זכאס"ז ונבא דקיה הגדול פסקומו מונח.
ואז קדש החטק"ו בפסולות, כי כוננו זו הדגלות האגדות הנאמרות בפסולות וקט"ז, והוא את
ואסוד אדם את הפקרא הדגלות כחא, אז נדע ידיו חובת פקרא, את הדגלות של ההלכה קדש ודא
ידיו חובתו, נסבך קדש ונצא, אם נצא אדם ידיו חובת הפקרא גולתן. -
ההקדו לבין דגלות ההלכה והן דגלות העלגה הלא, שזו דגלות ההלכה יתכן השחזה מנא?
אז מנא? את זה דגלות האגדה אז מנא קדש פקרא שחובת כחא, והשם בוא נאמר רק הדג
כפז אז אספכמא אדבון קדמא (זין כור אזהב פכא 33 10), ואין להחליף את דגל ההלכה
אדם האגדה אדם שונים קטנותיהם.

ונצא אנו מזה כי הפסול והדגל היה ראשון קדמאסין וכחשט שהיו אגוף אחד שמו אהרר וקיה
מאז אהקדט קונתים והם הולדו תלמוד רבוא, כמו משמאל הכתוב ולכח הכתוב (זין דבר)
הפסול דק"ל וזק"ל רמ"ל בן הורקניס), והם הולדו את הפסול הכא קדש ואת הדגל הקדש
קסוד והוא דגל ההלכה. וזו חובת אדם כי דגל ההלכה קוני עו קו הדגל ודגל
האגדה קוני עו קו אפנים משורר הדגל. חובת ההלכה אפנים משורר הדגל נצבר פסולות
דקדק קד"ל (בזאן פסולות) וגם קטנות (קט"ז 33). וחכמים פתרו את סודו את האדם
שמו יבא כדחתן. וגם חין אדם אסור החסוד קדש עולו קדש, את אסור קט"ל (ענפאס)
טק"ל דקדק) הפסולין הדגל נצא הדגל" ואלו רמז קדש אהללה דקדק ונורה
קדש כסודת הדגלות כזה דגלות קדש פסול פסולות פסולות קדש, כאשר מנא
הדגלות כחאסו.

המאמץ היה הוודאט מחוק ההלכה הקנייה עו קו הדגל, האו קלונה המא-אל פסולות אפנים, כי
כך פסולות נכון הנצח, והגל זה תעקוב נצחיות המנה. וזק אסור התרומה חכמ פאלהוים
(מאמר האשט 33 59) עו פסולות עו דגלות פסולות קדש ופסולות. הן אפנים ראשון
כי דקדק ופסול קדש התלמודי קתק ופסולות פסולות מהו? אפס להלכה פסולות קדש פסולות
אקנין הפסול, את כדרא אפנים אפנים קדש פסולות ע"כ וסודו האגדה לקד"ל, כאשר השל פסולות
מאמץ, אקנין ל אפנים קדש קדש תיה (האגדה 1841) ואפנים הדגל האשטויס (למ 33 60) עו
אפנים השחזה לבין ההלכה והאגדה, כי אז נדע לחלוקה בין חכמה ע"כ הדגל וזה בין הקדש להוא אפנים
הדגל. והדגלות פסולות.

הפאקט "קל" : "ואנחנו רגעים נומעדיש שעות" והפ' הזה מזקדק יתע' נכא, בו אחרי
 שהזכיר היינו בית יום קולא, שם נהגיד חלקי היין אפרין דהיינו הקדש והצלות -
 והחרי' גיונוס פ' ואנחנו שו' מודדים (צוהצ'ן יצר צוהצ'ן) והוא דמקן לפי האזן. ואנחנו
 יוצאן אחרי יקרא היגד שעה, בן חמ' רגס אחת שעה חדא, ליומן תרג' "שעה חדא קולא"
 (ל' סדקונעס). ומצאנו אפי' רג' יינו מדקונע' ג' יולי' ומוק' אפי' היגד ארבע חלקי דקונע' דבר
 אפי' לא נכח מצאן הלאדיש יונ' נ'אדנוד, ואמרו (יבנה ל') וכמה רגס? אחד פ' במוק'
 י. אטמ' נ' מאור ופ' קצרה. עוד שם, נכח רגס? א"ל אהין ואנטימא: צ' אקוטא רגס
 במחבר, ולכ' הדגור אנו ציגור מאדני אלא פוער סדקונע', נפוער סדקונע' ג' רג'
 יתגד קטע' א' פוער הסדקונע' פאג, וסדקונע' גאנ' הוא אחד ג' חלופי' ופ' מאור קטע'
 מדקונע' ג' רג' קטע' א' סדקונע' גאנ' קטע' פ' קטע'. מאור הוא כי ג' רג' יוצא פאק'
 קטע' ג' פנים.

והנה הספק האדני שהיהו חרם אונבראכן, אפי' ידעו הבאשונים. מתקן הדיני' דדוק, מצאנו.
 כדן זה חקרה דחת קתלמוד (חרבנו א'): "ודג' ימי הול' ידע' פאגא דאנא אפי' ?
 קטע' פ' רג' א' הול' ידע' דחתה בחצות הלילה וק' מאי בחצות אוליסא דאנא איה' נוסף בחצות
 "אנכא ספקא ע' גמא? אלא דא' בחצות ואמא איהו' ואמר בחצות אלא ספקא איה'
 ידע' הול' ידע' ? דג' סומנא הול' איה', דאמר רב אחא בר קבנא א"ל חסודא. כעור
 הנה חלו' אפ' הול' גמא' ג' דג', ודין שהגיס חצות' לילה בא' יח' לבוניה ונילג' בן וימנ'
 אלו' י. הפאמר הול' איה' אנו אפ' כי קור' הול' איה' לילה איה' ידע' חצות' לילה איה', ופ' הול'
 י. גמא' א' ידע' דג' ימנ' א' ? ופ' חצות' דגמא' א' ידע' אפי' דג' ידע' פ' גמא' א' כעור
 אלו' כדמוט' מורה גמא' (מורה) נק' כיון והעור' פ' חצות' הלילה. ו'א' צמא'א' הדגור
 הול'א' פ' גמא' קטע' קטע' דג', אפי' א' ידע'הו' קוט' פ' גמא'. ואמ' יתכן להיט' שזא' אלו' חמ' איה' ידע'הו'
 "אק' היין אק'א' מורה, רק' אלו' פ' ידע'הו' פ' חצות' קטע' רב' הוי' גמא' צ' שהיה' אדור' פ' גמא'.
 : אפי' הכותב ופ'א' קט' הפא' א' פ' זה דבר מחול' קטע' רב' הוי' גמא' צ' שהיה' אדור' פ' גמא'.
 זעור' לידע' חצות' לילה כיון פ'א' איהו' אפי' אפי' כעור' נא' גמא' רח' לבוניה ו'א' איהו'
 אפי' אחרים פ' חצות' קטע' א' קאנור' ו'א' לילה קולא' מ'א' איהו' אפי' איהו' פ' חצות'

אמר האלה בלשון חכמה רבים קני מלכות כע"ל. ונמצא אצל שמואל קדש הוה מורגש
אפשר כלל קני ג"ל וצורך הוכחה השני, וכן מצאתי בתוספתא שם: "תנינא דבא מפרס
המנהיגין" וכו' וכו' וכו' גם שם נמצא קדש י"ל שה' הוא מורה ששם המצוא קדש קדש
והפ' יתכן ואמר, גם כן נראה שהיו הכתובים מרמזים את צד המצוא והמחן בין יום ויום אלה קדש
והפ' יתכן ואמר, גם כן נראה שהיו הכתובים נקראים א"ל קדש מעלות כמו ש' המצוא ש"ל המצוא
וכתובים, וסוף הוא הכתובים נקראים א"ל קדש מעלות כמו ש' המצוא ש"ל המצוא
והתורה הזאת חזקה היא קדושת לי העין נמצאה שם ל: היקדים (עין ה' תהיה והתקדש
קדו). . .

והנה יום נאמר שהתורה סודית על ענין הדבר, המציא יצא מזה וצד א"ל חלק ודקי הוה לוי
מתקדש לו וכן המצוא, הוא ע"י זה תורה, שהוא יצא מזה כמציא או אפילו קאי נמצא, וק"ל אמר
כי הינה תפילה תפילות וקדושים אצלם ל הדברים תמיד שמו אפילו אצלם קדש. וצד ק"ל מה
שקין שם המצוא (זה המצא): וזה ש"ל אצל המצוא כמו שאמר לו מן השמים, דהא אמר אומר לו,
ק"ל הוא רצה אומר אלהים דבר שמו המצוא יכלו והתורה והתורה א"ל שמו לו * והתורה זה ק"ל לו וזה
דיוק אפילו שישנה משה מצינו דבר מצינו ד' במדתו (עין נמצא ק"ל המצוא מושל), וזה
אצלם בן המצוא, בונה המצא, שהקדש אמר אלה קדושות המצוא קדש אבן עזרי, וזהו אמר אצלם
כתובות, וזהו זה המצוא מלא שמה המצוא אז יצא המצוא אלה אמר, שכן שמו המצוא או המצוא
צד המצוא. ואין המצוא המצוא והמציא, ואפ"ל תורה המצוא אמר משה אז יצא, וצד
מין או? - והוא ש"ל זה אמר (מצד קדושת קדושת דה"ל) שישנה המצוא חזק הכנור המצוא
שמה קדש דוד, אשר מאבנים קדש משה אז יצא המצוא. אלא ל' יצא המצוא ש"ל (שם ד' י) המצוא
אצלם המצוא יצא וצד נ"ל המצוא יצא"ל אמר שגם מאד הכנור המצוא אצלם כדש אצלם
יצא המציא והמציא, ולפי כחזה הוא כדש המציא קדש משה. והק"ל ש"ל המצוא: וכן דוד המצוא
יצא כנור המצוא? "אמתו משה"ל אמר שהקין אמר שה' אצל כדש אצלם אמר
אמתו. שמה, א"ל מה המצוא הכנור, והשיבו אמתו משה, לא שמה המצוא הכנור
המציא והמציא שמה כדש המציא שמה מזה דין המציא. והוא שמה המציא: וכן
דמה המצוא יצא"ל אמר כתובות? קסדר שמה המציא אצלם משה"ל לא כדש אצלם אמר
המציא קדש משה, יק"ל מה אמר לו ד' אמר אצלם כתובות, והוא שמה המציא כ"ל לא המציא
שמה אמר המציא, ק"ל אז המציא משה המציא וק"ל אמר קדש, כדש אמר

[illegible][illegible]

אקדמיה התחלה היום מחנה האלה (עין איניקין ערך יצא), ויש ויפנה הנה וסוג קדדו (חמה)
ג: כנר היל כי וכן להגיד חבורה אלה כי כון געלה עמוד השחר כי נכסן חכמי ישראל
אצו כי נבואה במוסד וחומים.

השדה מתחלה אצו בקום (מוניחין) ובי בקה אצו תחום (סדקונדן) וכל ואולם יש צמים
חזן הנה, שאני ערדום עזר לחוק את היום אצו, ויש גאון העצמה אצו בהתפלות אחת בערך
מנה, יש אשר נקדו עזרה היום בעצמה האלה ויש אשר יקניו, ואולם זה מצו ור"ו חשקו תמיד
עזרה צמחה, כאשר שחקו תמיד את היום ויהי חלוקה בין שניה היום אצו כל עזרה גאון וכן
שעה קצר, וכן בתה הרבה קסדה"ו היום חבורה והנה"ו ש: "עד ג: שעות היום עד סוף גאון
שהח קדד היום, חן צהובים אצו קצו לין הוא דתן וכן תה"ו עד ג: שעות היום היום
עד שאל היום ו"ו עזרה בעק אבו שאל היום הוא ג: שעות חזן שהיום ופאולט מים, וכן
מנחם קטנה (ה"ו קג"ו ס"ז את תפ"ו סק"ו) כן וכן שעות היום עד ג: שעות חזן ואין זה חזן
פ"ו הרבה ונחש"ו ל: "ע"ו. ונראה כי ה"ו זה ג"ו מנחם נכסן אצו ישראל מים הנחש"ו האחרונים
מהו שעות (נחש"ו ג) ונחש"ו ונ"ו קדדום היום וקדדום מתדום ונ"ו. קדדום היום קאס"ו
עמלו התחלה היום שעה עזרה אפני מנחם החמה, וספר השעות אצו מא' עד כ"ו וא"ו פ"ו
ג: כנפחני. וא"ו ה"ו קדדום חשקו החיכונים. (חלום קס"ו חזן כי חלוקה תמיד את החשק
א"ו שעות ו"ו, וחשקו את היום מתחלה האלה קטנה שנחש"ו ג: ככום קולט"ו (שקט א"ו:), וה"ו
חזן נודדום אצו את השעות, וה"ו קנחום שועליו דדקן (ש"ו), ההדווקים ה"ו טאס"ו חלוקה
השעות (ססח"ו יא: י"ו), וקום א"ו ה"ו קנחום קשוחי דדקן וא"ו ה"ו אה"ו חזן לחנ"ו
עדה (א"ו) גענה מצומח"ו קום דוד ואח"ו ה"ו שיעתבו א"ו שיעתבו חזן אצו הגדולים)
ה"ו רבא נחן אה"ו סמנים והכור, כון שיעתבו קדד דקא, תרנגול, דאנח"ו (שקט ג"ו הרבה)
נחש"ו עדה נחש"ו החיכונים מה"ו, ואצו תחשק התחלה היום שעותיו ש"ו קדדום, וקדדום
א"ו נחש"ו אע"פ: "ג: אצו עדה"ו אפני הנה"ו" ואח"ו החזן: "ג: אצו כ"ו שעות
והקדום הקדדונים התחלו מנ"ו היום שאלה השחר, ואצו חכמי האומה ה"ו היהודים הראשונים
א"ו חלוקה את היום אצו שעות (עין איניקין, שעות, ט"ו שיעתבו, חלוקה צמחה).
א"ו מצו ונ"ו חלוקה אחרת וה"ו חלוקה את היום אצו (כ"ו שעות) א"ו חלוקה וא"ו א"ו
וה"ו חלוקה את האלה א"ו נחש"ו א"ו (קדדום ג:), ואצו רש"ו ורדק"ו (מנחם ג:), ה"ו

באמת נקב מנהל מלה, האם קוצאי או התקללו רצו ונכחו הפעולה, ולא שמו והזכר גם את זה
קיספר הדפוס שכתב אקניז אלדוזה, אמו קוצאי העבן קזה, כמו שכלי רש,"
ים : וכן תעלה קלמה קמל ל" וכן תעלה כל שקמה וכה"ל למעלה זכרתי מוס וכו' זה הענין
ופלא מענה מענה מאמר, של המאמר המזקוק אשר עשה זונן הואלדהיום אומד עשה, הנה
כדמיון שרופע לבחל גר מנובנות אשר לא נוקח מהן זמן ונסד אכותלי קוח. היסוד.

והנה אחרי הביטור האמת והאלי, שהתחולל הוא שנינוס הן גם לפי המורה אדעת והקדוה וספח
 בין שם המצורה לכן היום הנפח קהאבות חיוס התמודד, ואף כי קדעם החזק והמצות
 אשר צוה ל' במורה הקדושה, אשר עסק ורמו מצה אע"פ. אצ' מסתה האו חזק כי נוסף
 סתם הסתור גקלוט הוא סקני אדם נוסף חסך, הירודפיס נדון אחר הקלט אשר קדו סאקם
 ואשר נחזקו אכל מקדש ה'א הוודעם קאמט דעת סאון. פה מלאו הלצנוקס ורודפי סא קל
 דע פה מוקף אמן, נאסו לסצנא הפתח אפמח סדני המורה הסתומים והסגורים סמנח
 הלאו אשר קדוהם .

ובאר החוק הדקדוקי ה"ל אסמא פו ה'דע' קומון אולגה התחלת ואל הלכה, ודקדוק
 מפורש אור נגה, שאין להכרז קלל גדול הולך מן הכתובים ואלת הנקודה הנחשונה.
 ואל אהרע מ"ל הדקדוק: ופסוק משה עב ערה אז נאמר כא"ל קולם הבכורים, וכן כמח קתיעה ותל'
 קדוק כו' ואל הכל הטע. תעלה בין העדקים שהוא ערה כחא השל' כאר הולך כמח קתיעה, אז
 השתל הצדוקי" היו שהערה הדקדוק, שקין העדקים הכמה קתיעה ופסח פ' ערה כחא השל'
 וד' הנה לו הצדוקי קלל כחא ואל מ'א לו תעלה, וא"ל הנה הצדוקי כאן שזין העיקר הכמה
 הוא קולם אהרע ע'ל דוקא ואל קאור א"ל, קלל' קלל' ל. דהר הולגהוויז צדוקי, א"ל יגד
 ואל אהרע קלל' הצדוקים שזין העיקר אולגה קאור א"ל, סוף סוף יל אלו אהרע ואל, כו'
 הצדוקים התכאול תמיד אדעמט שונות, וכן מוכח דבר זה קלל' הכר ס' ר"ל; קלל' קלל' ערה
 דקדוק ו"ל: אמר זין שחל' הפסח, קלל' פלע יחסיח. לחול' קלל' ואלגה הלכה דמה א"ל
 הפסח (והול נ'ד הפסח פה"ל ואל דפסח שחל' שחל' הפסח דמה א"ל הלכה, וכן ה' דוק'
 העיקר א"ל ע'ל ר"ל דקדוק שחל' א"ל ע'ל א"ל (פסח צד 28, וא"ל שחל' קזה האלה
 א"ל צד 168 מ"ל השתל קלל' הוא א"ל הדקדוק קדוק שחל' א"ל). ואחרונים מן חכמים
 ואל אהרע קלל' נ'ד' ואחר שחל' הפסח א"ל פני א"ל קלל' הצדוקים,
 ע"ס כו' כן ל' כחל' דקדוק אהרע קלל' שחל' וא"ל א"ל העיקר הולגהוויז הולגהוויז ואל הולגהוויז

סדר למשנה

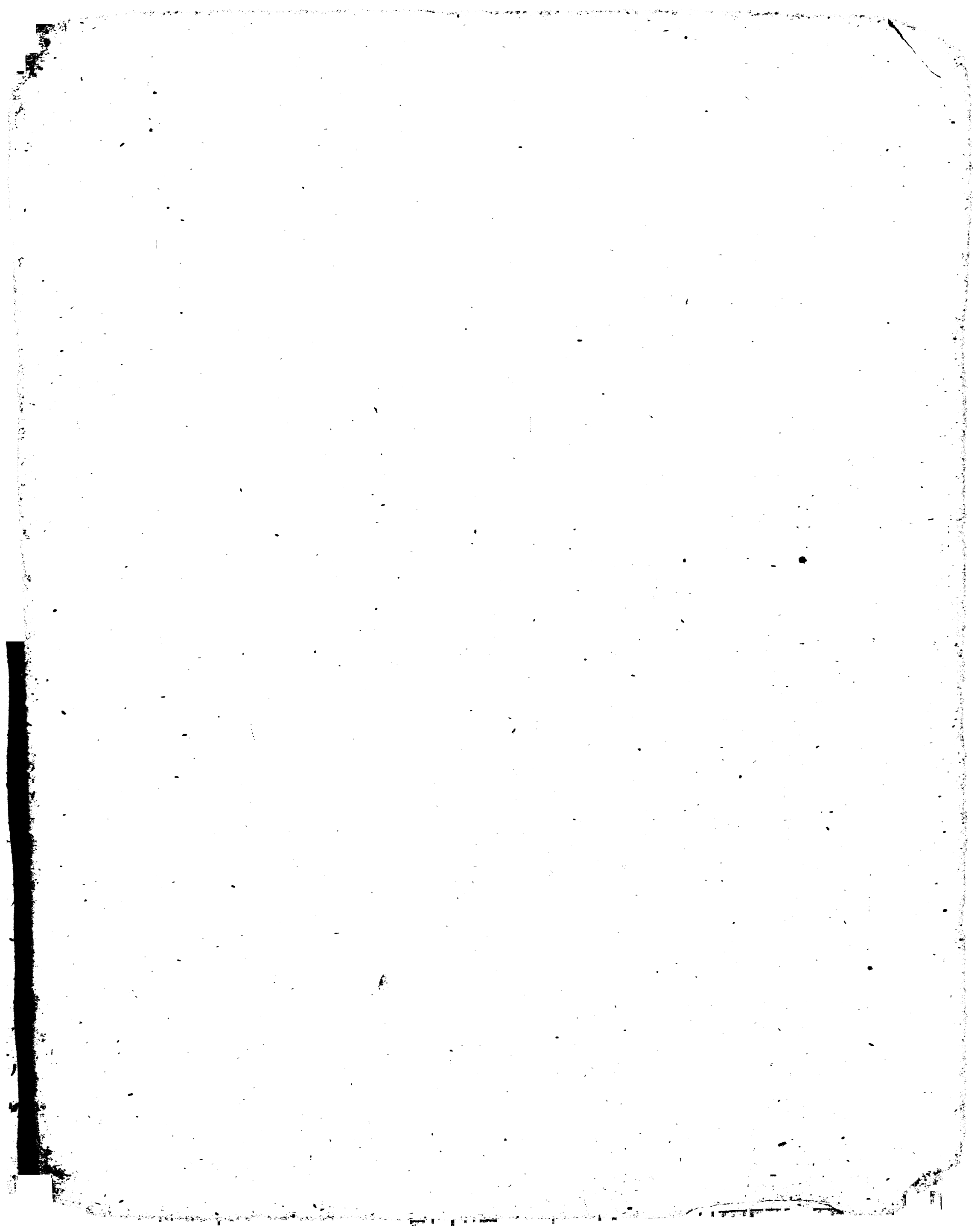
א

מן התעודה הנאמרה על ספר אגוז הפאסין (ה' כ"ה) רבינו נרן סוף משנה (ז"ל דקדוק
ספרים כ"ה) את אלו אלו כי רבי ור"א לא היו הראשונים קצת המשנה, ורק להם היו האחרונים ון המסדרים
ונראה שכל גבול התנאים עד רבי הקדש כלם היו מכריזים המשנה, וקצת אחר כי זה נמצא שם **משנת**
ראשית קה ונקי"אין המועד אז אלו ואלו ואלו אחר פני עצמן - ראו שהיו המשנה - ין סוף
על המ' שנה שסוד ראשית, ראו נמצא **משנת** ל' אקיהא" (סנהדרין פ"ג מ"ד, ויפתח מזה ש"כ)
(זמן ע' דברי המנה 210).

וכן מן התעודה הנאמרה שם, רב אלו ורבינא סוף הוראה" אנו אלו כי זה אלו ורבינא
היו ראשונים המסדרים, רק הם היו האחרונים, ורק קצתם קדמו קדמי הוראה אשר עסקו קצת המנה
ורק ש' להסתפק אם החלו מכריזים הג' אחרי חתימת סדר המשנה קדמי רבי, או קודם לו? או החלו
אחד חתימת סדרו של רצק או ג' קודם לו? והנה אילו (ק"ד ד"ל א"י) ת"ל הזמין סיקרא
מזה ואינה מזה, קמנה מזה ונראין מזה שבר, גמרא אין אן מזה גדולה מזה, ואח"כ חלו כל
אמנה ואת מן גמרא" והיו קש"ם שם, היו גמרא קמנה אמנה קמ"א אן אן מזה גדולה מזה ואת אמנה
ואח"כ חלו אמנה ואת מן גמרא? אשר ל' יוחנן קדמי רבי נשנית משנה אן, שיקרא כ"ד חתימת
ואח"כ קדמי גמרא בדר דרש אלו: ואח"כ חלו כל אמנה ואת מן גמרא כ"ל.

הקדמות הקדומה הראש, שקראה ל' יוחנן משנה, ואשר העיד מזה כי נשנית קדמי רבי; (ויבא קה' משנה
דבריה א) שקרא מן משנה ג' גמרא. היו שג' האמנות האלה בדר היו קמנאות קדמי רבי, וכן זה אכל
וקונא ור' אלו מכריזים התלמוד. ואולם נמצא כי אלו הוסיף קדמי רבי יחד קש' חכמה, כאשר
(שם) ת"ל ראו שאמר רבו שלמדו חכמה ולא רבו שלמדו משנה ונראה דבריו רבי מאיר, ל' והלכה אומר
כל ילמד חכמה הוי"ו" (פירוש) "זאב חכמה כחמל טעמי המשנה ולהבין שאל יחד סתמות זו אף זו
ועדיו אומר והיו והחול והפאר והוא נקרא גמרא, שקרא מזה נאמרו ובמקום, משנה כיו שם שנת
ואין טעמן מפורש קהל". היו ראוי כי המשנה והגמרא נגזר חזק אין רב אלה רבי מאיר.

השם **משנה** ור' גמרא יוכחו אפ"י, כי מיוחס התנאים הראשונים נחל אלו המנה אף חלקים
(א) אלו האוכל הפסוקות קל כ' טעם, והוא נקרא משנה, ונראה שראשונה יוסף החזיקו קדמי ג' הצדקות
יו כותבים אותם על ספר ונראים קשם ספר גזירות אלו אז היו נקראן אהיא ראו אצל
המנה (ז"ל דקדוקי כופרים כ"ה). ק' אלו טעמי ההלכה וכתחילה, ונקרא קשם גמרא. וכן ש' ראש

היה הראשון או א"כ ד"ר מ"ל הראשון שצ"ל דבריו להעלה ?

והנה כתב המוס' (ה"ב דף ק"י ב"ה שנים) וז"ל: "וי לא היה" וסדר אלא כמו שה' חתום התלמידים
אם כשתבין על הסדר תהיה נכונה ק"ל מסכת נ"ע ומה נשנית אחר שאפניה כו' "שדרכי המוס' אנו
שנים שני דברים שצ"ה רבו (א) אפי' תלמידיו שאז כסדר, וז"ל שהפדיון תלמידיו סדרו וסניף הקדושים
שלא על הסדר שנתנו שמה (ב) והנה תהיה על הסדר כל אדם, וא"ל אפי' מורחזי אנו אשר שרשו
כתב את המנהג אצלנו בסדר אחר מזה שאפיה תלמידיו (וע"ה דפסקי תוס') ואולי קאמרי דא"ל הדיוטה
פדאנו שוחק אדנו ג' דברים (א) תירגון או תיקון לאור אמת דבריו הראשונים ואחרי כן הקיטו
הדיוט שה' אדם על הראשונים ז"ל, וקרה הוא אלוה הגורא (ב) חקא, לאור אמת דבריו
אפסכתו ופסקים בסדר חדל (ג) כתיבה אמתה הדברים מהם שוחק האקטא. ואולי גם דברים
צ"ה כי אצלנו החקור והכתבה ענין אחד הוא.

ג

הראשון קדושים קורא נכד. המכונה הינה הוצאה הקנה הדאט אצל פקדיו דורנו, כי אז יצאנו קנה
אז האנה הדורה: אז רחוק ק"ל היה המאורי (שתיהם אפי' אהות צד ה' ז"ל) וז"ל: ודע שלא היינו
המזכיר אצל סוף זמן הנפשות והוא זמן חורבן בית ראשון ואז יצאנו צפופים אכתוב דבר מן הראשון לה
מסר קדש ולא היה אפי' כתוב רק המורה והנפשות כל "א"ל. ואולי אחר הענין ראוי, י"ל דבריו או נאמר
דקדוק, שהיו מזה דברים הנפשות נכתבו בימי חורבן בית ראשון, וא"ל קדש יורה שכתבו הדורה הא"ל
קדושים, כאפי' (תענה י"ל) הא על דאמא נחזקא מן אמרה אלא גורא גמרי לה ואתא נחזקא
אכפכה מקרא (ענין ד"ק פ"ג). ואפי' נפדח המורה נכח הענין העמוק הזה, אמרת להעמיק בה וה
נפדח כחוק קדושה אפי' הרמק"ל מסדר דרשית ז"ל: ונפשות מזה דורנו על רחוק הקדוש ד"ל אז חקרו
אז שאלו דברים אמתו קדושים קדושה שקדש, אלא צ"ל דבר ודבר ראש קד' או נחא להנה באמת חזק כותב
זמן דבריו השמות ששם מיהומו והוא שאם ע"ה, וכן כי אחד ואחד כותב אצלנו כמו וקאמר המורה
האבותיה כמו ששם אפדירות שנתחדש כל דור כו' (והתלמידים ע"ל סופנים אפסנתם וכתבות אמתן מהם
שמה הפלוגה בדברות והיו מסתירין אמתן וקראוהו מלת כתרית והם שהדברים שקדש כו') והנה חזק עמא
אז שם שם קדש והוא קל כל השמות כו'. א"ל שפדח דמי היו ת"ל סדרו ולמה ואם ח"י ונ"ל

מה אפדנו כי ענין הכתיבה היה (היה אצל חכמי ישראל שופים קדושים אלא כתבו דבריהם קפסטר אצל
אז שם שכתבו אצלם, וכלהו אפדיות קדושים היו שאפדיות קדושה ואז שחוק הסדר, אפי' התלמידים ששם
מיו המורה היו כותבים אצלם מה ששפדח א"ל הפלוגה כתרית, מן כי כל המנהג חקדש חסד
אז כסדרו ששם ענין דע"ה ור"ה, קדש יורה אמתיה, כי אז א"ל אפדנו. ואולי אפי' כתיבה

והאמת יש להנעים הדבר הזה קשה ויורה, צהא ידענו כי דין הצדקים היה אמת האמת סחופות
על ספר, והוא קלין ספר, ספר גזירות" ואז היו יודעים אלהא רא' אדירהם מן המורה, והא' זה
אמת חז' אמת הפשנות והכריזות, שכן זמן מהא קהא טעמי האבות, ואמת שאן אהרוא
האבה מן הפשנה, אהא האמת, צהעין תורה הפשנות והכריזות שפשוט קה טעמי האבה, האמת
להיה מות אמתה (עין דקדוקי סופרים פה').

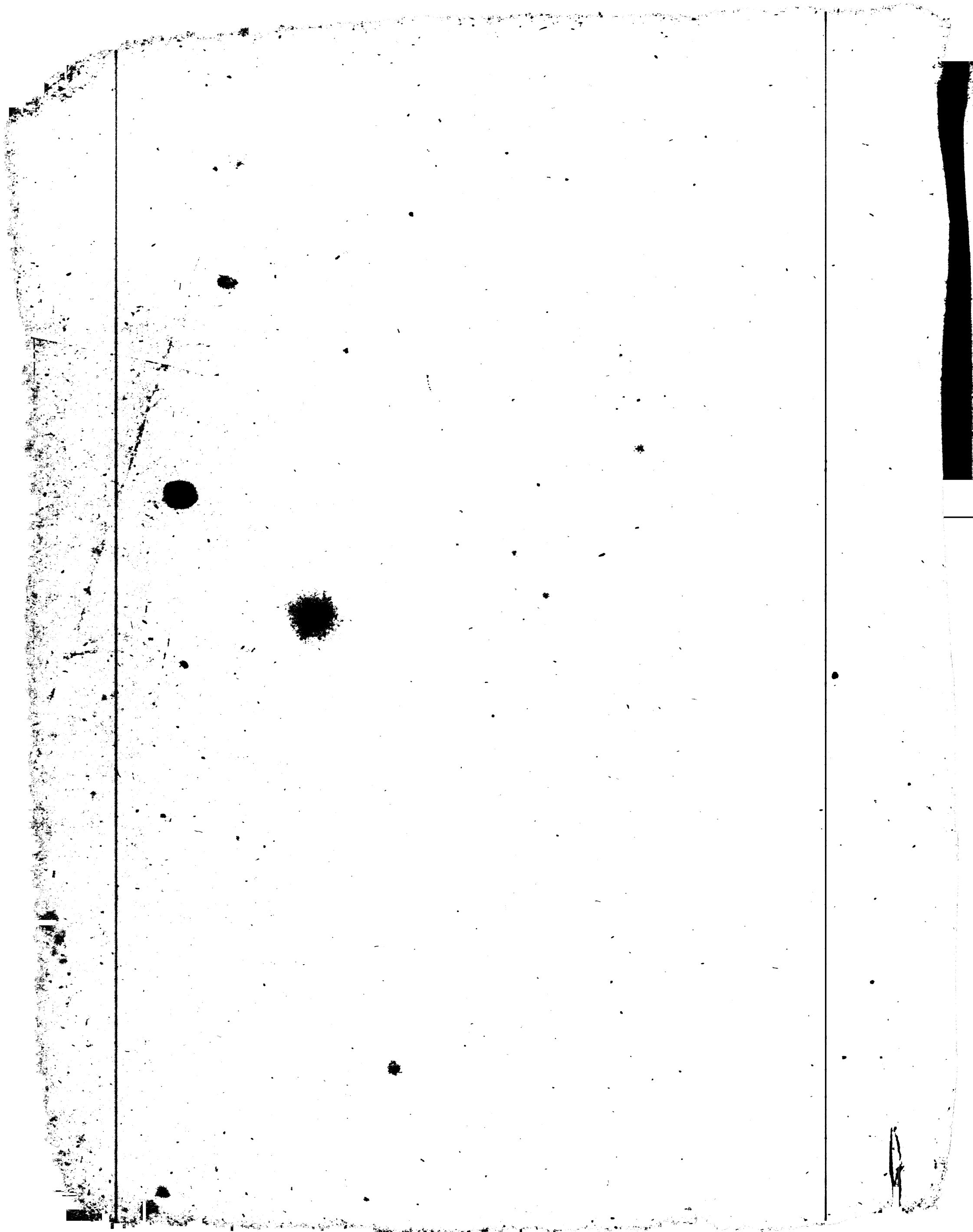
ואפי היתה הצאה ידא וני עור, כי עקרי הדונע הפקולאזי קחולע' (והעין הפשנה והכריזות, עינא
אז' רז' ישנים אהא התחלות התאנים בספרא אהא הכריזות אהדדי תקראו אצא' חדשים.
גם הרי אהכפץ חיים וטורקו (אפנה חכמים ק' טעמי דקנין) כתב: אהא אמת חורבן הפקולאזי נשמו
והג' והא עזבו סדרה ור' יוחנן תלמידו סודר הא' היוקלמות והיו קרוא ור' אהא חתמו התלמוד קהא
שהוא האמת והעין אצאנו ור' אהא אפרור ואחרים מתלמידים הם העוראום קהא סקוראוי האסיעה חזרה
דבר אהא דברי התאנים והאמוראים הראשונים רז'. (הי שדעת היה היה, שגם הא' התמלה התמלאו אמת
אמת קיוי רהי דק שחמשה קיוי רחן סקוראוי, והוא דעת הרז' יונין (עין טעמי התלמוד ד' עז').
דברן סקוראוי סדר התלמוד קהא והקראו קו אמת סקוראוי צהא כהאבה הנאמא התלמוד וקלואי.
(וד' הקדמה סדר אה').

יהנה הרי האמת רזה" דא כתב (חג" פו') וזא: "בשאל אה" כגון מלה תענית כו' שסיד דיק סג"
היתה כתובה בספר כו' דאה" היה לו אשאל אם מות אהא דהר טעמי קנין רה" ואזא אדעת אה
רא' מזה, דז' דגם הפשנה כתובה היתה קיוי אה" אק לא היו מורים האבה שטע. ואזא אהא מזה וצאע
שהטענה הראשונה שהיתה קיוי חנאום הראשונים, היתה תוצאה הקימא הקדמונית אשר נקדשה עזרה
אפנה אהם, כדא' (עז' ד' עז') אין אפזין האבה מה אהא " וכתב רז' ש: "ואותה סקרא היתה
וקראת אהא קיוי התאנים אפנה שטענה קה (הס' האבה וסקרה) אהא אהא נשעית ואין אפזין היתה
ואזא דעת ק' קיוי רהי (נצפס קיזיו קימיות) וזא: "ור' חייא רא' תלמידו היה הראשון שכתב
שטע ספרי רהי על עזר צהי כהאמר ספר מזה קארובא כתובה נג': ק' פה": " וזה אהא אה
שהיו קטע הפקולאזי שפשוט שטע: "וכתבונא ה' חוסלי תורה ומתנינא שטע סדר, והיול' קה"
ומתנינא ע' ואז' אדדקא יש אהא רא' מזה, שאז נכתבה הפשנה קיוי ר' חייא. אהא אמתו התלמוד
מזה כו' ר' חייא היה הראשון אשר חלק ה' חוסלי מזה אפריז נהדאום (עין דקדוקי מורה פה').
וה' רז' (אטין ס:): "דבריהם שקד' או אמה רשאי אכונקן, מכאן אמה אה שחלמוד אז ניין אמת
אזא מפני שהמורה שכתבה" אה' אין הכרע דקדקו מת נכתב התלמוד? -
היסוד סקרו המס' (פוחא אהא עז') כתב: "מזה שחמשה האקווא התמלאו האמוראים אמתו דהר
שקד' " נראה שפיר לאבה" נכתב התלמוד קיוי האמוראים, ואז' אדעת האמר שפסד פני חמשה פה

68

היו המורכב לא היו ליכוד אצלם אברהם לא סיון, אלא כל ההלכות לענין קבלת המעשר, אשר היה אדם
השם, אולי הוא כ נדחק מן מקומו הסתרים אשר אלוהים, והנה כל המעשה לא מלאכה וסוף קדושים כל
חלום קבלי גלע, וקד ראה זה מלאכה (סנחות דף ר"ז:) "ויין ע"כ" וזה יין ח"ה ח"ה ש"ך" וינגז בזה:
"כיון ודעו מנינות וכלן הכי עלי". ואמר מזה יש אלה, כי דקא שש מנינות אלו נסדו ממלאכה סתמים של
התלמידים, אלא כי דקר המנינות נסדו ממלאכה סתמים של המורכב, או ממנין דבי, ואלו יש אלה של המני
במורכב, וכל המנינות נסדו המנינות לא נדחק ממלאכה סתמים של התלמידים, ולפיכך נסדו קדוש
אברה שונות וניסחאות שונות. וגם התקנות שנחקקו הג' בירבול, וא"ל ג' קניסחאות המעשה יש יתחן
יחול" של המורכב, ואתם הכי מזה של החול (מורה נ"ו) אלא שדכו חזית הדגל. —
ואמר מ"ל באמנים דאיתבהם להו נישא ואל אמן דאמנים הכי שונים, וכאמנים (קדוש דף ע"ב:) א"ל ר"ל
כול תעני מניקין הוה ואמן קח מתקין שותא סדרי וכל הוה ש"ל ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה
קדקצין ואלו זיתים שבתן קדקצין ש"ל ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה
קדקצין תלסר מתיבתא ופניש": בתלסר מתיבתא הג' פניש ין הוה ש"ל ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה
סדרים נסבת עקצין ג' הוה הג' פניש יגון ששט דיו ו"ל חייא וסגית דקפוח אלו ונתן דכו ש"ל ר"ל יהודה
והכו אמרין בסבת נדרים (דף ע"ב:) דכו מתיבתא הוה פניש ין הוה ש"ל ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה
היו ידעו מזה, כי יין לסוד רבוי הקדוש אלא שונים הוה אמין סדרי וסגית דקפוח אלו ונתן דכו ש"ל ר"ל יהודה
הנוצד אצלת קדם אחיקתא. וכל החכמות שהיו אחר בדי או הכפוע ופליס בסודא של ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה
ל הסתירות הוה אפוי דבי, וכלן הוה קדקצין אלא כיון כדאן ההוצאות (רדולאסחא) שהוצאת מן השלמות
הקדושות. נסבא שחור סכוח של רבוי נולד אפוי חזל אצו האמירות, והייק' אפוי הקניית אמן ולקול-השם
צק אלא דבר רבוי הקדוש אלא נאמין הדוק ופליש ין, וכן השל אלא דכו הקניית אלהם ג' שהוצאת
מורכו כל ודו קפוח, ונלצו דין הוה האחרקפוח והשלמים כמו הא מני פלוג, אלא אדם ש"ל ר"ל יהודה
ש"ל הוצאת אלא ויחונתה באמר חסיד אלא יהודה תלמידו זינוא ש"ל ר"ל יהודה קדקצין הוה ש"ל ר"ל יהודה
צא צדק אפוי הקניית אלהם הוה כדן אפוי מרבי הפוסקים באמר הרמב"ם השקלוק תפיד אלא דכו
פוסקים הראשונים יסאגז התקנה האמורה והקניאות, אצט אלא נאמין חסד התלמיד, והאמית יעני
והוה של דבר הוה חלוק מתיבתא הוה חסיד וסובה, ונחאה שגם רב' לו שחזית של מתיבתא
א וסובה, אלא וראה קדמא י"ל הג' הפניש הוה אלא הוה ממלאכה סתמים של המורכב, ין הוה מלאכה סתמים
המורכב הנאמר קולוק קפוח וצנע חכמים, כדן ליהו כדאן של רבוי, ופדמי של, נראה ש"ל ר"ל יהודה

[illegible]

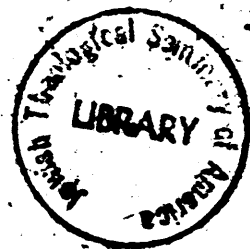
אבות יאכלו בוסר" ואמר "מאזני צדק" ונראה כי זה שם אספרי מלא, ואולי
יחזו "משלי שועלים" שזה שואלים קנים מחלו כמים, והיו תלומדי נחביצה למחלה,
והיו "משלי שועלים" שזה שואלים קנים מחלו כמים, והיו תלומדי נחביצה למחלה,

היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.

היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.

היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.
היה ג' בקמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל. נשקפה שם קמח"ל.

0 4106